

Rick Riordan

Bătălia din Labirint

Rick Riordan s-a născut la data de 5.06.1964, în Texas, Statele Unite ale Americii. Pasionat încă din copilărie de mitologie și de lumile fantastice din romanele lui Tolkien, a publicat prima povestire când avea 13 ani. Timp de 15 ani a predat limba engleză și istoria, fiind un profesor foarte apreciat.

A devenit celebru ca autor al seriei ***Percy Jackson și Olimpienii***, al cărei personaj principal - un băiat de 12 ani - descoperă, în zilele noastre, că este fiul unui zeu. De același autor: seriile ***Tlir Heroes of Olympus*** și ***Cronicile familiei Kane*** (apărută la Editura Arthur).

Bătălia din Labirint

Traducere din engleză și note
de Alex Moldovan

4RTHUS

Redactori: Mădălina Vasile, Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu Coperta:
Alexandru Daș

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României RIORDAN,
RICK**

Percy Jackson și Olimpienii / Rick Riordan; trad. de Alex
Moldovan; - București: Editura Arthur, 2013 voi.

ISBN 978-606-8044-42-2

Voi. 4.: *Bătălia din labirint.* - 2014. - ISBN 978-606-8620-15-2

I. Moldovan, Alex (trad.)

821.111-31 = 135.1

Rick Riordan

Percy Jackson & the Olympians Book Four: The Battle of the Labyrinth

Copyright © 2008 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Nancy (Iallt
Literary Agency.
All rights reserved.

© Editura Arthur, 2014, pentru prezenta ediție Editura Arthur este un
imprint al Grupului Editorial Ari.

Pentru Becky, care întotdeauna mă ghidează prin Labirint

In care mă lupt cu o echipă de majorete

Ultimul lucru pe care doream să-l fac în vacanța de vară era să mai arunc în aer o școală. Dar, iată-mă luni de dimineață, în prima săptămână din iunie, în mașina mamei mele, în fața Liceului Goode de pe Strada East, nr. 81.

Liceul Goode era într-o clădire mare, placată cu gresie?, cu vedere spre East River. Câteva BMW-uri și limuzine' Lincoln erau parcate în față. Uitându-mă la eleganta arcadă de piatră, mă întrebam cât timp îmi va lua să fiu dat afară și de aici.

— Relaxează-te.

Mama nu părea relaxată.

— E doar un tur de orientare. Și, nu uita, scumpule, asta e școala lui Paul. Deci, încearcă să nu... știi tu.

— Să n-o distrug?

— Da.

Paul Blofis, prietenul mamei mele, era în față, întâmpinându-i pe viitorii elevi de clasa a noua care urcau treptele. Cu părul grizonant, haine din material de blugi și geacă de piele, îmi amintea de un actor de televiziune, dar era un simplu profesor de limba engleză. Reușise să-i convingă pe cei de la Liceul Goode să mă primească în clasa a noua, în ciuda faptului că fusesem dat afară din

toate școlile la care mersesem vreodată. încercasem să-l avertizez că nu-i o idee bună, dar n-a vrut să mă asculte.

M-am uitat la mama.

— Nu i-ai spus adevărul despre mine, nu-i așa?

A început să bată agitată cu degetele în volan. Era îmbrăcată frumos, pentru un interviu de slujbă, cu cea mai bună rochie albastră și pantofi cu toc înalt.

— M-am gândit să mai așteptăm, a recunoscut ea.

— Ca să nu-l speriem.

— Sunt sigură că turul de orientare va decurge bine, Percy. E vorba de o singură dimineață.

— Super, am mormăit. Pot fi exmatriculat înainte de-a începe anul școlar.

— Gândește pozitiv. Măine pleci în tabără! După turul de orientare ai întâlnire...

— Nu e o întâlnire! am protestat. E vorba de Anna-beth, mamă. Doamne!

— Vine tocmai din tabără să te întâlnească.

— Păi, da.

— Mergeți la film.

— Da.

— Doar voi doi.

— Mamă!

A ridicat mâinile în semn că renunță, dar vedeam că de-abia se abține să nu zâmbească.

— Ai face bine să intri, scumpule. Ne vedem diseară.

Mă pregăteam să cobor din mașină, când am aruncat o privire spre treptele școlii. Paul Blofis întâmpina o fată cu părul roșcat și creț. Era îmbrăcată cu un tricou maro și niște blugi uzați, decorați cu desene făcute cu marke- rul. Când s-a întors i-am zărit chipul și mi s-a zbârlit părul de pe brațe.

- Percy? a întrebat mama. Ce s-a întâmplat?
- Ni-nimic, m-am bâlăbăit. Școala are și o intrare

laterală?

- în josul străzii, pe dreapta. De ce?
- Ne vedem mai târziu.

Mama a dat să spună ceva, dar eu am coborât din mașină și am luat-o la fugă, sperând că roșcata nu mă văzuse.

Ce căuta *ea* aici? Nici chiar *eu* nu puteam avea atâta ghinion.

Da, cum să nu. Eram pe cale să aflu că lucrurile puteau sta mult mai rău.

încercarea de-a mă strecura nevăzut n-a prea reușit.

I)ouă majorete în uniforme violet și alb stăteau la intrarea laterală așteptând să asalteze boboci.

— Salut!

Mi-au zâmbit, și m-am gândit că probabil era prima și
II Il ima oară când niște majorete erau prietenoase cu mine.

Una era blondă și avea ochi albaștri și reci. Cealaltă

tă era afro-americană, cu părul cârlionțat negru, ca al Meduzei (și credeti-mă, știu ce vorbesc). Ambele fete aveau numele cusute cu litere cursive pe uniformă, dar, cu dislexia mea, cuvintele arătau ca niște spaghete fără sens.

— Bine ai venit la Goode, a spus blonda. Ți va plăcea la nebunie.

Dar în timp ce mă măsura din cap până în picioare, expresia ei spunea mai degrabă ceva de genul „Câh, cine-o mai fi și ratatul ăsta?”.

Cealaltă fată s-a apropiat de mine inconfortabil de mult. Am citit numele de pe uniformă și am deslușit

numele ei: Meduza. A fost o surpriză, dar nu m-a impresionat.

cunoscut de la lecțiile de călărie din tabără - mirosul de cai proaspăt spălați. Era un miros neobișnuit pentru o majoretă. Poate că avea un cal sau ceva. În orice caz, stătea atât de aproape, că aveam senzația că o să încerce să mă împingă în jos, pe trepte.

— Cum te cheamă, puiule?

— Puiule?

— Bobocule.

— Aăă, Percy.

Fetele s-au uitat una la alta.

— O, Percy Jackson, a spus blonda. Te așteptam.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Blocau intrarea, zâmbind într-un mod nu foarte prietenos. Mâna mi-a alunecat instinctiv spre buzunar, acolo unde îmi țineam pixul letal, *Anaklusmos*.

Apoi, din clădire s-a auzit o altă voce:

— Percy?

Era Paul Blofis, aflat undeva pe hol. Nu mai fusesem niciodată atât de bucuros să-i aud vocea.

Majoretele s-au retras. Eram atât de nerăbdător să scap de ele, că din greșeală am lovit-o pe Kelli cu genunchiul în coapsă.

S-a auzit un clinchet.

Piciorul ei a scos un sunet gol, metalic, de parcă tocmai aş fi lovit un catarg.

— Au, a mormăit ea. Ai grijă, puiule.

M-am uitat în jos, dar piciorul arăta normal. Eram prea speriat ca să mai pun întrebări. M-am repezit pe hol, iar majoretele au izbucnit în râs în spatele meu.

— Aici erai! mi-a spus Paul. Bine ai venit la Goode!

— Hei, Paul, aăă, domnule Blofis.

M-am uitat în spate, dar ciudatele majorete dispăruseră.

— Percy arăți de parcă ai fi văzut o fantomă

— Da, ăăă...

Paul m-a bătut pe spate.

— Ascultă, știu că ești neliniștit, dar nu-ți face griji. Avem o mulțime de copii cu deficit de atenție și dislexie. Profesorii știu cum să-i ajute.

Aproape că mi-a venit să râd. Ce bine-ar fi fost ca deficitul de atenție și dislexia să fie cele mai mari griji ale mele. Mă rog, știu că Paul doar încerca să mă ajute, dar dacă i-aș fi spus adevărul despre mine, fie m-ar fi crezut nebun, fie ar fi luat-o la goană țipând. Majoretele alea, de exemplu. Ceva nu era în regulă cu ele...

Apoi m-am uitat pe hol și mi-am amintit că mai am o problemă. Fata roșcată pe care-o văzusem pe scările din față tocmai apărea pe intrarea principală.

„Nu mă observa¹, m-am rugat.

M-a observat. A făcut ochii mari.

— Unde se ține turul de orientare? l-am întrebat pe Paul.

— În sala de sport. Pe aici. Dar...

— La revedere.

— Percy? m-a strigat, dar eu o luasem deja la picior.

Am crezut c-am scăpat de ea.

O mulțime de copii se îndreptau spre sala de sport și, în scurt timp, eram doar unul dintre cei trei sute de puști de paisprezece ani care se înghesuiau în tribune. () fanfară cânta fals un cântec de luptă care suna de parcă cineva ar fi lovit un sac plin de pisici cu o bătă metalică de baseball. Niște puști mai mari, probabil membri în consiliul elevilor, stăteau în față și prezentau uniforma școlară de la Goode cu un aer de „Hei, suntem cei mai tari“. Profesorii se învârteau de colo-colo, zâmbind și dând mâna cu elevii. Pereții sălii de sport erau

tapetați cu afișe mari în violet și alb, pe care scria **BUN VENIT VIITORILOR BOBOCI, GOODE E GROZAY SUNTEM O MARE FAMILIE** și o grămadă de alte sloganuri optimiste care-mi făceau greață.

Nici ceilalți boboci nu păreau încântați să fie aici. Adică, nu e super să vii la turul de orientare în iunie, când școala începe abia în septembrie. Dar la Liceul Goode „Ne pregătim din timp pentru performanță!”¹ Cel puțin așa scria în broșură.

Fanfara s-a oprit din cântat. Un tip într-un costum cu dungii a venit la microfon și a început să vorbească, dar sala de sport avea un ecou atât de puternic, că n-aveam nici cea mai vagă idee ce spune. Ar fi putut la fel de bine să facă gargară.

Cineva m-a apucat de umăr:

— Ce faci aici?

Era ea: coșmarul meu roșcat.

> >

— Rachel Elizabeth Dare, am spus.

I-a picat fața de parcă nu i-ar fi venit să creadă c-am avut tupeul să-mi amintesc numele ei.

— Iar tu ești Percy și nu mai știi cum. Nu ți-am reținut numele complet anul trecut în decembrie, când ai încercat să mă omori.

— Uite, eu n-am fost... n-am vrut... Ce faci aici?

— La fel ca tine, cred. Turul de orientare.

— Locuiești în New York?

— Dar ce, credeai că locuiesc la Barajul Hoover?

Nu-mi pusesem problema asta. Ori de câte ori mă gândisem la ea (și *nu* spun că m-am gândit *cu adevărat* la ea; pur și simplu, mi-am amintit de ea, din când în când, bine?), îmi închipuisem că locuiește în zona Barajului Hoover, pentru că acolo o cunoscusem. Petrecusem poate zece minute împreună, timp în care aproape că o

loviseam cu sabia din greșeală, îmi salvase viața și fugisem urmărit de o gașcă de mașini ucigașe supranaturale. ()
întâlnire întâmplătoare tipică, nu credeți?

Un tip din spate ne-a șoptit:

— Hei, tăceți. Vorbesc majoretele!

— Salut, prieteni! a spus o fată în microfon.

Era blonda pe care o văzusem la intrare.

— Numele meu e Tammi, iar ea e Kelli.

Kelli a făcut roata.

Lângă mine, Rachel a icnit de parcă cineva ar fi înțepat-o cu un ac. Câțiva copii s-au uitat spre ea și au chicotit, dar Rachel le privea pe majorete cu groază. Tammi n-a părut să observe întreruperea. A început să vorbească despre toate lucrurile minunate pe care le puteam face în primul nostru an.

— Fugi, mi-a spus Rachel. Acum.

— De ce?

Rachel nu mi-a oferit nicio explicație. Și-a croit drum spre marginea tribunei, ignorând profesorii încruntați și copiii care protestau în timp ce ea îi călca pe picioare.

Am ezitat. Tammi ne explica cum ne vom împărți în grupuri mici și vom face turul școlii. Kelli m-a privit în ochi și mi-a zâmbit amuzată, de parcă aștepta să vadă ce voi face. Nu era o idee bună să plec chiar acum. Paul Blofis era acolo, cu ceilalți profesori. S-ar fi întrebat care-i problema.

Apoi m-am gândit la Rachel Elizabeth Dare și la îndemânarea ieșită din comun de care dăduse dovadă iarna trecută la Barajul Hoover. Reușise să vadă un grup de agenți de pază care nu erau de fapt agenți de pază, care nu erau nici măcar oameni. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am ridicat și am ieșit după ea din sala de
aer condiționat

Am găsit-o pe Rachel în camera orchestrei. Se ascundea în spatele tobei mari, în secțiunea percuție.

— Treci încoace! a spus. Apleacă-te!

Mi se părea destul de prostesc să mă ascund în spatele unui set de bongosuri, dar m-am ghemuit lângă ea.

— Te-au urmărit? a întrebat Rachel.

— Majoretele?

A dat din cap neliniștită.

— Nu cred, am spus. Ce-i cu ele? Ce-ai văzut?

În ochii ei verzi se citea frica. Pe față avea pistrui care-mi aminteau de constelații. Pe tricoul ei maroniu scria

HARVARD ART DEPT.

— Nu... n-o să mă crezi.

— Ba da, i-am promis. Știu că poți vedea prin Ceață.

— Prin ce?

— Prin Ceață. Este... cum să-ți spun, e ca un vâl care ascunde felul în care sunt, de fapt, lucrurile. Unii muritori au abilitatea înăscută de-a vedea prin ea. Ca tine.

M-a studiat cu atenție.

— Asta ai spus și la Barajul Hoover. M-ai numit muritoare. De parcă tu n-ai fi muritor.

îmi venea să lovesc un bongos. Ce era în capul meu? N-aș fi putut să-i explic. Nici n-avea rost să încerc.

— Spune-mi, m-a implorat. Tu știi ce înseamnă toate lucrurile sinistre pe care le văd?

— Uite, o să ți se pară ciudat. Știi ceva despre miturile grecești?

— Despre Minotaur și Hidra și toate celelalte?

— Da, dar încearcă să nu rostești numele astea în preajma mea, bine?

— Și despre Furii, a spus ea, încălzindu-se. Și nimfe și...

— Bine!

M-am uitat împrejur, în camera orchestrei, convins că Rachel va face să apară din pereți o sumedenie de scârboșenii însetate de sânge, dar nu s-a întâmplat nimic. Pe hol am auzit o mulțime de copii ieșind din sala de sport. Începeau tururile. N-aveam prea mult timp pentru discuții.

— Toți monștrii aceia, i-am spus, toți zeii greci - sunt adevărați.

— Am știut eu!

M-as fi simțit mai bine dacă m-ar fi făcut mincinos, dar parcă tocmai îi confirmasem cele mai sumbre presimțiri.

— Nu știi cât de greu mi-a fost, a spus. Sunt ani de când cred că sunt pe cale să-mi pierd mințile. N-am putut spune nimănui. N-am putut...

Și-a mijit ochii.

— Stai așa. Cine ești tu? Vreau să spun, *cu adevărați*

— Nu sunt un monstru.

— Ei bine, asta știu. As fi *văzut*. Tu arăți ca... tine. I)ar nu ești om, nu-i așa?

Am înghițit cu greu. Chiar dacă avusesem trei ani să mă obișnuiesc cu ceea ce eram, nu mai vorbisem despre asta cu vreun muritor de rând - vreau să spun, în afară de mama, dar ea deja știa. Nu știu de ce, dar am riscat.

— Sunt semizeu, am spus. Sunt doar pe jumătate om.

— Și jumătate ce?

Chiar atunci Tammi și Kelli au intrat în camera orches-

t rei. Ușile s-au trântit în urma lor.

— Aici erai, Percy Jackson, a spus Tammi. E timpul pentru turul tău de orientare.

— Cum arată în realitate? am întrebat, dar Rachel era prea șocată pentru a răspunde.

— O, pe ea las-o în pace.

Tammi mi-a zâmbit luminos și s-a îndreptat spre noi. Kelli a rămas la ușă, blocându-ne ieșirea.

Eram prinși în capcană. Știam că trebuia să luptăm ca să scăpăm, dar zâmbetul lui Tammi era atât de orbitor, că m-a zăpăcit. Ochii ei albaștri erau frumoși, iar felul cum îi cădea părul pe umeri...

— Percy, m-a avertizat Rachel.

Am spus ceva foarte inteligent: „Hăă?”

Tammi se apropia. A ridicat pompoanele.

— Percy! a strigat Rachel și vocea ei părea să vină de foarte departe. Revino-ți!

Am făcut un mare efort de voință, dar am scos pixul din buzunar și i-am desfăcut capacul. *Anaklusmos* s-a transformat într-o sabie de bronz lungă de trei metri a cărei lamă aurie strălucea slab. Zâmbetul lui Tammi s-a transformat în rânet.

— O, haide, a protestat. N-ai nevoie de asta. Ce zici de un sărut, mai bine?

Mirosea a trandafiri și a blană de animal - un miros ciudat, dar cumva îmbătător.

Rachel m-a pișcat tare de braț.

— Percy, vrea să te muște! Uită-te la ea!

— E pur și simplu geloasă.

Tammi a privit-o pe Kelli.

— îmi dai voie, stăpână?

Kelli încă bloca ușa, lingându-se cu poftă pe buze.

— Dă-i drumul, Tammi. Te descurci perfect.

Tammi a mai făcut un pas în față, dar i-am pus sabia în piept.

— înapoi.

A mârâit.

— Boboci, a spus dezgustată. Asta e școala *noastră*, semizeule. Mâncăm pe cine vrem!

Apoi a început să se transforme. Culoarea i s-a scurs de pe chip și din brațe. Pielea i s-a făcut ca de cretă, iar ochii roșii. Dinții i s-au transformat în colți.
₉ ₉ ₉

— Un vampir! am bâlbâit.

Apoi i-am observat picioarele. Sub fusta de majoretă, piciorul stâng era maroniu și păros, și avea o copită de măgar. Piciorul drept avea formă de picior uman, dar era din bronz.

— Aăă, un vampir cu...

Nu te lega de picioarele mele! a izbucnit Tammi. E nepoliticos să-ți bați joc de ceilalți!

A înaintat pe picioarele ei ciudate, care nu se potriveau unul cu celălalt. Arăta foarte bizar, mai ales și cu pompoanele pe care le căra după ea, dar nu-mi venea să râd - nu când îi vedeam ochii roșii și colții ascuțiți.

Vampir, ai zis? a râs Kelli. Legenda aceea prostească a pornit *de la noi*, prostule. Noi suntem empuse, slujitoarele lui Hecate.

Mmmm.

Tammi s-a apropiat și mai mult.

Am apărut prin magie neagră, ne tragem din animale, bronz și fantome! Trăim ca să ne hrănim cu sân-gole bărbaților tineri. Acum vino și sărută-mă!

Și-a dezvelit colții. Eram atât de paralizat, că nu puteam să mișc, dar Rachel i-a aruncat o tobă în cap.

Demonul a şuierat și a azvârlit toba cât colo. Aceasta s-a rostogolit pe culoarul dintre suporturile pentru par- I ituri, iar arcurile tobei au zornăit. Rachel a aruncat un xilofon, dar demonul l-a dat și pe acesta la o parte.

— De obicei, nuucid fete, a mormăit Tammi. Dar pentru tine, muritoare, voi face o excepție. Ai vederea un pic cam prea bună!

S-a repezit la Rachel.

— Nu! am strigat și am lovit cu *Anaklusmos*.

Tammi a încercat să se ferească, dar i-am străpuns uniforma de majoretă și, cu un geamăt sinistru, a explodat, acoperind-o pe Rachel cu praf.

Rachel a tușit. Arăta de parcă cineva i-ar fi turnat în cap un sac de făină.

— Greșos!

— Asta se întâmplă cu monștrii, am spus. Îmi pare rău.

— Mi-ai ucis ucenica! a strigat Kelli. Trebuie să înveți ce înseamnă spirit colegial, semizeule!

Apoi a început să se modifice. Părul ei aspru s-a transformat în flăcări pălpâitoare. Ochii i s-au înroșit. I-au crescut colți. S-a năpustit spre noi, șontăcăind pe podea cu piciorul de alamă și cel copitat.

— Eu sunt empusa senioară, a mârâit. N-am fost învinsă de vreun erou de o mie de ani.

— Da? am spus. Atunci ți-a venit timpul!

Kelli era mult mai rapidă decât Tammi. A evitat prima mea lovitură și s-a rostogolit în secțiunea de alămuri, răsturnând un rând de tromboane cu un zgomot infernal. Rachel s-a dat la o parte. M-am așezat între ea și empusă. Kelli ne dădea târcoale, uitându-se când la sabie, când la mine.

— O săbiuță simpatică, a spus. Ce păcat că stă între noi.

Corpul îi pălpăia - era ba un demon, ba o majoretă frumoasă. Am încercat să nu-mi pierd concentrarea, dar eram foarte zăpăcit.

— Dragul de tine, a chicotit Kelli. Nici măcar nu înțelegi ce se întâmplă, nu-i așa? În curând, mica voastră t abără va fi în flăcări, prietenii tăi vor fi sclavii Stăpânului timpului, iar tu nu poți face nimic să oprești asta. Ar li un gest milostiv să te omor acum, înainte să trebuiască să fii martor la așa ceva.

9

Se auzeau voci pe hol. Se apropia un grup de elevi. Un bărbat spunea ceva despre cifrul de la vestiare.

Ochii empusei s-au luminat.

— Excelent! Vom avea companie!

A înhățat o tubă și a aruncat-o spre mine. Rachel și cu mine ne-am ferit. Tuba ne-a trecut pe deasupra capetelor și a ieșit prin fereastră.

Vocile de pe hol s-au stins.

— Percy! a strigat Kelli, prefăcându-se speriată, de ce ai aruncat aia?

Am fost prea surprins ca să răspund. Kelli a apucat un suport de partituri și a dărâmat cu el un șir de clarinete și fluieri. Scaunele și instrumentele muzicale s-au prăbușit pe jos.

— Termină! am spus.

Pe hol se auzea tropăitul oamenilor care se îndreptau spre noi.

— E timpul să-i întâmpinăm pe oaspeții noștri!

Kelli și-a dezvelit colții și a fugit spre ușă. M-am repezit după ea cu sabia în mână. Trebuia s-o împiedic să-i rănească pe muritori.

— Percy, nu! a strigat Rachel.

Dar nu mi-am dat seama ce urmărea Kelli până când a fost prea târziu.

Kelli a deschis larg ușile. Paul Blofis și câțiva boboci au făcut un pas în spate șocați. Am ridicat sabia.

în ultima secundă, empusa s-a întors spre mine ca o victimă neputincioasă.

— O, nu, te rog! a strigat.

N-am mai putut opri lovitura săbiei. Pornise deja.

Chiar înainte ca bronzul celest s-o lovească, Kelli a explodat ca un cocktail Molotov. Limbi de foc au acoperit totul în jur. Nu mai văzusem vreun monstru care să facă așa ceva, dar n-aveam timp să-mi bat capul cu asta. Am revenit în camera orchestrei în timp ce flăcările înghițeau ușa.

— Percy?

Paul Blofis părea complet uluit, privindu-mă prin perdeaua de foc.

— Ce-ai făcut?

Copiii au început să țipe și au luat-o la fugă pe hol. Alarma de incendiu urla. Aspersoarele de pe tavan prinseseră viață.

În tot acel haos, Rachel m-a tras de mânecă.

— Trebuie să pleci de-aici!

Avea dreptate. Școala era în flăcări și urma să fiu tras la răspundere. Muritorii nu puteau vedea bine prin Ceață. Din punctul lor de vedere, tocmai atacasem o majoretă neajutorată în fața unui grup de martori. Nu puteam nicicum să explic asta. M-am îndepărtat de Paul și m-am îndreptat în grabă spre fereastra spartă din camera orchestrei.

Am țâșnit de pe alee pe Strada East, nr. 81 și am dat nas în nas cu Annabeth.

— Hei, ai terminat mai devreme!

A izbucnit în râs, prinzându-mă de umeri ca să nu mă rostogolesc în stradă.

— Uită-te pe unde mergi, Creier umplut cu alge.

Pentru o fracțiune de secundă, a fost într-o dispoziție bună și totul a fost bine. Era îmbrăcată cu blugi, un tricou portocaliu din tabără și colierul cu mărgelile din argilă. Avea părul blond prins în coadă. Ochii îi străluceau. Părea gata să meargă la un film și să petrecem după-amiaza distrându-ne împreună.

Apoi Rachel Elizabeth Dare, încă acoperită cu praf de monstru, s-a năpustit dinspre alee, strigând:

— Percy, așteaptă-mă!

Lui Annabeth i-a pierit zâmbetul. S-a uitat la Rachel, apoi la școală. De-abia atunci a părut să observe fumul negru și sunetul alarmelor de incendiu.

S-a încruntat la mine.

Ce-ai mai făcut de data asta? Și ea cine e?

O, Rachel, Annabeth. Annabeth, Rachel. Ăăă, e o prietenă, cred.

Nu prea știam cum s-o numesc pe Rachel. Adică, de-abia o cunoșteam, dar după ce fuseserăm împreună în două situații de viață și de moarte, nu puteam s-o ignor pur și simplu.

— Bună, a spus Rachel.

Apoi s-a întors spre mine.

- Ai intrat într-un bucluc cât casa. Si încă îmi ești dator cu o explicație!

Sirenele mașinilor de poliție s-au auzit pe Strada FDR.

Percy, a spus Annabeth cu răceală. Ar trebui să mergem.

Vreau să știu mai multe despre semizeii, a insistat Rachel. Și despre monștri. Și chestiile astea despre zei.

M-a apucat de braț, a scos un marker permanent și mi-a scris pe mână un număr de telefon.

— O să mă suni și o să-mi explici, bine? Îmi datorezi asta. Acum, du-te.

— O să inventez eu ceva, a spus Rachel. O să le spun n-a fost vina ta. Du-te odată!

Annabeth m-a privit o clipă. Apoi s-a întors și a plecat.

— Hei! am alergat după ea. Au fost două empuse, am încercat să-i explic. Erau majorete, înțelegi, și au spus că tabăra urmează să ardă și...

— I-ai spus unei fete muritoare despre semizeii?

— Poate vedea prin Ceață. A văzut monștrii înaintea mea.

— Așa că i-ai spus adevărul.

— M-a recunoscut de la Barajul Hoover, așa că...

— V-ati mai întâlnit?

— Aăă, iarna trecută. Dar, serios, de-abia o cunosc.

— E destul de drăguță.

— Nu... nu m-am gândit la asta.

Annabeth continua să meargă spre York Avenue.

— O să mă descurc cu cei de la școală, i-am promis, nerăbdător să schimb subiectul. Serios, o să fie bine.

Annabeth nici nu s-a uitat la mine.

— Cred că s-a zis cu după-amiaza noastră. Ar trebui să ne cărăm de-aici, acum că te caută poliția.

în spatele nostru, din clădirea Liceului Goode ieșea fum. în rotocoalele întunecate de cenușă, mi s-a părut că zăresc o față - un demon cu ochii roșii care râdea de

mine.

„în curând, mica voastră tabără va fi în flăcări", spusese Kelli. „Prietenii tăi vor fi sclavii Stăpânului timpului."

— Ai dreptate, i-am spus lui Annabeth cu inima grea.

*In care mi se face o farsă la telefon
din Lumea Subpământeană*

IN[imic nu se compară cu o cursă lungă cu taxiul alături de o fată furioasă, ca să pui capăt unei dimineți perfecte.

Am încercat să vorbesc cu Annabeth, dar se purta de parcă tocmai aş fi pocnit-o pe bunică-sa. Tot ce-am reuşit să scot de la ea a fost că avusese parte de o primăvară plină de monştri la San Francisco; revenise de două ori în tabără de la Crăciun, dar n-a vrut să-mi spună de ce (chestie care m-a cam enervat, mai ales că nici nu-mi spusese că e în New York); şi nu auzise nimic despre locul unde se afla Nico di Angelo (e o poveste lungă).

— Mai ştii ceva de Luke? am întrebat.

A scuturat din cap. Ştiam că pentru ea era un subiect sensibil. Annabeth îl admirase mereu pe Luke, fostul consilier-sef al cabanei Hermes, care ne trădase si se alăturase maleficului titan Cronos. Ştiam că încă-i mai

place de el, chiar dacă n-ar fi recunoscut asta niciodată. I după ce luptasem cu Luke pe Muntele Tamalpais iarna trecută, se pare că el supravieţuise cumva căderii de pe o stâncă, de la cincisprezece metri. Acum, din câte ştiam, naviga aiurea cu nava lui de croazieră plină de demoni, în timp ce Cronos, stăpânul lui ciopârţit, se refăcea bucăţică cu bucăţică, într-un sarcofag de aur, aşteptând momentul în care va avea suficientă putere pentru a-i

provoca pe zeii olimpieni. în limbajul semizeilor, se chema că aveam o „problemă“.

— Muntele Tam e încă stăpânit de monștri, a spus Annabeth. N-am îndrăznit să mă apropii, dar nu cred că Luke e acolo. Cred c-as fi aflat dacă lucrurile ar sta așa.

5

9

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

— Dar despre Grover ce știi?

— E în tabără, mi-a răspuns. O să-l vedem astăzi.

— A avut noroc? Cu căutarea lui Pan, vreau să spun?

Annabeth a început să învârtă pe deget colierul de mărgelă, așa cum făcea când era îngrijorată.

— O să vezi, mi-a zis.

Dar nu mi-a dat alte detalii.

în timp ce traversam Brooklyn-ul, am sunat-o pe mama de pe telefonul lui Annabeth. Noi, semizeii, încercăm să nu folosim telefoane mobile, decât dacă e absolut necesar, pentru că e ca și cum le-am trimite monștrilor un semnal luminos: *Sunt aici! Vă rog, mâncați-mă acum!* Dar m-am gândit că apelul ăsta era important. Am lăsat un mesaj în căsuța vocală a telefonului de acasă și am încercat să explic ce s-a întâmplat la Goode. Probabil că nu m-am descurcat prea bine. I-am spus mamei că sunt bine, că nu trebuie să-și facă griji, dar că voi rămâne în tabără până se vor limpezi apele. Am rugat-o să-i spună lui Paul Blofis că-mi pare rău.

După aceea am călătorit în liniște. Orașul a dispărut în urma noastră și am pornit-o pe autostradă prin peisajul rural din partea de nord a Long Island-ului, pe lângă livezi și podgorii și tarabe cu legume și fructe proaspete.

M-am uitat la numărul de telefon pe care Rachel Elizabeth Dare mi-l mâzgălise pe mână. Știam că era o nebunie, dar eram tentat s-o sun. Poate m-ar fi ajutat să înțeleg ce voise să spună empusa - că tabăra arse,

că prietenii mei erau închiși. Și de ce izbucnise Kelli în llăcări?

Știam că monștrii nu mor, de fapt, niciodată. în cele din urmă, poate peste săptămâni, luni sau ani - Kelli urma să se refacă din murdăria primordială care clocotește în Lumea Subpământeană. Dar, chiar și-așa, de obicei monștrii nu se lasă distruși cu una, cu două. Asta dacă într-adevăr *fusesse* distrusă.

'taxiul a ieșit pe Șoseaua 25A. Am mers prin pădure prin regiunea North Shore până când, în dreapta, a apărut un șir de dealuri joase. Annabeth i-a spus șoferului să tragă pe dreapta pe Farm Road, la nr. 3.141, la poalele I lealului Semizeilor.

Șoferul s-a încruntat.

— Dar aici nu e nimic, domnișoară. Sunteți siguri că vreți să coborâți?

— Da, vă rog.

Annabeth i-a întins un ⁹ fisic de bani ⁹ omenești si ⁹ sofe-
rul n-a mai comentat nimic.

Am urcat cu Annabeth pe creasta dealului. Tânărul dragon care stătea de pază moțăia, încolăcit în jurul pinului, dar, când ne-am apropiat, a ridicat capul de aramă și a lăsat-o pe Annabeth să-l scarpine sub bărbie. Din nări îi ieșea abur, ca dintr-un ceainic, si ochii i s-au micșorat de plăcere.

— Salut, Peleus, a zis Annabeth. Stai de pază?

Ultima dată când îl văzusem avea aproape doi metri lungime. Acum avea cel puțin de două ori mai mult și era gros cât un copac. Deasupra capului său, pe cea mai joasă creangă a copacului, strălucea Lâna de aur, a cărei putere magică proteja granițele taberei împotriva vreunei invazii. Balaurul era relaxat, ca și cum totul era în regulă. Sub noi, Tabăra Semizeilor părea liniștită - câmpuri

verzi, pădure, clădiri grecești de un alb strălucitor. Clădirea în stil țărănesc cu patru etaje, pe care o numeam Casa cea Mare, se ridica mândră în mijlocul câmpurilor de căpșuni. La nord, dincolo de plajă, estuarul Long Island strălucea în lumina soarelui.

Dar... ceva nu era în ordine. În aer plutea tensiunea, de parcă întreg dealul și-ar fi ținut respirația în așteptarea unei nenorociri.

Am coborât în vale unde sesiunea de vară era în plină desfășurare. Majoritatea rezidenților veniseră de vinerea trecută, așa că deja mă simțeam dezorientat. Satirii cântau la nai pe câmpurile de căpșuni, folosind magia copacilor pentru a face plantele să crească. Rezidenții luau lecții de zburat pe cai, trecând razant pe deasupra copacilor călare pe pegași. Din fierării ieșea fum și se auzeau ciocanele folosite de puști care-și confecționau singuri armele pentru orele de arte și meserii. Echipele Atenei și Demetrei se întreceau cu carele pe pistă, iar pe lacul pentru canoe niște copii într-o triremă grecească se luptau cu un șarpe uriaș portocaliu. O zi ca oricare alta în tabără.

— Trebuie să vorbesc cu Clarisse, mi-a spus Annabeth.

M-am uitat la ea simțindu-mă de parcă mi-ar fi spus „trebuie să mănânc un bocanc mare și împruțit“.

— De ce?

Clarisse, din cabana Ares, nu se număra printre preferații mei. Era o bătaușă rea și nerecunoscătoare. Taică-său,

zeul războiului, voia să mă omoare. Și ea încercase de nu știu câte ori să mă bată măr. În rest, era grozavă.

— Ne-am ocupat împreună de-o chestie, mi-a răspuns Annabeth. Ne vedem mai încolo.

Annabeth a aruncat o privire spre pădure.

— O să-i spun lui Chiron că ești aici, a zis ea. Va dori să-ți vorbească înainte de audiere.

— Ce audiere?

Dar a pornit-o în fugă pe cărarea ce ducea la terenul de trageri cu arcul și nu s-a mai uitat înapoi.

— Da, am murmurat. Și mie mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

În timp ce treceam prin tabără, am salutat câțiva prietenii. Pe aleea care ducea la Casa cea Mare, Connor și Travis Stoll din cabana Hermes încercau să pornească SLJV-ul taberei fără să folosească cheia. Silena Beau-regard, consilierul-șef al Afroditei, mi-a făcut cu mâna de pe spinarea unui pegas în timp ce trecea pe deasupra mea. L-am căutat cu privirea pe Grover, dar nu l-am văzut. În cele din urmă, am ajuns în arena de lupte cu sabia, unde obișnuiesc să merg când sunt într-o dispoziție proastă. Întotdeauna antrenamentul mă calmează. Îoate pentru că mănuitul săbiei e singura chestie pe care o înțeleg.

Am intrat în amfiteatru și mai să-mi stea inima în loc. În mijlocul arenei, cu spatele la mine, se afla cel mai mare câine infernal pe care l-am văzut vreodată.

Și am văzut câțiva câini infernali uriași la viața mea. Unul cât un rinocer încercase să mă omoare când aveam doisprezece ani. Dar câinele *acesta* era mai mare decât un tanc. Habar n-aveam cum reușise să treacă de granițele magice ale taberei. Părea să se simtă ca acasă, stătea întins pe burtă, mârâind satisfăcut în timp ce rodea capul unui manechin de luptă. Încă nu mă observase, dar știam că m-ar fi simțit dacă aș fi scos vreun sunet.

N-aveam vreme să chem ajutoare. Am scos-o pe *Anaklamos* și i-am îndepărtat capacul.

— Iaaaaa! am atacat.

Am dat să lovesc cu lama spinarea imensă a monstrului, când m-am trezit că o altă sabie mi-a parat lovitura.

ZBANG!

Câinele și-a ciulit urechile.

— Ham!

Am făcut un salt înapoi și, din instinct, l-am atacat pe spadasin - un bărbat cărunt în armură grecească. Mi-a parat lovitura fără nicio problemă.

— Stai așa! a zis. Pace!

— HAM!’

Lătratul câinelui infernal a făcut să se cutremure arena.

— E un câine infernal! am strigat.

— E inofensivă, a răspuns bărbatul. Ea e Doamna O’Leary.

Am clipit.

— Doamna O’Leary?

Când și-a auzit numele, câinele infernal a mai lătrat o dată. Mi-am dat seama că nu era supărată. Era *agitată*. L-a înghiontit pe spadasin cu manechinul de luptă ros și plin de bale.

— Bravo, fetiță, i-a spus bărbatul.

Cu mâna liberă a apucat manechinul în armură și l-a aruncat spre tribune.

— Prinde grecul! Prinde grecul!

Doamna O’Leary a țâșnit după pradă și a sărit cu labele pe manechin, turtindu-i armura. A început să-i roadă coiful.

Spadasinul a zâmbit sec. Avea în jur de cincizeci de ani, păr scurt și cărunt și o barbă căruntă tunsă scurt

Se ținea bine pentru vârsta lui. Purta niște pantaloni de munte și o platoșă de bronz prinsă peste un tricou portocaliu. La baza gâtului avea un semn ciudat, o pată purpurie ca un semn din naștere sau un tatuaj, dar, până s;i-mi dau seama ce era, și-a mișcat legăturile de la armură și semnul a dispărut sub guler.

— Doamna O'Leary e animalul meu de companie, mi-a explicat. Nu te puteam lăsa să-i împlânți sabia în liind, nu crezi? S-ar fi speriat.

— Cine ești?

Promiți să nu mă ucizi dacă las sabia jos?

— Să zicem.

A băgat sabia în teacă și mi-a întins mâna.

— Quintus.

I-am strâns mâna. Era aspră ca șmirghelul.

— Percy Jackson, am zis. îmi pare rău... Cum de ai, ăăă...

— Un câine infernal ca animal de companie? E o I lovește lungă, cu multe întâlniri cu moartea și destule jucării de ros gigantice. Apropo, eu sunt noul instructor de sabie. îl ajut pe Chiron cât timp e plecat Domnul D.

— O!

Am încercat să nu mă holbez la Doamna O'Leary, care smulsese scutul manechinului de luptă cu braț cu tot și-l scutura ca pe-o cârpă.

— Stai așa, Domnul D. e plecat?

— Da, mă rog... vremuri tulburi. Până și Dionysos trebuie să dea o mână de ajutor. S-a dus să-și viziteze niște vechi prieteni. Să se asigure că sunt de partea cui trebuie. Probabil n-ar trebui să spun mai multe.

Dionysos era plecat? Era cea mai bună veste pe care o promisem toată ziua. Era directorul taberei doar pentru că Zeus îl trimisese aici drept pedeapsă pentru că-i

făcuse curte unei nimfe a pădurii. îi detesta pe rezidenți și încerca să ne facă zile fripte. Vara ar fi putut fi chiar tare fără el. Pe de altă parte, dacă până și Dionysos s-a pus în mișcare pentru a-i ajuta pe zei să-și adune forțele împotriva amenințării titanilor, însemna că situația nu era deloc roz.

Din stânga s-a auzit o bufnitură puternică. Nu departe erau stivuite șase lăzi de lemn cât niște mese de picnic care scoteau un zgomot puternic. Doamna O'Leary și-a lăsat capul în jos și a sărit înspre ele.

— Stai, fetițo! a strigat Quintus. Alea nu sunt pentru tine.

I-a distras atenția cu aruncându-i scutul de bronz ca pe un disc *frisbee*.

Lăzile se izbeau și se zgâlțâiau. Pe laterale aveau imprimate cuvinte, dar pentru că sunt dislexic mi-a luat câteva minute să le descifrez:

FERMA TREI G

FRAGIL

PARTEA SUPERIOARĂ

În partea de jos, cu litere mici, era scris: A SE DESCHIDE CU GRIJĂ. FERMA TREI G NU-ȘI ASUMĂ RESPONSABILITATEA PENTRU DETERIORAREA, MUTILAREA CONȚINUTULUI SAU PENTRU MOARTEA ÎN CHINURI GROAZNICE.

— Ce-i în cutii? am întrebat.

— O mică surpriză, mi-a răspuns Quintus. Pentru antrenamentul de mâine. O să-ți placă.

— Ăăă, în regulă, am zis, deși nu știam ce să cred despre chestia cu moartea în chinuri groaznice.

Quintus a aruncat scutul de bronz și Doamna O'Leary s-a repezit după el.

— Voi, tinerii, aveți nevoie de mai multe provocări. Când eram eu copil, nu existau tabere ca asta.

Ești... ești semizeu?

N-am vrut să par surprins, dar nu mai văzusem vreun semizeu în vârstă.

Quintus a chicotit.

Unii supraviețuim până la vârsta maturității, să știi. Nu toți suntem personaje principale într-o profeție îngrozitoare.

— Știi despre profeția mea?

— Am auzit câte ceva.

Am vrut să-l întreb ce *anume*, dar chiar atunci Chiron a apărut tropăind în arenă.

- Percy, aici erai!

Probabil că venea de la lecțiile de tras cu arcul. O tolă și un arc îi atârnavă peste tricoul cu CENTAURUL NR. 1. Pentru că era vară, își scurtase părul castaniu și ondulat, dar și barba, în timp ce jumătatea inferioară, de armăsar alb, era stropită cu noroi și iarbă.

Văd că l-ai cunoscut pe noul nostru instructor.

Chiron avea o voce calmă, dar neliniștea i se citea în ochi.

Quintus, te superi dacă-l împrumut pe Percy?

— Deloc, Stăpâne Chiron.

— Nu-i nevoie să-mi spui Stăpâne, a zis Chiron, deși părea destul de măgulit. Vino, Percy. Avem multe de vorbit.

I-am mai aruncat Doamnei O'Leary o privire scurtă, care acum rodea picioarele manechinului de luptă.

— Pe curând, i-am spus lui Quintus.

În timp ce ne îndepărtam, i-am șoptit lui Chiron:

— Quintus pare cam...

— Misterios? a sugerat Chiron. Greu de citit?

— Da.

Chiron a încuviințat din cap.

— E un semizeu foarte bine pregătit. Un spadasin de excepție. Mi-aș dori să înțeleg...

Indiferent ce-ar fi vrut să spună, părea să se fi răzgândit.

— S-o luăm în ordine, Percy. Annabeth mi-a spus că ai întâlnit niște empuse.

— întocmai.

I-am povestit despre lupta de la Goode și despre Kelli care izbucnise în flăcări.

— Hm, a zis Chiron. Cele mai puternice pot să facă asta. N-a murit, Percy. Pur și simplu a fugit. Nu e bine că demonii feminini se agită.

— Ce făceau acolo? am întrebat. Mă așteptau?

— Se prea poate, s-a încruntat Chiron. E uimitor că ai supraviețuit. La cât pot fi de înșelătoare... aproape orice erou de sex masculin ar fi căzut pradă vrăjii lor și ar fi fost devorat.

— Așa s-ar fi întâmplat, am recunoscut. Dacă n-ar fi fost Rachel.

Chiron a dat din cap.

— Ce ironie să fii salvat de o muritoare. îi rămânem datori. Trebuie să discutăm despre ce-a spus empusa în legătură cu atacul asupra taberei. Dar acum să mergem, trebuie să ajungem în pădure. Grover și-ar dori să fii prezent.

— Unde?

— La audierea lui, a răspuns Chiron încruntat. Consiliul Bătrânilor Copitați tocmai s-a reunit pentru a-i hotărî soarta.

Chiron mi-a spus că trebuie să ne grăbim, așa că l-am lăsat să mă ducă în spate. Galopând pe lângă cabane, am aruncat o privire spre zona de luat masa - un pavilion

grecesc în aer liber, situat pe un deal cu vedere la mare. Nu-l mai văzusem de vara trecută și mi-a trezit amintiri

9

neplăcute.

Chiron s-a repezit în pădure. Nimfele trăgeau cu ochiul din copaci ca să ne vadă trecând. La adăpostul întunericului se agitau niște umbre mari - monștri adunați aici ca o provocare pentru rezidenți.

Credeam că știu pădurea destul de bine după ce jucasem *Capturează steagul* două veri la rând, dar Chiron m-a dus pe un drum pe care nu l-am recunoscut, printr-un tunel de sălcii bătrâne, pe lângă o cascadă mică, până într-o poiană plină de flori sălbatice.

Un grup de satiri stăteau în cerc pe iarbă. Grover era în mijloc, cu fața la trei satiri foarte bătrâni și grași care ședeau pe niște tronuri tăiate în tufe de trandafiri. N u-i mai văzusem niciodată pe cei trei satiri, dar m-am gândit că trebuie să fi fost Consiliul Bătrânilor Copitați.

Grover părea să le spună o poveste. Își răsucea pe degete poalele tricoului și se muta agitat de pe o copită pe alta. Nu se schimbaseră prea mult de iarna trecută, poate și pentru că satirii îmbătrânesc de două ori mai încet decât oamenii. Acneea i se agravase. Coarnele îi mai crescuseră puțin, așa că i se șteau din părul creț. Mi-am dat seama mirat că eram mai înalt decât el.

Într-o parte a cercului stăteau Annabeth, încă o altă lată pe care n-o mai văzusem, și Clarisse. Chiron m-a lăsat lângă ele.

Într-o parte a cercului stăteau Annabeth, încă o altă lată pe care n-o mai văzusem, și Clarisse. Chiron m-a lăsat lângă ele. Într-o parte a cercului stăteau Annabeth, încă o altă lată pe care n-o mai văzusem, și Clarisse. Chiron m-a lăsat lângă ele. Într-o parte a cercului stăteau Annabeth, încă o altă lată pe care n-o mai văzusem, și Clarisse. Chiron m-a lăsat lângă ele.

Annabeth avea brațul petrecut pe după cealaltă față, care părea să fi plâns. Era mică - minionă cred că se zice cu păr subțire de culoarea chihlimbarului și un chip frumos, de spiriduș. Purta o tunică verde și sandale cu șnur și își tampona ochii cu o batistă.

— Merge foarte prost, a suspinat ea.

— Nu, nu, a bătut-o Annabeth pe umeri. O să fie bine, Juniper.

Annabeth s-a uitat la mine și mi-a transmis din buze „e iubita lui Grover“.

Cel puțin asta am crezut c-a spus, dar n-avea niciun sens. Grover avea o iubită? Apoi am privit-o mai atent pe Juniper și mi-am dat seama că avea urechile ușor ascuțite. Ochii, în loc să-i fie roșii de la plâns, erau verzi, de culoarea clorofilei. Era o nimfă a pădurii - o driadă.

— Domnule Underwood! l-a întrerupt brusc pe Grover membrul din partea dreaptă a Consiliului. Chiar te aștepți să te credem?

— D-dar, Silenus, s-a bâlbâit Grover, ăsta-i adevărul!

Tipul din Consiliu, Silenus, s-a întors spre colegii săi și a mormăit ceva. Chiron a tropăit până în față și s-a postat lângă ei. Mi-am amintit că era membru de onoare al Consiliului, dar nu-mi bătusem capul cu asta. Bătrânii n-au părut impresionat. Îmi aminteau de caprele din grădinile zoologice - cu burți enorme, un aer adormit și ochi opaci care nu vedeau mai departe de următoarea gură de mâncare. Nu înțelegeam de ce era Grover atât de agitat.

Silenus și-a tras peste burtă tricoul polo galben, foindu-se în tronul din tufa de trandafiri.

— Domnule Underwood, sunt sase luni - *sase luni* - de când tot auzim afirmațiile astea scandaloase, cum⁹ că l-ai auzit vorbind pe Pan, zeul sălbătăciei.

- Dar l-am auzit!
- Obrăznicie! a spus bătrânul din stânga.
- Maron, a zis Chiron. Răbdare.

Răbdare, într-adevăr! a răspuns Maron. Mi-a ajuns până peste coarne prostia asta. De parcă zeul sălbăticiiei i-ar vorbi unuia ca... el.

•kmiper părea că mai are puțin și-l va ataca pe bătrânul satir, dar Annabeth și Clarisse au oprit-o.

Nu acum, fetițo, a mormăit Clarisse. Ai răbdare.

Nu știu ce m-a surprins mai mult: cum Clarisse împie- dica pe cineva să sară la bătaie sau cum ea și Annabeth, care se disprețuiau reciproc, păreau să colaboreze.

Vreme de sase luni, a continuat Silenus, ti-am făcut pe plac, domnule Underwood. Te-am lăsat să călătorești. Ți-am dat voie să-ți păstrezi permisul de căutător. Am așteptat să aduci dovezi care să susțină afirmația dumi- ! ale absurdă. Și ce-ai găsit în șase luni de călătorie?

Am nevoie de mai mult timp, s-a rugat Grover.

Nimic! s-a băgat bătrânul din mijloc. N-ai găsit nimic.

Dar, Leneus...

Silenus a ridicat mâna. Chiron s-a aplecat și le-a zis ceva sal n i lor. Aceștia nu păreau încântați. Au mormăit și au început să se certe, dar Chiron a adăugat ceva și Silenus a oltat. A încuviințat din cap fără tragere de inimă.

Domnule Underwood, a vorbit Silenus, o să-ți mai dam o șansă.

Grover s-a luminat.

Mulțumesc!

încă o săptămână.

- Cum? Dar domnule! E imposibil!

carieră. Ceva care să se potrivească cu talentele dumitale de actor. Teatrul de păpuși, poate. Sau stepul.

— Dar, domnule, nu... nu-mi pot pierde permisul de căutător. Toată viața...

— Ședința Consiliului a luat sfârșit, a spus Silenus. Acum să ne bucurăm de masa de prânz!

La o bătaie din palme a bătrânului satir o mulțime de nimfe au alunecat din copaci cu platouri de legume, fructe, cutii de conserve și alte delicatese pentru capre. Satirii au rupt rândurile și au atacat mâncarea. Grover a venit abătut spre noi. Tricoul lui de un albastru șters avea pe el un satir. Pe el scria: **AI COPITE?**

— Salut, Percy, a spus.

Era atât de deprimat, că nici nu mi-a întins mâna.

— A mers bine, nu?

— Caprele astea bătrâne! a suspinat Juniper. Of, Grover, habar n-au cât te-ai străduit!

— Mai există o variantă, a spus Clarisse pe un ton misterios.

— Nu. Nu.

Juniper a scuturat din cap.

— Grover, nu te las.

Fața lui era cenușie.

— Va... va trebui să mă gândesc la asta. Dar nici măcar nu știu unde să caut.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Din depărtare s-a auzit un sunet de scoică.

Annabeth și-a țuguia buzele.

— Te pun la curent mai târziu, Percy. Mai bine ne-am întoarce la cabane. Începe inspecția.

Nu găseam că e corect să trec printr-o inspecție a cabanei când de-abia ajunsesem în tabără, dar așa

lucrurile. în fiecare după-amiază, unul dintre consilierii-șefi î.și făcea apariția cu papirus pe care era notată o listă de verificare. Cabana care ieșea cel mai bine avea acces la
9
dușuri încă de la prima oră, însemnând că va avea sigur apă caldă. Cabana care ieșea cel mai prost făcea de serviciu la bucătărie după cină.

Problema mea era că, de obicei, eram singur în cabana I 'oseidon și nu sunt tocmai un tip ordonat. Harpiile responsabile cu curățenia trecuseră pe-acolo doar în ultima zi a verii, așa că probabil cabana arăta exact așa cum o lăsasem în vacanța de iarnă: cu ambalaje de dulciuri și pungi de chipsuri pe pat, cu armura de la capturarea steagului împrăștiată prin toată cabana.

Am alergat spre zona comună, unde cele douăsprezece cabane - câte una pentru fiecare zeu olimpian - formau
111 U în jurul petecului de iarbă din mijloc. Copiii Demetrei măturau prin cabană și făceau să apară flori proaspete în jardinierele de la geamuri. Caprifoiul înflorea deasupra ușii și acoperișul se umplea cu margarete doar pocnind din degete, ceea ce nu era corect pentru ceilalți. Nu cred r-au ieșit vreodată pe ultimul loc la inspecție. Băieții din cabana Hermes viermuiau panicați, ascunzându-și rufele murdare pe sub paturi și acuzându-se reciproc că au luat diverse lucruri. Erau leneși, dar tot aveau un avantaj față de mine.

Silena Beauregard tocmai ieșea din cabana Afroditei, bifând chestii pe papirusul de inspecție. Am blestemat m barbă. Silena era drăguță, dar era obsedată de curățenie și cel mai sever inspector. îi plăcea ca lucrurile să lio frumoase. Eu nu le-aveam cu „frumusețea“. Mai că simțeam cum mi se lungesc brațele sub povara vaselor pe care trebuia să le spăl după cină.

Cabana Poseidon se afla în capătul rândului de cabane ale zeilor de sex masculin, în partea dreaptă a zonei verzi. Era construită din piatră de mare, încrustată cu scoici, era lungă și joasă ca un buncăr, dar avea ferestre care dădeau spre mare și era străbătută tot timpul de o briză plăcută.

M-am repezit înăuntru, întrebându-mă dacă n-aveam timp să bag câte ceva sub pat, ca băieții din cabana Hermes, și am dat peste fratele meu vitreg, Tyson, care dădea cu mătura.

— Percy! a urlat.

A lăsat mătura și a alergat spre mine. Dacă n-ați fost niciodată atacați de un ciclop cu sort și mănuși de cauciuc, aflați de la mine că asta te scoate din amorțeală.

— Salut, voinicule! am spus. Au, ai grijă la coaste. Coastele mele.

Am supraviețuit cumva îmbrățișării sale de urs. M-a pus jos, rânjind ca un nebun, cu ochiul lui căprui de vițel strălucind de bucurie. Avea dinții la fel de galbeni și de strâmbi ca-ntotdeauna și părul vâlvoi. Purta niște blugi zdrențuiți mărimea XXXL și o cămașă ruptă de flanel pe sub șorțul înflorat, dar tot era o încântare să-l privești. Nu-l mai văzusem de aproape un an, de când coborâse în adâncul mării să lucreze în fierăriile ciclopilor.

— Ești bine? m-a întrebat. Nu te-au mâncat monștrii?

— Absolut deloc.

I-am arătat că încă aveam două mâini și două picioare, iar Tyson a bătut fericit din palme.

— Ura! a exclamat. Acum putem mânca sandviciuri cu unt de arahide și putem călări caii de mare! Ne putem lupta cu monștrii, și s-o vedem pe Annabeth, și să aruncăm lucruri în aer!

Speram că nu se așteaptă să le facem pe toate deodată, dar i-am răspuns că da, bineînțeles, o să ne distrăm de minune pe timpul verii. Nu mă puteam abține să nu zâmbesc în fața entuziasmului său molipsitor.

Pentru început, însă, i-am spus, să ne ocupăm de inspecție. Ar trebui să...

Apoi m-am uitat înjur și am văzut că Tyson nu stătuse degeaba. Podeaua era măturată. Paturile suspendate erau făcute. Fântâna cu apă sărată din colț tocmai fusese frecată, și coraliile sclipeau pe fundul ei. Pe pervaz, Tyson pusese vase cu anemone de mare și niște plante strălucitoare ciudate de pe fundul oceanului, mult mai frumoase decât orice buchete încropite de copiii Demetrei.

Tyson, cabana arată... incredibil!

Radia de fericire.

Ai văzut caii de mare? I-am pus pe tavan!

() herghelie de hipocampi de bronz în miniatură atârnav de tavan, înotând parcă prin aer. Nu-mi venea să cred că Tyson, cu mâinile lui uriașe, putea face lucruri alât de delicate. Apoi m-am uitat la patul meu și mi-am văzut vechiul scut atârnat pe perete.

— L-ai reparat!

Scutul fusese grav avariat iarna trecută, în timpul atacului manticorei, dar acum era din nou în stare perfectă, fără nicio zgârietură. Toate imaginile de bronz surprinzând aventurile mele alături de Tyson și Annabeth m Marea Monștrilor erau lustruite și strălucitoare.

M-am uitat la Tyson. Nu știam cum să-i mulțumesc.

Apoi, cineva în spatele meu a spus:

— Să fiu a naibii!

Si lena Beauregard stătea în prag, cu papyrusul ei pentru inspecție. A intrat în cabană, a dat o tură rapidă, apoi m-a privit ridicând din sprâncene.

— Ei bine, aveam niște îndoieli. Dar ai făcut curat ca lumea, Percy. O să țin minte.

Mi-a făcut cu ochiul și-a ieșit din cameră.

9 9

Tyson și cu mine ne-am petrecut după-amiaza pălăvrăgind și pierzând vremea, și nimic n-ar fi fost mai plăcut după ce de dimineață fusesem atacat de niște demoni sub formă de majorete.

Ne-am dus la fierărie și i-am dat o mână de ajutor lui Beckendorf din cabina Hefaistos, care prelucra metal. Tyson ne-a arătat cum învățase să facă arme magice. A meșterit un topor strălucitor de luptă, cu tăiș dublu atât de repede, că până și Beckendorf s-a arătat impresionat.

În timp ce lucra, Tyson ne-a povestit despre anul petrecut în adâncurile mării. Ochiul i se lumina când vorbea despre fierăriile ciclopilor și palatul lui Poseidon, dar ne-a spus și cât de tensionată era atmosfera. Vechii zei ai mării, care domniseră pe vremea titanilor, porniseră război împotriva tatei. Când a plecat Tyson, luptele cuprinseseră deja tot Oceanul Atlantic. Asta m-a neliniștit, și m-am gândit c-ar trebui să dau o mână de ajutor, dar Tyson m-a asigurat că tata își dorea să rămânem în tabără.

— Și deasupra mării sunt o grămadă de oameni răi, a zis Tyson. Putem să-i aruncăm pe ei în aer.

După ce-am plecat de la fierărie, ne-am petrecut timpul cu Annabeth pe malul lacului pentru canoe. Era foarte bucuroasă să-l vadă pe Tyson, dar mi-am dat seama că mintea îi era în altă parte. Se tot uita înspre pădure, gândindu-se parcă la problema lui Grover cu Consiliul. O înțelegeam. Grover nu se vedea pe nicăieri și îmi era milă de el. Să-l găsească pe Pan, zeul pierdut, fusese scopul lui dintotdeauna. Tatăl și unchiul lui

să împlinească același vis. Iarna trecută, Grover a auzit o voce în cap - „Te aștept¹¹ o voce despre care credea sigur că-i aparținea lui Pan, dar se pare că nu avusese succes în căutările sale. Dacă cei din consiliu hotărârau să-i retragă permisul de căutător, era distrus.

— Care-i „cealaltă variantă⁴? am întrebat-o pe Annabeth. Despre care vorbea Clarisse...

A luat o piatră și a aruncat-o razant în lac.

Clarisse a descoperit-o. I-am dat și eu o mână de ajutor în primăvară. Dar ar fi periculos. Mai ales pentru Grover.

Băiatul-țap mă sperie, a murmurat Tyson.

M-am uitat la el. Tyson luptase cu tauri care aruncau llăcări pe nas și cu monștri marini și cu canibali uriași.

De ce să-ți fie frică de Grover?

Copite și coarne, a mormăit Tyson agitat. Și mă mănâncă nasul de la blana de capră.

Și cu asta s-a cam încheiat discuția noastră despre Grover.

Înainte de cină, m-am dus cu Tyson la arena de luptă cu sabia. Quintus s-a bucurat să aibă companie. Tot nu voia să-mi spună ce era în lăzile de lemn, dar m-a învățat câteva mișcări cu sabia. Se pricepea. Lupta așa cum joacă unii șah - pune cap la cap mișcările și nu-ți dădeai seama care-i schema decât la ultima lovitură, când câștiga punându-ți sabia la gât.

— Nu-i rău, mi-a spus. Dar ții garda prea jos.

A fandat și eu am parat.

— Întotdeauna ai fost spadasin? l-am întrebat.

Mi-a parat lovitura pe deasupra capului.

— Am făcut multe lucruri.

A lovit, și m-am eschivat. Legătura de pe umăr i-a alunecat și am văzut semnul de pe gât - pata purpurie.

Nu era un semn oarecare. Avea o formă clară - o pasăre cu aripile strânse, ca o prepeliță sau ceva asemănător.

— Ce-ai pe gât? l-am întrebat, ceea ce probabil a fost nepoliticos, dar puteți da vina pe faptul că am deficit de atenție. Cuvintele pur și simplu îmi ies pe gură.

Quintus și-a ieșit din ritm. l-am lovit mânerul săbiei și i-am zburat-o din mână.

Și-a frecat degetele. Apoi, și-a mutat armura ca să ascundă semnul. Mi-am dat seama că nu era un tatuaj. Era o arsură veche... ca și cum ar fi fost însemnat.

— O amintire.

Si-a ridicat sabia și a zâmbit strâmb.

— Mai încercăm o dată?

Mă presa, fără să-mi lase timp pentru alte întrebări.

Cât timp am luptat noi, Tyson s-a jucat cu Doamna O'Leary, căreia îi spunea „cățelușă”¹? S-au distrat de minune luptându-se pentru scutul de bronz și au jucat „Prinde grecul”¹¹. Până la lăsarea serii, Quintus nu și-a ieșit din formă; dar eu și Tyson eram încinși și lipicioși, așa că ne-am dus la duș și ne-am pregătit pentru cină.

Mă simțeam bine. Era ca o zi normală în tabără. Apoi a venit momentul cinei și toți rezidenții s-au aliniat pe cabane și au pornit spre pavilionul de luat masa. Majoritatea au ignorat fisura reparată din pardoseala de marmură de la intrare - o cicatrice de trei metri care nu fusese acolo cu o vară în urmă -, dar eu am avut grijă să nu calc pe ea.

— Ce crăpătură mare, a spus Tyson când ne-am așezat la masa noastră. O fi fost vreun cutremur?

— Nu, am răspuns. N-a fost niciun cutremur.

Nu știam dacă să-i spun sau nu. Era un secret pe care-l știam doar eu, Annabeth și Grover. Dar privindu-l

Tyson în ochi am știut că nu puteam ține nimic ascuns de el.

— Nico di Angelo, i-am spus, vorbind mai încet. E un puști semizeu pe care l-am adus în tabără iarna trecută. El, ăăă... m-a rugat să am grijă de sora lui într-o misiune, dar n-am reușit. A murit. Acum el dă vina pe mine.

Tyson s-a încruntat.

— Și a făcut o crăpătură în pardoseală?

Am fost atacați de niște schelete, am zis. Nico le-a cerut să plece, iar pământul s-a deschis și i-a înghițit. Nico..., m-am uitat înjur asigurându-mă că nu ascultă nimeni, Nico e fiul lui Hades.

Tyson a dat gânditor din cap.

Zeul morților.

— Da.

— Și băiatul ăsta, Nico, a plecat?

Așa... așa cred. Am încercat să-l caut în primăvară. Și Annabeth la fel. Dar n-am avut succes. Chestia asta e secretă, Tyson. Bine? Dacă ar afla cineva că-i fiul lui I lades, ar fi în pericol. Nu-i poți spune nici măcar lui (’hiron.

Profeția cea rea, a spus Tyson. Dacă ar ști, titanii ar putea să se folosească de el.

M-am uitat la el. Uneori uitam că, așa mare și copilăros cum era, Tyson era foarte inteligent. Știa de profeția care spunea că următorul copil al celor trei mari zei - Zeus, Poseidon sau Hades - când va împlini șaisprezece ani fie va salva, fie va distruge Muntele Olimp. Majoritatea credeau că-i vorba de mine, dar dacă eu muream înainte să împlinesc șaisprezece ani, Nico putea fi la fel de bine cel la care se referea profeția.

— Exact, am spus. Așa că...

— O să-mi țin gura închisă, a promis Tyson. Ca fisura din pardoseală.

În noaptea aceea n-am prea putut dormi. Am stat în pat ascultând valurile de pe plajă, bufnițele și monștrii din pădure. Mi-era teamă că, odată adormit, aș fi avut coșmaruri.

Vedeți voi, semizeii rareori au simple vise. Noi primim mesaje. Vedem lucruri care li se întâmplă prietenilor sau dușmanilor. Uneori vedem chiar trecutul sau viitorul. Iar când sunt în tabără visele mele sunt întotdeauna mai frecvente și mai intense.

Așa că pe la miezul nopții eram încă treaz, uitându-mă la salteaua patului de deasupra, când mi-am dat seama că în cameră era o lumină ciudată. Fântâna cu apă sărată strălucea.

Am dat păturile la o parte și m-am apropiat de ea cu grijă. Din apa sărată și fierbinte se ridicau aburi. Particulele de apă licăreau în toate culorile curcubeului, cu toate că nu era nicio lumină în cameră, cu excepția lunii. Apoi, din aburi s-a auzit o voce candidă de femeie: „Vă rugăm să puneți o drahmă. “

M-am uitat la Tyson care sforăia. Doarme la fel de profund ca un elefant tranchilizat.

Nu știam ce să cred. Nu mai promisem niciodată un mesaj Iris cu taxă inversă. Pe fundul fântânii strălucea o drahmă de aur. Am scos-o și am aruncat-o în Ceată.

Moneda a dispărut.

— O, Iris, Zeiță a curcubeului, am șoptit. Arată-mi... ce vrei să-mi arăți.

Ceața a tremurat. Am văzut malul întunecat al unui râu. Fuoare de ceață treceau peste apa neagră. Plaja era presărată cu roci vulcanice ascutite. Un hăiat stătea

ghemuit pe mal, lângă un foc de tabără. Flăcările aveau un albastru nefiresc. Apoi am văzut chipul băiatului. Era Nico di Angelo. Arunca bucăți de hârtie în foc - cartonașe de la jocul Mitomagic de care fusese obsedat iarna trecută.

Nico avea doar zece, sau poate unsprezece ani acum, dar arăta mai mare. Părul zburlit îi crescuse și-i ajungea până la umeri. Avea ochii închiși la culoare și pielea măslinie palidă. Era îmbrăcat cu blugi negri rupți și o jachetă ponosită de aviator, cu câteva numere mai mare, pusă peste o bluză neagră. Avea fața murdară și privirea cam sălbatică. Arăta ca un copil al străzii.

Am așteptat să se uite la mine. Fără îndoială, urma să se enerveze la culme și să mă acuze că i-am lăsat sora

9

să moară. Dar n-a părut să mă observe.

Am tăcut, fără ca măcar să îndrăznesc mă mișc. Dacă nu el trimisese mesajul Iris, atunci cine?

Nico a mai aruncat un cartonaș în flăcările albastre.

— Ce porcării, a murmurat el. Nu-mi vine să cred că mi-a plăcut vreodată chestia asta.

— Un joc prostesc, stăpâne, a încuviințat o altă voce. I 'ărea să vină de lângă foc, dar nu vedeam cine vorbea.

Nico s-a uitat peste râu. Pe malul îndepărtat era o plajă neagră învăluită în ceață. Am recunoscut-o: Lumea Subpământeană. Nico își făcuse tabăra pe malul râului Styx.

— Am dat greș, a murmurat. N-am cum s-o aduc înapoi.

Nico s-a întors nehotărât. Cealaltă voce n-a răspuns.

— Sau am? Spune.

Ceva a licărit. Am crezut că-i doar lumina focului. Apoi mi-am dat seama că avea forma unui bărbat - un Fuior de fum albastru, o umbră. Dacă te uitați direct la

el, nu-l vedeai. Dar dacă te uitai cu coada ochiului, îi deslușeai forma. Era o fantomă.

— N-a mai făcut asta nimeni, niciodată, a spus fantoma. Dar poate că e o cale.

— Spune-mi-o, i-a poruncit Nico.

Ochii îi străluceau feroce.

— Un schimb, a zis fantoma. Suflet pentru suflet.

— M-am oferit!

— Nu al tău, a spus fantoma. Nu-i poți oferi tatălui tău un suflet pe care oricum îl va primi în cele din urmă. Și nici nu e nerăbdător să-i moară fiul. Vreau să spun un suflet care ar fi trebuit deja să moară. Cineva care a păcălit moartea.

Fata lui Nico s-a întunecat.

9

— Nu-ncepe iar. Vorbești despre crimă.

— Vorbesc despre dreptate, a spus fantoma. Despre răzbunare.

— Nu-i același lucru.

Fantoma a râs sec.

— Când vei mai crește, vei vedea că nu-i așa.

Nico se uita la flăcări.

— De ce nu pot măcar s-o invoc? Vreau să vorbesc cu ea. Ea... m-ar ajuta.

— Te voi ajuta *eu*, a promis fantoma. Nu te-am salvat de-atâtea ori? Nu te-am călăuzit prin Labirint și te-am învățat să-ți folosești puterile? Vrei răzbunare pentru sora ta sau nu?

Nu mi-a plăcut tonul fantomei. Îmi aducea minte de un puști de la fosta mea școală, un bățuș care obișnuia să-i convingă pe alți copii să facă lucruri prostești, cum ar fi să fure echipamente din laborator și să vandali-zeze mașinile profesorilor. Bățușul n-a avut niciodată

probleme, dar o grămadă de copii au fost exmatriculați din pricina lui.

Nico și-a întors fața de la foc așa că fantoma nu-l putea vedea. Dar eu puteam. O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Foarte bine. Ai un plan?

— O, da, a zis fantoma, destul de mulțumită. Avem multe drumuri întunecate de bătut. Trebuie să pornim...

Imaginea a pâlpâit. Nico a dispărut. Vocea femeii din (Jeață a spus: *Vă rugăm să depuneți o drahmă pentru încă cinci minute.*

Nu mai era nicio monedă în fântână. Am dat să-mi bag mâinile în buzunare, dar eram în pijama. M-am repezit la noptieră să caut mărunțiș, dar mesajul Iris s-a stins și camera s-a întunecat la loc. Legătura s-a întrerupt.

Am rămas în mijlocul cabanei, ascultând susurul fântânii cu apă sărată și valurile oceanului de afară.

Nico era în viață. ⁹încea să-si ⁹învie sora din morți. ⁹

I 'resimțeam ce suflet voia să dea la schimb - cine era cel care păcălise moartea. Răzbunare.

Nico di Angelo avea să vină după mine.

In care jucăm leapșa cu scorpionii

Micul dejun de-a doua zi a fost foarte însuflețit.

Se pare că pe la trei dimineața un dragon etiopian fusese văzut la granițele taberei. Eram atât de epuizat, încât nici zgomotul nu m-a trezit. Granițele magice nu lăsaseră monstrul să intre, dar acum acesta bătea dealurile căutând punctele slabe ale apărării noastre. N-a părut nerăbdător să plece până când Lee Fletcher din cabina lui Apollo n-a pornit în urmărirea lui împreună cu câțiva dintre frații săi. După ce câteva zeci de săgeți i-au străpuns armura, dragonul a înțeles mesajul și s-a retras.

— E tot acolo, ne-a avertizat Lee în timpul destinat anunțurilor. Douăzeci de săgeți înfipite în el și tot ce-am reușit să facem a fost să-l enervăm. Are nouă metri lungime și e de un verde strălucitor. Iar ochii...

S-a cutremurat.

— Ai făcut treabă bună, Lee, i-a spus Chiron bătându-l pe umăr. Toată lumea să fie cu ochii în patru, dar calmă. Nu e prima dată când se întâmplă așa ceva.

— Așa e, a spus Quintus din capul mesei. Și se va mai întâmpla. Tot mai des.

Rezidenții taberei au început să murmure.

Toată lumea auzise zvonurile: Luke și armata lui de monștri⁹ plănuiau să invadeze tabăra. Cei mai mulți se

așteptau să se întâmple vara asta, dar nu știa nimeni cum și când. Nu era bine că eram puțini. Eram doar vreo optzeci de rezidenți. În urmă cu trei ani, când venisem în tabără, erau peste o sută. Unii muriseră. Unii i se alăturaseră lui Luke. Unii pur și simplu dispăruseră.

E un excelent motiv să creăm noi jocuri de război, a continuat Quintus, cu o licărire în ochi. Vom vedea diseară cum vă descurcați.

Mda..., a spus Chiron. Ei bine, destul cu anunțurile. Să binecuvântăm această masă și să mâncăm.

Și-a ridicat cupa.

— în cinstea zeilor!

Ne-am ridicat paharele și am repetat binecuvântarea.

Tyson și cu mine ne-am dus cu farfuriile la vasele de bronz și am aruncat în foc o parte din mâncare. Speram ca zeilor le place pâinea prăjită cu stafide și cerealele Eroot Loops.

Foseidon, am spus. Ajută-mă cu Nico, cu Luke și cu problema lui Grover... am șoptit.

Aveam atâtea pe cap c-aș fi putut rămâne acolo toată dimineața, dar m-am întors la masă.

După ce toată lumea a început să mănânce, Chiron și Grover au venit la masa noastră. Grover avea ochii împăienjeniți. Avea cămașa pusă pe dos. Și-a trântit farfuria pe masă și s-a prăbușit lângă mine.

Tyson s-a foit stânjenit.

Eu o să merg... ăăă... să-mi lustruiesc poneii de mare.

S-a târât cu greutate, lăsându-și micul dejun pe jumă-lalc nemâncat.

(Ihiron a încercat să zâmbească. Probabil că voia să mă liniștească, dar, împrumutând forma de centaur, mă domina aruncând o umbră imensă asupra mesei

— Ei bine, Percy, cum ai dormit?

— Aăă, bine.

M-am întrebat de ce vrea să știe asta. Era posibil să știe ceva despre ciudatul mesaj Iris pe care-l promisem?

— L-am adus aici pe Grover, a spus Chiron, pentru că m-am gândit că poate vreți să... discutați. Acum, vă rog să mă scuzați, am de trimis niște mesaje Iris. Ne vedem mai târziu.

S-a uitat cu subînțeles la Grover, apoi a părăsit pavilionul tropăind.

— Ce-a vrut să spună? l-am întrebat pe Grover.

Grover mânca niște ouă. Mi-am dat seama că e cu gândul în altă parte, pentru că a mușcat dinții furculiței și i-a mestecat.

9

— Vrea să mă convingi, a murmurat.

Pe bancă a mai apărut cineva: Annabeth.

— O să-ți spun eu despre ce-i vorba, mi-a spus. Despre Labirint.

Îmi era greu să mă concentrez la ce îmi spunea, pentru că toată lumea din pavilionul de luat masa ne arunca priviri pe furiș vorbind în șoaptă. Iar Annabeth era chiar lângă mine. Adică *chiar* lângă mine.

— N-ar trebui să fii aici, am spus.

— Trebuie să discutăm, a insistat ea.

— Dar regulile...

Știa la fel de bine ca mine că rezidenții n-au voie să

9

schimbe mesele. Cu satirii era altceva. Ei nu erau chiar semizei. Dar semizeii trebuiau să stea cu cei din cabana lor. Nici măcar nu știam care era pedeapsa pentru schimbatul mesei. Nu se mai întâmplase niciodată. Dacă domnul D. ar fi fost aici, probabil că ar fi strangulat-o pe Annabeth cu o viță-de-vie magică sau așa ceva, dar domnul D. nu era aici. Chiron părăsise deja pavilionul.

Quintus s-a uitat spre noi și a ridicat dintr-o sprânceană, dar n-a spus nimic.

— Uite, a spus Annabeth, Grover are probleme. Există o singură cale prin care putem să-l ajutăm. Labirintul. Asta am cercetat împreună cu Clarisse.

M-am foit încercând să mă concentrez.

- Te referi la acel Labirint în care era ținut pe vremuri Minotaurul?

— întocmai, a spus Annabeth.

— Deci... înțeleg că nu mai e sub palatul regelui din (Teta, ci sub vreo clădire din America.

Vedeți? Mi-au trebuit doar câțiva ani ca să înțeleg cum stau lucrurile. Știam că locurile importante se deplasează odată cu civilizația occidentală, cum ar fi Munte- Io Olimp, care era deasupra lui Empire State Building, și intrarea în Lumea Subpământeană, care era în Los Angeles. Mă simțeam foarte mândru de mine.

Annabeth a dat ochii peste cap.

— Sub o clădire? Fii serios, Percy. Labirintul e *imens*. N-ar încăpea nici sub un oraș, cu atât mai puțin sub o singură clădire.

Mi-am amintit de visul cu Nico de la râul Styx.

— Deci... Labirintul face parte din Lumea Subpământeană?

— Nu.

Annabeth s-a încruntat.

— Mă rog, e posibil să existe treceri din Labirint spre Lumea Subpământeană. Nu sunt sigură. Dar Lumea Subpământeană este mult, mult mai jos. Labirintul e chiar sub coaja de pământ a lumii muritoare, ca o a doua piele. El se tot dezvoltă de mii de ani, creând o rețea pe sub orașele occidentale, legând totul sub pământ. Poți ajunge oriunde prin Labirint.

— Dacă nu te pierzi, a murmurat Grover, și n-ai parte de-o moarte groaznică.

— Grover, trebuie să existe o cale, a spus Annabeth. Aveam senzația că mai avuseseră această discuție.

— Clarisse a supraviețuit.

— Cu greu! a spus Grover. Iar celălalt tip...

— N-a murit. A înnebunit.

— O, ce bucurie.

Buza de jos a lui Grover a început să tremure.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Stați așa, am spus. M-ați pierdut. Ce-i cu Clarisse și cu tipul care a înnebunit?

Annabeth a aruncat o privire spre masa lui Ares. Clarisse ne privea de parcă ar fi știut despre ce discutăm, dar apoi a rămas cu privirea fixă în fărfuria cu micul dejun.

— Anul trecut, a spus Annabeth, coborând vocea, Clarisse a plecat într-o misiune pentru Chiron.

— Mi-amintesc, i-am spus. A fost o misiune secretă.

Annabeth a dat din cap încuviințând. În ciuda seriozității ei, eram bucuros că nu mai e supărată pe mine. Și într-un fel îmi plăcea că a încălcat regulile și a venit lângă mine.

— A fost secretă, a încuviințat Annabeth, pentru că l-a găsit pe Chris Rodriguez.

— Tipul din cabina lui Hermes?

Mi-l aminteam din urmă cu doi ani. Trăsesem cu urechea la ce spunea Chris Rodriguez la bordul navei lui Luke, Prințesa Andromeda. Chris era unul dintre semi-zeii care părăsiseră tabăra și se alăturaseră armatei titanilor.

Exact, a spus Annabeth. Vara trecută a apărut pur și simplu în Phoenix, Arizona, în apropiere de casa mamei lui Clarisse.

- Cum adică a părut pur și simplu?

Rătăcea prin deșert, la cincizeci de grade, echipat m armură grecească completă, bâiguind ceva despre un (ir.

Un fir..., am spus.

O luase razna. Clarisse l-a dus în casa mamei sale pentru ca muritorii să nu-l interneze la nebuni. A încercui să-l ajute să se însănătoșească. Chiron a mers acolo și l-a chestionat, dar fără prea mare succes. Singurul lucru pe care l-au aflat de la el a fost că oamenii lui Luke explorau Labirintul.

M-a trecut un fior, fără să știu sigur de ce. Bietul Chris. Nu era un tip chiar atât de rău. Ce-l făcuse să înnebunească? M-am uitat la Grover, care mesteca restul furculiței.

Bun, am spus. De ce explorau Labirintul?

Nu știam sigur, a spus Annabeth. De aceea, Clarisse a plecat într-o expediție de cercetare. Chiron a ținut lotul sub tăcere pentru că nu voia să creeze panică. M-a implicat și pe mine pentru că... ei bine, Labirintul a l'ns! dintotdeauna unul dintre subiectele mele prefera- l(«. Arhitectura folosită..., pe chip i-a apărut o expresie visătoare. Constructorul lui, Dedal, a fost un geniu. Dar ulcea e că Labirintul are intrări peste tot. Dacă Luke |.nsește o cale să navigheze prin el, și-ar putea deplasa m inata cu o viteză incredibilă.

Doar că e un labirint, nu-i așa?

Plin de capcane sinistre, a încuviințat Grover. De I midături. De iluzii. De monștri nebuni care ucid țapi.

— Nu și dacă ai firul Ariadnei, a spus Annabeth. Odinioară, firul Ariadnei l-a salvat pe Tezeu din Labirint. Era un fel de instrument de navigare inventat de Dedal. Și Chris Rodriguez mormăia ceva despre fir.

— Deci Luke încearcă să găsească firul Ariadnei, am spus. De ce? Ce planuri are?

Annabeth a clătinat din cap.

— Nu știu. Am crezut că vrea să invadeze tabăra prin Labirint, dar n-are niciun sens. Cele mai apropiate intrări pe care le-a găsit Clarisse erau în Manhattan, care nu l-ar ajuta pe Luke să treacă de granițele noastre. Clarisse a explorat tunelurile, dar... a fost foarte periculos. A avut câteva experiențe la limită. Am studiat tot ce-am putut găsi despre Dedal. Din păcate, nu mi-a fost de prea mare folos. Nu înțeleg exact ce planuri are Luke, dar știu un lucru: Labirintul ar putea fi cheia pentru problema lui Grover.

M-am uitat la ea chiorâș.

— Crezi că Pan e sub pământ?

— Așa s-ar explica de ce a fost imposibil de găsit.

Grover s-a cutremurat.

— Satirii nu suportă să coboare sub pământ. Niciun căutător n-ar încerca vreodată să ajungă *acolo*. Fără flori. Fără lumina soarelui. Fără cafenele!

— Inșă, a spus Annabeth, Labirintul te poate duce aproape oriunde. Ți citește gândurile. A fost creat ca să te păcălească, să te prostească și să te omoare, dar dacă poți face Labirintul să lucreze *pentru* tine...

— Te-ar putea conduce la zeul sălbătăciei, am spus.

— Mi-e imposibil, a spus Grover prinzându-se de burtă. Numai când mă gândesc la asta și-mi vine să vomit argintăria.

Grover, asta ar putea fi ultima ta șansă, a spus Annabeth. Cei din Consiliu nu glumesc. Ai la dispoziție 0 singură săptămână sau va trebui să înveți să dansezi step!

! i-am auzit pe Quintus dregându-și glasul de la masa principală. Mi-am dat seama că nu voia să facă o scenă, dur Annabeth chiar exagera stând la masa mea atâta
1 nnp.

Vorbim mai încolo.

Annabeth m-a strâns de braț un pic prea tare.

Convinge-l, bine?

A revenit la masa Atenei, ignorându-i pe cei care se holbau la ea.

(i-rover și-a îngropat capul în mâini.

N u pot să fac asta, Percy. Licența mea de căutător. Piui. O să pierd tot. Va trebui să înființez un teatru de păpuși.

Nu spune asta! Găsim noi o soluție.

M-a privit cu ochii în lacrimi.

Percy, ești prietenul meu cel mai bun. M-ai văzut sul) pământ. In peștera ciclopului. Chiar crezi că aș putea...

Vocea îi tremura. Mi-am amintit de Marea Monștrilor, când fusese făcut prizonier în peștera unui ciclop. Li îi Grover nu-i plăcuseră niciodată locurile aflate sub pământ, dar acum chiar le ura. Iar ciclopii îl speriau de moarte. Până și Tyson... Grover încerca s-o ascundă, dar noi ne puteam citi emoțiile unul celuilalt grație unei legături empatice pe care Grover o crease între noi. Știam cum se simte. Grover era îngrozit de uriașul meu frate.

— Trebuie să plec, a spus Grover pe un ton plângăcios. Juniper mă așteaptă. Mare noroc că-i consideră atrăgători pe lași.

După ce a plecat, m-am uitat la Quintus. A dat din cap grav, de parcă am fi împărțășit un secret întunecat. Apoi a continuat să-și taie cârnații cu un pumnal.

După-amiază, m-am dus la grajdurile cu pegași pentru a-l vizita pe prietenul meu Blackjack.

„Hei, șefu!” A început să țopăie prin boxă, bătând aerul cu aripile negre. „Mi-ai adus niște cuburi de zahăr?”

— Știi că nu-ți fac bine, Blackjack.

„Da, deci mi-ai adus sau nu?”

I-am zâmbit și i-am dat o mână de zahăr. Blackjack și cu mine ne știm de mult. În urmă cu câțiva ani pusesem umărul la salvarea lui de pe nava de croazieră demonică a lui Luke și de atunci insista să mă răsplătească făcându-mi favoruri.

„Deci, nu urmează nicio misiune?”¹¹ a întrebat Blackjack. „Sunt gata de zbor, șefu!”

L-am mângâiat pe bot.

— Nu sunt sigur, prietene. Toată lumea vorbește despre labirinturi subterane.

Blackjack a nechezat neliniștit.

„Nu-nu. N-o să-l prinzi pe băiatu’ acolo! Doar nu ți-ai ieșit din minți să intri în nu știu ce labirint, sefu, nu-i așa? O să sfârșești în fabrica de lipici!”¹¹

— Poate că ai dreptate, Blackjack. Mai vedem.

Blackjack a început să-și ronțăie cuburile de zahăr. Și-a scuturat coama de parcă ar fi avut convulsii de la prea mult zahăr.

„Uau! Marfă de calitate! Păi, șefu, dacă-ți vine min- I
ea la cap și vrei să zbori undeva, doar fluieră. Bătrânul
Blackjack și prietenii lui pot băga frica în oricine!¹¹

I-am spus c-o să țin minte. Apoi un grup de tineri
rezidenți au intrat în grajduri ca să-și înceapă lecțiile de
călărie și am hotărât că-i momentul să plec. Aveam
sentimentul neplăcut că urma să treacă mult până să-l
revăd pe Blackjack.

Seara, după cină, Quintus ne-a pus să ne îmbrăcăm iii
armuri de luptă, de parcă ne-am fi pregătit să jucăm
(*apturează steagul*, dar starea de spirit a rezidenților era
mult mai serioasă. La un moment dat, peste zi, cutiile din
arenă dispăruseră și aveam senzația că tot ce se al lase în
ele ajunsesse în pădure.

Bun, a spus Quintus, cocoțat pe masa principală
din pavilionul de luat masa. Adunați-vă în jurul meu.

Kra îmbrăcat în piele neagră și bronz. In lumina
torțelor, părul cenușiu îl făcea să pară o fantomă.
Doamna (>Leary țopăia fericită în jurul lui, căutând
resturi de la cină.

Veți forma echipe de câte doi, a anunțat Quintus.
(’ând toată lumea a început să vorbească și să încerce sa
și găsească prietenii, a strigat:

Echipe care au fost deja alese!

Aaaaaaaa! s-a auzit un vaiet general.

- Ținta voastră e simplă: să luați laurii de aur fără sa
muriți. Coroana e înfășurată într-un pachet de mătase
legat de spinarea unuia dintre monștri. Sunt șase mon- și
ri. Fiecare are câte un pachet de mătase. Doar într-unul .
;e află laurii. Trebuie să găsiți coroana înaintea celorlal- le
echipe. Și, desigur... va trebui să ucideți monstrul ca s-o
luați si să rămâneți în viață.

Mulțimea a început să murmure agitată. Sarcina părea destul de simplă. În fond, mai omorâserăm monștri. Pentru asta ne antrenam.

— Voi anunța acum echipele, a spus Quintus. Nu accept înțelegeri, schimburi sau reclamații.

— Auuuuuu!

Doamna O'Leary și-a îngropat fața într-o farfurie cu pizza.

Quintus a scos un pergament mare și a început să citească nume. Beckendorf era partenerul Silenei Beau-regard, lucru de care Beckendorf părea destul de mulțumit. Frații Stoll, Travis și Connor, erau împreună. Nu era o surpriză. Făceau totul împreună. Clarisse era cuplată cu Lee Fletcher din cabana Apollo - cu tehnicile lor de luptă corp la corp și de la distanță, formau o echipă greu de învins. Quintus a continuat să turuie nume până când a spus:

— Percy Jackson cu Annabeth Chase.

— Super.

I-am zâmbit lui Annabeth.

— Ți stă strâmb armura, a fost singurul ei comentariu și mi-a îndreptat curelele.

— Grover Underwood, a spus Quintus, cu Tyson.

Grover mai să-și iasă din blana de țap.

— Ce? D... dar...

— Nu, nu, a scâncit Tyson. Trebuie să fie o greșeală. Țapul...

— Fără comentarii! a ordonat Quintus. Găsiți-vă partenerul. Aveți două minute să vă pregătiți!

Tyson și Grover m-au privit rugători. Am încercat să-i încurajez și le-am făcut semn că trebuie să plece împreună. Tyson a strănutat. Grover a început să mestece nervos la bâta lui de lemn.

— O să fie bine, a spus Annabeth. Haide. Mai bine să ne gândim la cum să facem să scăpăm noi cu viață.

Era încă lumină când am ajuns în pădure, dar din cauza copacilor parcă era miezul nopții. Era și frig, chiar dacă era vară. N-a trecut mult timp și Annabeth și cu mine am dat peste urme lăsate de ceva cu o mulțime de picioare. Ne-am luat după ele.

Am sărit peste un pârâu și am auzit în apropiere zgomot de crengi rupte. Ne-am ghemuit în spatele unui bolovan, dar erau doar frații Stoll, care treceau prin pădure și înjurau. Tatăl lor era zeul hoților, dar ei erau la fel de discreți ca niște bivoli.

I-am lăsat pe frații Stoll să treacă și ne-am afundat mai adânc în pădure, spre vest, unde monștrii erau mai sălbătici. Eram pe o terasă cu vedere spre un iaz mlăștinos, când am simțit-o pe Annabeth încordându-se.

— Aici am abandonat căutarea.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama despre ce vorbea. Iarna trecută îl căutaserăm pe Nico di Angelo și acesta era locul în care ne pierduserăm speranța că-l vom găsi. Grover, Annabeth și cu mine stătuserăm pe aceeași piatră, iar eu îi convinsesem să nu-i spunem lui (**'biron** că Nico era fiul lui Hades. Atunci mi s-a părut un lucru bun. Voiam să-i protejez identitatea. Voiam să-l găesc și să mă revanșez pentru ceea ce se întâmplase cu sora lui. Acum, după șase luni, nici vorbă să-l găesc. Simțeam un gust amar.

— L-am văzut aseară, am spus.

Annabeth s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

I-am povestit despre mesajul Iris. Când am terminat, privirea ei scruta desișul pădurii.

— îi invocă pe morți? Asta nu-i bine.
— Fantoma îi dădea sfaturi proaste, am spus. îi spunea să se răzbune.

— Da... spiritele nu sunt buni sfătuitori. Au propriile lor planuri. Vechi ranchiune. Și îi detestă pe cei vii.

— Va veni să mă caute, am spus. Spiritul a pomenit ceva de un labirint.

A scuturat din cap.

— E clar. *Trebuie* să vedem ce-i cu Labirintul.

— Poate, am spus neliniștit. Dar cine a trimis mesajul Iris? Dacă Nico nu știa că sunt acolo...

O creangă s-a rupt în pădure. Frunzele uscate au început să foșnească. Ceva mare se mișca după copaci, chiar dincolo de creastă.

— Țștia nu sunt frații Stoll, a șoptit Annabeth.

Ne-am scos săbiile.

Am ajuns la Pumnul lui Zeus, o grămadă imensă de bolovani din mijlocul pădurii vestice. Era un reper natural unde rezidenții se întâlneau adesea în timpul expedițiilor de vânătoare, dar acum nu mai era nimeni prin preajmă.

— Acolo, a șoptit Annabeth.

— Nu, stai, i-am spus. în spatele nostru.

Era ciudat. Zgomotele scoase de cineva care alergia veneau din mai multe direcții. Dădeam ture în jurul bolovanilor, cu săbiile scoase, când am auzit o voce din spate:

— Bună!

Ne-am răsucit și Juniper, nimfa pădurii, a țipat scurt.

— Puneți-le jos! a protestat. Driadelor nu le plac lamele ascuțite, ati înțeles?

— Juniper, a răsuflet Annabeth ușurată. Ce faci aici?

Aici locuiesc

Am lăsat sabia jos.

— Printre bolovani?

A arătat spre marginea poienii.

— Printre ienuperi. Voi ce credeți?

Avea dreptate și m-am simțit cam prost. Trăiam alături de driade de ani buni, dar nu prea vorbeam cu ele. Știam că nu se pot îndepărta prea tare de copacul lor, pentru că el era sursa lor de viață. Dar altceva nu mai știam despre ele.

— Sunteți ocupați? a întrebat Juniper.

Păi, am spus, suntem în mijlocul unei competiții împotriva unei mulțimi de monștri și ne străduim să nu lim uciși.

Nu suntem ocupați, a spus Annabeth. Ce s-a întâmplat, Juniper?

Juniper a început să se smiorcăie. S-a șters la ochi cu mâneca ei de mătase.

E vorba de Grover. Pare înnebunit de durere. Si-a petrecut tot anul căutându-l pe Pan. Și de câte ori se întoarce, e mai rău. La început m-am gândit că poate se vede cu un alt copac.

— Nu, a spus Annabeth în timp ce Juniper a izbucnit în lacrimi. Sunt sigură că nu-i vorba de asta.

— Cândva a avut o pasiune pentru un tufiș de afine, a spus Juniper pe un ton disperat.

— Juniper, a spus Annabeth, nici prin gând nu i-ar I rece lui Grover *să se uite* la un alt copac. E doar îngrijorat în legătură cu permisul de căutător.

- Nu poate merge sub pământ! a protestat. Nu-l poți lăsa.

Annabeth părea stânjenită.

— Ar putea fi singura cale de a-l ajuta; ce bine ar fi dacă am ști de unde să începem.

— Ah. Juniper și-a șters o lacrimă verde de pe obraz, în legătură cu asta...

S-a auzit un foșnet în pădure, iar Juniper a strigat:

— Ascundeti-vă!

înainte să apuc să întreb de ce, a dispărut în ceața verde.

Annabeth și cu mine ne-am întors. Din pădure a ieșit o insectă chihlimbarie strălucitoare, lungă de trei metri, cu clești zimțați, coadă împlătoșată și un ac mare cât sabia mea. Un scorpion. Pe spate avea legat era un pachet îmbrăcat în mătase roșie.

— Unul dintre noi trebuie să se strecoare în spatele lui, a zis Annabeth, în timp ce creatura venea tot mai aproape, îi taie coada, iar celălalt îi distrage atenția din față.

— O să-l atac eu, am spus. Tu ai șapca de invizibilitate.

A dat din cap aprobator. Luptaserăm împreună de atâtea ori, că ne știam mișcările. Nu era o provocare prea mare. Dar totul a luat-o razna când din pădure și-au făcut apariția alți doi scorpioni.

— *Trei?* a spus Annabeth. Nu pot să cred! Ditamai pădurea și jumătate dintre monștri vin la noi?

Am înghițit cu noduri. Cu unul ne-am fi descurcat. Cu doi -, cu puțin noroc. Cu trei? Puțin probabil.

Scorpionii s-au năpustit spre noi, șfichiuind cu cozile cu ac, de parcă singurul lor scop era să ne omoare. Annabeth și cu mine ne-am întors cu spatele la cel mai apropiat bolovan.

— Urcăm? am întrebat.

— N-avem timp, mi-a răspuns.

Avea dreptate. Scorpionii ne înconjurau. Erau atât de aproape, că le puteam vedea gurile hidoase spumegând în

Annabeth a parat un ac cu latul lamei. Am lovit cu *Atmklitsmos*, dar scorpionul s-a retras la timp. Am urcat pieziș pe bolovani, dar scorpionii ne-au urmărit. L-am iitiicnt pe altul, dar ofensiva era prea periculoasă. Dacă-i opream corpul, încerca să mă înțepe cu coada. Dacă țin-lemn coada, dădea să mă prindă cu cleștii din ambele I miț i T>»t ce puteam face era să ne apărăm - și nu pentru Iburte mult timp.

Am mai făcut un pas în lateral și dintr-odată am văzut ni mi mai era nimic în spatele nostru. între doi dintre cei mai mari bolovani era o crevasă, pe lângă care trecusem probabil de un milion de ori, dar...

Bagă-te aici, am spus.

Annabeth a atacat un scorpion, apoi m-a privit ca pe **lui** nebun.

Acolo? E prea strâmt.

Te acopăr. Du-te!

S-a furișat în spatele meu, încercând să se strecoare priul re cei doi bolovani. Apoi a țipat, m-a prins de **curelele** armurii, și dintr-odată ne-am rostogolit într-o groapă care nu fusese acolo mai înainte. Am văzut scorpionii deasupra noastră, cerul violet al serii și copacii, iar apoi gaura s-a închis, la fel ca lentila unui aparat foto, și ne-am I rezit într-o beznă totală.

Respirația noastră se auzea cu ecou. Era umed și rece. Ședeam pe o podea noduroasă care părea făcută din cărămizi.

Am ridicat sabia. Strălucirea palidă a lamei era suficient de puternică cât să lumineze fața speriată a lui Anna- bel b și pereții acoperiți cu mușchi care ne înconjurau.

U... unde suntem? a spus Annabeth.

Te odărnesc de scorpionii în orice caz

încercam să-mi mențin calmul, dar eram speriat. Fisura dintre bolovani nu dădea spre o peșteră. Cu siguranță aș fi știut dacă era o peșteră aici. Parcă ne înghițise pământul. Nu mă gândeam decât la fisura din pavilionul de luat masa, care înghițise cu o vară în urmă scheletele. Mă întrebau dacă n-am pățit cumva același lucru.

Am ridicat din nou sabia luminoasă.

— E o cameră lungă, am murmurat.

Annabeth m-a prins de mână.

— Nu e o cameră. E un coridor.

Avea dreptate. întunericul se... întindea în fața noastră. Se simțea o briză caldă, ca în tunelurile de metrou, doar că părea cumva mai stătută, mai periculoasă.

Am dat să înaintez, dar Annabeth m-a oprit.

— Nu mai face niciun pas, m-a avertizat. Trebuie să găsim ieșirea.

Arăta foarte speriată.

— E în regulă, i-am promis. E chiar...

Am ridicat privirea și mi-am dat seama că nu mai era nici urmă de locul prin care intrasem. Plafonul era din piatră. Coridorul părea să se întindă la nesfârșit în ambele direcții.

Annabeth și-a strecurat mâna într-a mea. În alte împrejurări, m-aș fi rușinat, dar aici, în întuneric, eram bucuros să știu că e lângă mine. Era singura pe care mă puteam baza.

— Doi pași înapoi, a rostit ea.

Am pășit împreună ca pe un teren minat.

— Bine, a spus. Ajută-mă să examinez pereții.

— Ce căutăm?

— însemnul lui Dedal, mi-a răspuns, de parcă ar fi

Asta-i! a spus ușurată. Și-a pus mâna pe perete și n apăsas pe o mică fisură, care a început să dea o lumină albastră. A apărut un simbol grec: A - delta din greaca antică.

Acoperișul s-a tras la o parte și deasupra noastră am văzut cerul. Era noapte, și stelele străluceau. Era mult mai întuneric decât ar fi trebuit să fie. Pe o parte a pere- I el ui s-a ivit o scară de metal care urca si am auzit voci ⁹
rare ne strigau pe nume.

Percy! Annabeth!

Vocea lui Tyson striga cel mai tare, dar se auzeau și altele.

Am privit-o neliniștit pe Annabeth. Apoi am început Hii urcăm.

Am ocolit stâncile și-am dat de Clarisse și de o grămadă de alți rezidenți cu torte în mâini. ⁹

Unde ați fost? ne-a întrebat Clarisse. Vă căutăm <le-o veșnicie.

Dar am lipsit doar câteva minute, am spus.

A apărut Chiron, urmat de Tyson și de Grover.

— Percy! a spus Tyson. Ești bine?

Suntem bine, am spus. Am căzut într-o groapă.

Ceilalți ne priveau sceptici, când pe mine, când pe Annabeth.

Serios! am spus. Eram urmăriți de trei scorpioni, așa c-am fugit și ne-am ascuns printre stânci. Dar am lipsit doar un minut.

— Ați dispărut aproape o oră, a spus Chiron. Jocul s a încheiat.

Da, a murmurat Grover. Era să câștigăm, dar un ciclop s-a așezat pe mine.

— A fost un accident! a protestat Tyson și a

Clarisse purta laurii, dar nici măcar nu se fălea cu faptul că a câștigat, ceea ce nu-i stătea în fire.

— O groapă? a spus ea reticentă.

Annabeth a tras aer în piept. S-a uitat înjur la ceilalți rezidenți.

— Chiron... poate ar trebui să vorbim despre asta la Casa cea Mare.

Clarisse a țipat.

— L-ați găsit, nu-i așa?

Annabeth și-a mușcat buza.

— Eu... noi... Da. L-am găsit.

Câțiva rezidenți au început să ne pună întrebări, părând la fel de confuzi ca mine, dar Chiron a ridicat mâna cerând tăcere.

— în seara asta nu-i momentul potrivit, iar asta nu e locul potrivit.

S-a uitat la bolovani de parcă tocmai ar fi observat cât de periculoși erau.

— Toată lumea, înapoi la cabane. Culcați-vă! A fost un joc frumos, dar ora stingerii a trecut!

O mulțime de mormăieli și nemulțumiri umpleau liniștea, rezidenții împrăștiindu-se, vorbind între ei și privindu-mă cu suspiciune.

— Asta explică multe, a spus Clarisse. Asta explică ce caută Luke.

— Stai o clipă, am spus. Despre ce vorbești? Ce-am găsit?

Annabeth s-a întors spre mine, cu ochii întunecați de îngrijorare.

— O cale de acces în Labirint. O poartă de intrare

în care Annabeth încalcă regulile

liiron a insistat să vorbim despre asta dimineța. ('a .și cum mi-ar fi zis: „Hei, ești în pericol de moarte. Somn ușor!“ Mi-a fost greu să adorm, dar când în sfârșit fim reușit, am visat o închisoare.

Am văzut un tânăr grec în tunică și sandale ghemuit ml r-o cameră imensă de piatră. Tavanul era deschis spre **cerul** nopții, dar zidurile de marmură lustruite, **complet** netede, erau înalte de șase metri. Prin cameră erau împrăștiate lăzi de lemn. Unele erau crăpate și răsturnate, ca și cum ar fi fost aruncate. Dintr-o ladă căzuseră unelte - o busolă, un fierăstrău și o grămadă de alte lucruri despre care nu știam ce sunt.

Băiatul stătea ghemuit într-un colț, tremurând de frig sau de frică. Era murdar de noroi. Picioarele, brațele și fața îi erau julite de parcă ar fi fost târât aici odată cu lăzile.

Apoi, ușile duble de stejar s-au deschis cu un geamăt, înăuntru au pășit două gărzi în armuri de bronz, care curau un bătrân. L-au trântit la podea și acesta a căzut ca o zdreanță.

'fată! '

Băiatul s-a repezit la el. Hainele bărbatului erau rup- l c. Avea părul grizonant și o barbă lungă și creață. Avea **nasul** spart și buzele însângerate.

Băiatul a cuprins capul bătrânului în mâini.

— Ce ti-au făcut?

Apoi a strigat la gărzi:

— Vă omor!

— Nu moare nimeni azi, s-a auzit o voce.

Gărzile s-au dat la o parte. În spatele lor era un bărbat înalt, în haine albe. Pe cap avea o coroniță subțire de aur. Barba îi era ascuțită ca lama unei sulite. Ochii

îi străluceau crud.

— L-ai ajutat pe atenian să-mi ucidă Minotaurul, Dedal. Ai întors-o pe propria mea fiică împotriva mea.

— Ați făcut asta singur, Maiestate, a murmurat bătrânul.

Una dintre gărzi i-a tras bătrânului un picior în coaste. Acesta a gemut de durere.

— Oprește-te! a strigat băiatul.

— Îți iubești Labirintul atât de mult, a zis regele, încât am hotărât să te las să stai aici. Acesta va fi atelierul tău. Construiește-mi minunății noi. Amuză-mă. Orice labirint are nevoie de un monstru. Tu vei fi monstrul meu!

— Nu mă tem de tine, a gemut bătrânul.

Regele a zâmbit cu răceală. L-a privit pe băiat în ochi.

— Dar unui tată îi pasă de fiul lui, nu-i așa? Dacă mă superi, bătrâne, data viitoare când gărzile mele vor aplica o corecție, el va fi ținta!

Regele a părăsit încăperea împreună cu gărzile și ușile s-au închis, iar băiatul și tatăl lui au rămas singuri în întuneric.

— Ce-i de făcut? a gemut băiatul. Tată, te vor ucide!

Bătrânul a înghițit cu dificultate. A încercat să zâmbească, dar arăta înspăimântător cu gura însângерată.

— Curaj, fiule.

Și-a ridicat privirea spre stele.

Găsesc eu o soluție.

I In bufnet surd s-a auzit în spatele ușilor și m-am l i-
ezit acoperit de o sudoare rece.

A doua zi dimineață⁹, când Chiron a convocat consiliul
i le război, eu încă eram tulburat. Ne-am întâlnit în arena
de luptă cu sabia. Mi se părea destul de ciudat să discuți i
lespre soarta taberei în timp ce Doamna O'Leary rodea nn
iac roz de cauciuc în mărime naturală.

(hiron și Quintus erau lângă rastelul cu arme. Cla- 11.
se și Annabeth stăteau împreună și moderau întâlnirea.
Tyson și Grover se țineau cât mai departe unul de celalalt.
La masă mai stăteau: Juniper, nimfa pădurii, Si lena
Beauregard, Travis și Connor Stoll, Beckendorf, Lee
Kletcher, chiar și Argus cel cu o sută de ochi,
responsabilul cu paza. Atunci mi-am dat seama că
situația era complicată. Argus nu se arată aproape
niciodată, decât dacă se întâmplă ceva grav. Cât timp a
vorbit Annabeth, a uitat atât de concentrat la ea cu cei o
sută de ochi, că Iul corpul îi era congestionat.

Probabil că Luke știa despre intrarea în Labirint, a
spus Annabeth. Știa totul despre tabără.

M i s-a părut că detectez o umbră de mândrie în vocea
ei, ca și cum cu toată răutatea lui, încă-l respecta.

Juniper și-a dres glasul.

Asta am încercat să spun aseară. Intrarea în
peștera era acolo de mult timp. Luke obișnuia s-o
folosească.

Si lena Beauregard s-a încruntat.

Ai știut de intrarea în Labirint si n-ai zis nimic?⁹

Juniper s-a făcut verde la față.

N-am știut că era important. Era o peșteră. Nu-mi
plac peșterile astea vechi și scârboase.

— Nici n-aș fi băgat de seamă dacă... mă rog, dacă n-ar fi fost vorba de Luke. S-a înverz⁹it și mai tare.

Grover a pufnit.

— îmi retrag cuvintele despre bunul ei gust.

— Interesant, a spus Quintus lustruindu-și sabia. Și credeți că acest tânăr, Luke, ar îndrăzni să se folosească de Labirint pentru o invazie?

— Categoric, a spus Clarisse. Dacă ar putea aduce o armată de monștri în Tabăra Semizeilor, care să apară pur și simplu în mijlocul pădurii fără să mai fie nevoit să-și mai bată capul cu granițele magice, n-am avea nicio șansă. Ne-ar distruge cu ușurință. Probabil că asta plănuiește de luni bune.

— A trimis iscoade în Labirint⁷, a zis Annabeth. Știm⁹ asta pentru că... pentru că am găsit una.

— Chris Rodriguez, a spus Chiron.

I-a aruncat lui Quintus o privire plină de înțeles.

— Ah, a zis Quintus. Cel cu... Da, am înțeles.

— Cel cu...? am întrebat.

Clarisse s-a uitat urât la mine.

— Ideea e că Luke a încercat să găsească o modalitate de a trece prin Labirint. Caută atelierul lui Dedal.

Mi-am amintit de visul avut peste noapte - bătrânul însângerat cu haine zdrențuite.

— Cel care a creat Labirintul.

— Da, a încuviințat Annabeth. Cel mai mare arhitect și cel mai mare inventator din toate timpurile. Dacă legendele sunt adevărate, atelierul lui se află în centrul Labirintului. E singurul care știe la perfecție cum să străbată labirintul. Dacă Luke a reușit să găsească atelierul și să-l convingă pe Dedal să-l ajute, nu mai trebuie să băjbăie căutând drumul, nici nu mai riscă să-și prăvădească armata în capcanele Labirintului. Poate

oriunde dorește repede și în siguranță. întâi, în Tabăra Semizeilor, ca să ne distrugă. Apoi... în Olimp.

I n arenă s-a așternut liniștea, cu excepția chițăitului scos de iacul de jucărie al Doamnei O'Leary.

În cele din urmă, Beckendorf și-a sprijinit mâinile uriașe pe masă.

Stați așa un pic. Annabeth, ai spus să-l „convingă pe I Jedal”? Dar Dedal nu e mort?

Quintus a mormăit.

Eu sper că da. Când a trăit, acum trei mii de ani? Chiar de-ar mai fi în viață, nu se zice c-a fugit din Labirint?

(Ihiron a început să tropăie mărunț din copite.

Asta-i problema, dragul meu Quintus. Nu e nimic sigur. Umblă niște zvonuri... mă rog, există o *mulțime* de zvonuri tulburătoare despre Dedal și se spune că spre : l'ârșitul vieții a dispărut din nou în Labirint. S-ar putea sa fie tot acolo.

IVI-am gândit la bătrânul care îmi apăruse în vis. Părea atât de slăbit, încât era greu de crezut că mai rezistase o săptămână, darămite trei mii ani.

Trebuie să mergem în Labirint, a spus Annabeth. Trebuie să găsim atelierul înaintea lui Luke. Dacă Dedal I roiește, o să-l convingem să ne ajute pe noi, nu pe Luke. I)acă (irul Ariadnei încă există, trebuie să ne asigurăm ca n-ajunge în mâinile lui Luke.

— Stati așa, am intervenit. Dacă ne temem de un a I ac, de ce nu aruncăm intrarea în aer? De ce nu blocăm I unelul?

— Bună idee! a spus Grover. Mă duc după dinamită!

— Nu-i atât de simplu, prostule, a mormăit Clarisse. Am încercat asta cu intrarea pe care am găsit-o în Phoenix. N-a fost prea bine.

Annabeth a încuviințat din cap.

— Labirintul are o arhitectură magică, Percy. E nevoie de o putere uriașă pentru a închide oricare dintre intrări, în Phoenix, Clarisse a doborât o clădire întreagă cu o bilă de demolare, iar intrarea în Labirint pur și simplu s-a mutat câțiva pași. Tot de putem face este să-l împiedicăm pe Luke să afle cum poate să străbată Labirintul.

— Am putea lupta, a spus Lee Fletcher. Acum știm unde e intrarea. Putem organiza apărarea și să-i așteptăm. Dacă o armată încearcă să treacă, o să ne găsească cu arcurile în mână.

— Cu siguranță că vom înființa niște puncte de apărare, a încuviințat Chiron. Dar mă tem că are dreptate Clarisse. Granițele magice au protejat tabăra vreme de sute de ani. Dacă Luke reușește să aducă o armată mare de monștri în mijlocul taberei, ocolind granițele... s-ar putea să n-avem forța necesară pentru a-i învinge.

Nimeni n-a părut încântat de veste. De obicei, Chiron încerca să fie vesel și optimist. Dacă el zicea că nu putem ține piept unui atac, nu era de bine.

— Trebuie să ajungem primii la atelierul lui Dedal, a insistat Annabeth. Să găsim firul Ariadnei și să-l împiedicăm pe Luke să-l folosească.

— Dar dacă nimeni nu poate străbate Labirintul, am zis, noi ce șanse avem?

— Studiez arhitectura de ani buni, a răspuns ea. Cunosc Labirintul lui Dedal mai bine decât oricine.

— Din cărți.

— Ei bine, da.

— Asta nu-i de ajuns.

— Trebuie să fie!

— Nu este!

— Ai de gând să mă ajuți sau nu?

Mi-am dat seama că toată lumea urmărea discuția noastră ca pe-un meci de tenis. Jucăria Doamnei (>'Leary a chițait scurt când aceasta i-a smuls capul roz de cauciuc.

Să le luăm pe rând, a zis Chiron dregându-și vocea. Avem nevoie de o misiune. Cineva trebuie să pătrundă în I .abirint, să găsească atelierul lui Dedal și să-l împiedice I><• Lu ke să folosească Labirintul pentru a invada tabăra.

Știm cu toții cine ar trebuie s-o conducă, a spus ('larisse. Annabeth.

În aer s-a ridicat un murmur de încuviințare. Știam ca Annabeth aștepta de când era mică să primească prima ei misiune, dar nu părea în largul ei.

Ai făcut la fel de multe ca mine, Clarisse, a zis ea. Ar I rebui să mergi și tu.

(larisse a scuturat din cap.

Eu acolo nu mă mai întorc.

Travis Stoll a izbucnit în râs.

Nu-mi spune că te temi. Clarisse, lașă?

(hirisse s-a ridicat în picioare. Am crezut că-l spulbera pe Travis, dar a zis cu un tremur în voce:

Nu înțelegi nimic, fraiere. Eu acolo nu mai intru. Niciodată!

A ieșit în viteză din arenă.

Travis și-a lăsat privirea în pământ stânjenit.

N-am vrut să...

(?-hiron a ridicat o mână.

A avut un an dificil, biata fată. Acum, suntem de acord că Annabeth ar trebui să conducă misiunea?

Am dat cu toții din cap, în afară de Quintus. Și-a încrucișat brațele pe piept, uitându-se lung la masă, dar nu eram sigur dacă mai observase cineva gestul lui

— Foarte bine, a spus Chiron întorcându-se spre Annabeth. Draga mea, a venit vremea să-i faci o vizită Oracolului. Dacă te întorci teafără de-acolo, vom discuta ce-i de făcut în continuare.

Mi-a fost mai greu s-o aştept pe Annabeth decât dacă aş fi mers eu însumi la Oracol.

Îl mai auzisem în două ocazii făcând profeţii. Prima dată în mansarda prăfuită a Casei Mari, unde spiritul din Delphi dormea în corpul unei hipiote mumificate. A doua oară, Oracolul ieşise la o plimbare în pădure. Încă mai aveam coşmaruri cu chestia asta.

Nu mă simţisem niciodată ameninţat de prezenţa Oracolului, dar auzisem tot felul de poveşti: rezidenţi care înnebuniseră sau care avuseseră viziuni atât de reale, încât muriseră de frică.

M-am foit prin arenă, aşteptând. Doamna O'Leary îşi lua prânzul, constând în cincizeci de kilograme de carne tocată de vită şi câţiva biscuiţi pentru câini de mărimea unor capace de tomberon. M-am întrebat de unde făcea Quintus rost de biscuiţi așa de mari. Sigur nu-i cumpăra de la *pet shop*.

Chiron era absorbit de conversaţia cu Quintus şi Argus. Mi s-a părut că discută în contradictoriu. Quintus scutura întruna din cap.

În cealaltă parte a arenei, Tyson şi fraţii Stoll organizau o cursă cu care miniaturale de bronz pe care Tyson le meşterise din resturi de armuri.

M-am mai învârtit puţin şi am părăsit arena. Am privit peste câmpuri, spre fereastra mansardei Casei Mari, care apărea întunecată şi în care nu se vedea nicio mişcare. De ce întârzia Annabeth atât de mult? Mie sigur nu-mi luase atât de mult să aflu ce misiune am de îndeplinit.

— Percy, a șoptit o fată.

Juniper stătea în tufișuri. Era straniu felul în care îl venea aproape invizibilă când era înconjurată de plante.

Mi i-a făcut semn grăbită să mă apropii.

Trebuie să știi că Luke n-a fost singurul pe care l-am văzut pe lângă peșteră.

— Ce vrei să spui?

S-a uitat în spate spre arenă.

Am vrut să vorbesc despre asta, dar era și el acolo.

— Cine?

Instructorul de sabie, a spus ea. Se fâșia pe stânci.

Mi s-a strâns stomacul.

Quintus? Când?

Nu știu. Pentru mine, timpul n-are importanță. Probabil că acum o săptămână, când a apărut prima dată.

- Ce făcea? A intrat în peșteră?

Nu-s sigură. E un tip ciudat, Percy. Nici nu l-am văzut când a intrat în poiană. Dintr-odată era *acolo*. Trebuie să-i spui lui Grover că e prea periculos...

— Juniper? a strigat Grover din arenă. Unde-ai dispărut?

Juniper a oftat.

Trebuie să mă întorc. Nu uita ce ți-am spus. Să n ai încredere în omul ăsta!

A fugit în arenă.

Am rămas uitându-mă la Casa cea Mare, mai neliniștit ca niciodată. Dacă Quintus pune ceva la cale... aveam nevoie de sfatul lui Annabeth. Poate că ea înțelegea ceva din ce-mi spusese Juniper. Dar unde naiba **era?** Indiferent ce-i spunea la Oracolul, nu avea de ce să dureze așa de mult.

Până la urmă, n-am mai rezistat.

Era împotriva regulilor, dar, la urma urmelor, nu mă vedea nimeni. Am coborât dealul în fugă și am tăiat-o peste câmpuri.

În salonul din față al Casei Mari era o liniște ciudată. Mă obișnuisem să-l văd pe Dionysos lângă șemineu, jucând cărți, mâncând și luându-se de satiri, dar Domnul D. era în continuare plecat.

Am luat-o pe coridor, cu podeaua scârțâind la fiecare pas. Când am ajuns la scară, am ezitat. Patru etaje mai sus se găsea o trapă mică care dădea în mansardă. Annabeth era pe-acolo, pe undeva. Am stat fără să scot un sunet și am ascultat. Dar nu mă așteptam s-aud ce-am auzit.

Suspine. Se auzeau de undeva de mai jos.

M-am strecurat în dosul scărilor. Ușa de la subsol era deschisă. Nici nu știam că *există* un subsol în Casa Mare. Am aruncat o privire înăuntru și am văzut două siluete în colțul îndepărtat, care stăteau printre cutii cu ambrozie și borcane cu gem de căpșuni. Una era Clarisse. Cealaltă era un adolescent hispanic în pantaloni de camuflaj ruși și un tricou negru murdar. Avea părul unsuros și încălțit. Se strângea singur în brațe și suspina. Era Chris Rodriguez, semizeul care plecase să lucreze pentru Luke.

— E în regulă, îi spunea Clarisse. Mai ia niște nectar.

— Ești o iluzie, Mary!

Chris s-a dat înapoi și mai mult.

— D-du-te.

— Nu mă cheamă Mary.

Vocea Clarissei era blândă, dar foarte tristă. Nu știam că putea vorbi așa.

— Numele meu e Clarisse. Ține minte. Te rog!

— E întuneric! striga Chris. Atât de întuneric!

I lai afară, a încercat Clarisse să-l convingă. Luminii soarelui te va ajuta.

O... o mie de cranii. Pământul îl tot vindecă.

(Ihris, s-a rugat Clarisse de el, cu vocea parcă înecai a de lacrimi, trebuie să te faci bine. Te rog. Domnul I) se va întoarce în curând. E expert în nebunie. Rezistă.

(Iris avea o privire de șobolan încolțit - sălbatică și disperată.

Nu există scăpare, Mary. Nu există.

Apoi m-a zărit și a scos un sunet găuit, îngrozit.

Fiul lui Poseidon! E îngrozitor!

M am retras, sperând că n-am fost zărit de Clarisse. Am ascultat, așteptând s-o aud dând năvală și țipând la mim*, în schimb ea a continuat să vorbească cu Chris, cu o voce rugătoare și tristă, încercând să-l convingă să boia nectar. E posibil să fi crezut că fusese o halucinație **de** a lui Chris, dar... *fiul lui Poseidon*? Chris se uitase la **mine**, totuși, de ce aveam sentimentul că nu se referise, de fapt, la mine?

Iar blândețea Clarissei - nu-mi trecuse niciodată prin cap că-i putea plăcea de cineva; însă felul în care rostea numele lui Chris... îl cunoștea de dinaintea să treacă de partea dușmanului. îl cunoștea mai bine decât credeam. Iar acum el tremura într-un subsol întunecos, prea leământ să iasă, mormăind ceva despre o anume Mary. Nici nu mă mir că fiica lui Ares nu voia să mai audă de I (abirint. Oare ce pățise Chris acolo?

Am auzit un scârțâit deasupra - ca și cum s-ar fi desrăbis ușa de la mansardă, și am luat-o la fugă înspre ușa din față. Trebuia să ies din casă.

Draga mea, a spus Chiron. Ai reușit.

Annabeth s-a uitat mai întâi la mine. Nu mi-am dat seama dacă încerca să mă avertizeze sau dacă era doar frică în privirea ei. Apoi s-a uitat spre Quintus.

— Am auzit profeția. Voi conduce misiunea de căutare a atelierului lui Dedal.

Nimeni nu s-a bucurat. Adică, tuturor ne era dragă Annabeth, și voiam să aibă parte de o misiune, dar asta părea incredibil de periculoasă. După ce îl văzusem pe Chris Rodriguez, nici nu voiam să mă gândesc că Annabeth va trebui să coboare din nou în acel Labirint ciudat.

Chiron a scurmat pământul cu copita.

— Ce zice profeția mai exact, draga mea? Fiecare cuvânt e important.

Annabeth a tras adânc aer în piept.

— *Eu, aăă... păi sună cam așa. în bezna Labirintului fără sfârșit veți căuta...*

Am așteptat.

— *Iar cel mort, cel ce-a trădat și cel pierdut s-or ridica.*

Grover a ridicat capul.

— Cel pierdut! Asta trebuie să fie Pan! E grozav!

— împreună cu cel mort și cu cel ce-a trădat, am adăugat. Nu-i chiar așa grozav!

— Și? a întrebat Chiron. Ce mai zice?

— *De mâna regelui fantomelor pierind sau biruind, a spus Annabeth, o ultimă ispravă pruncul Atenei săvârșind.*

Toată lumea a privit stânjenită înjur. Annabeth era fiica Atenei, și chestia cu ultima faptă nu suna bine.

— Hei... nu trebuie să tragem concluzii pripite, a spus Silena. Annabeth nu e singurul copil al Atenei, nu-i așa?

— Dar cine e acest rege fantomă? a întrebat Beckendorf.

Nu i-a răspuns nimeni. Mentea mi-a zburat la mesajul I i is în care-l văzusem pe Nico invocând spiritele. Presimți'am că profeția avea legătură cu povestea aia.

— Mai sunt versuri? a întrebat Chiron. Profeția nu pare completă.

Annabeth a ezitat.

— Nu-mi amintesc exact.

Chiron a ridicat o sprânceană. Annabeth era celebră pentru memoria ei. Nu uita nimic din ce auzea.

Annabeth s-a foit pe bancă.

— *Ceva despre... Pentru un muribund erou distrugerea va fi pieirea.*

— Și? a întrebat Chiron.

Ea s-a ridicat în picioare.

- Uitați care-i treaba, trebuie să intru acolo. O să găsesc atelierul și-o să-l opresc pe Luke. Și... am nevoie de ajutor. S-a întors spre mine.

Vrei să vii?

Nici măcar n-am stat pe gânduri.

— Vin.

A zâmbit pentru prima oară în ultimele zile și prin asta a recuperat tot.

— Tu, Grover? Zeul sălbătăciei așteaptă.

Grover parcă și uitase cât de mult ura Lumea Subterană. Versul despre cel pierdut îl umpluse de energie.

— O să iau mai multe resturi reciclabile de ronțait!

— Și Tyson, a spus Annabeth. Am nevoie și de tine.

— Ura! Să aruncăm niște chestii în aer!

Tyson a bătut atât de tare din palme c-a trezit-o pe I toamna O'Leary care moțăia într-un colț.

— Stai, Annabeth a zis Chiron. Asta contravine legilor străvechi. Un erou are dreptul la doar doi tovarăși.

— Am nevoie de tot! a insistat ea Chiron a

Nu știam de ce e atât de sigură, dar eram bucuros că l-a inclus și pe Tyson. Nu-mi puteam închipui cum ar fi fost să nu-l luăm cu noi. Era uriaș și puternic și se descurca de minune cu chestiunile mecanice. Spre deosebire de satiri, ciclopii n-aveau nicio problemă în subteran.

— Annabeth.

Chiron a dat nervos din coadă.

— Ia aminte. încălci legile străvechi și asta atrage întotdeauna niște consecințe. Iarna trecută, au plecat cinci s-o salveze pe Artemis. Doar trei s-au întors. Gân-dește-te la asta. Numărul trei este sacru. Există trei Parce, trei Furii, trei fii olimpieni ai lui Cronos. E un număr puternic, care învinge multe pericole. Patru... e riscant.

Annabeth a inspirat adânc.

— Știu. Dar n-avem de ales. Te rog!

Mi-am dat seama că lui Chiron nu-i convenea. Quintus ne studia, încercând parcă să-și dea seama care dintre noi se va întoarce viu.

Chiron a oftat.

— Bine. Să ne oprim aici. Participanții la misiune trebuie să se pregătească. Măine în zori vă trimitem în Labirint.

Quintus m-a tras deoparte în timp ce toți din consiliu se îndepărtau.

— Am o presimțire neagră, mi-a spus.

Doamna O'Leary s-a apropiat de noi, dând veselă din coadă. A lăsat scutul să cadă la picioarele mele, iar eu i l-am aruncat. Quintus s-a uitat la ea cum zburdă după scut. Mi-am amintit ce spusese Juniper despre el, cum că dăduse târcoale Labirintului. N-aveam încredere în el, dar când s-a uitat la mine i-am citit îngrijorarea în ochi.

- Nu-mi place că trebuie să coborâți acolo, mi-a spus.

<)ricare dintre voi. Dar dacă trebuie, vreau să îți minte un lucru. Scopul Labirintului e să vă păcălească. O să vă distrugă atenția. Iar în cazul semizeilor, asta e periculos. Suntem ușor de distraș.

Ai fost acolo?

Acum multă vreme.

Era răgușit.

Abia am scăpat cu viață. Majoritatea celor care miră în el nu sunt la fel de norocoși.

9

IVI-a apucat de umăr.

Percy, concentrează-te pe ce e mai important. Dacă reușești să faci asta, poate o să găsești calea. Și uite, vreau să-ți dau ceva.

Mi-a dat un tub mic de argint. Era atât de rece, că era să-l scap.

Un fluier? am întrebat.

Un fluier pentru câini, a spus Quintus. Pentru I loamna O'Leary.

Aă, mulțumesc, dar...

Cum va funcționa în Labirint? Nu sunt convins

9

sula la sută că va funcționa. Dar Doamna O'Leary e un câine infernal. Poate veni când e chemată, indiferent cât de departe se află. Aș fi mai liniștit să știu că-l ai. I'bloșește-l, dacă chiar ai nevoie de ajutor; dar bagă de seamă, fluierul e făcut din gheață stigiană.

- Ce gheață?

Din râul Styx. E foarte greu de făurit. Foarte delirai. Nu se topește, dar se sparge când suflă în el, așa că nul poți folosi decât o singură dată.

M-am gândit la Luke, vechiul meu inamic. Chiar înainte să pornesc în prima mea misiune. Luke îmi făcuse

menite să mă ducă spre moarte. Quintus părea atât de amabil. Atât de îngrijorat. Iar Doamna O'Leary îl plăcea, ceea ce nu era puțin lucru. Mi-a pus la picioare scutul îmbăloșat și a lătrat plină de entuziasm.

Mă simțeam rușinat că pun la îndoială sinceritatea lui Quintus. Însă și în Luke avusesem cândva încredere.

— Mulțumesc, i-am spus lui Quintus. Am băgat în buzunar fluierul înghețat, promițându-mi să nu-l folosesc niciodată și-am plecat în goană s-o găsesc pe Anna- beth.

De când ajunsesem în tabără, nu intrasem niciodată în cabana Atenei.

Era o clădire argintie, tară nimic extravagant, cu perdele albe, simple și o bufniță cioplită în piatra aflată deasupra ușii. Ochii de onix ai bufniței parcă mă urmăreau în timp ce mă apropiam.

— Hei? am strigat înăuntru.

N-a răspuns nimeni. Am intrat, trăgând adânc aer în piept. Arăta ca un atelier pentru copii supradotați. Paturile suprapuse erau toate aliniate pe un singur perete, de parcă somnul nu era prea important. Mare parte a camerei era plină de mese de lucru, truse de scule și arme. În fundul camerei era o bibliotecă imensă ticsită cu papirusuri vechi și cărți broșate și legate în piele. Era și o planșetă de proiectare cu o grămadă de rigle și raportoare și câteva machete de clădiri 3D. Pe tavan erau lipite uriașe hărți de război vechi. Sub ferestre atârneau armuri, cu plăci de bronz sclipind în soare.

Annabeth era în fundul camerei și cotrobăia printre niște papirusuri vechi.

— Cioc, cioc? am spus.

S-a întors speriată.

Ah... Salut. Nu te-am auzit.

Ești bine?

S-a încruntat privind papirusul pe care-l avea în mâini, încerc să studiez puțin problema. Labirintul lui I)<>dal e atât de mare. Nicio poveste nu se potrivește cu cealaltă.

Hărțile pornesc de nicăieri și duc spre nicăieri.

Mi-am amintit de vorbele lui Quintus, că Labirin- 1 iil încearcă să ne distragă atenția. M-am întrebat dacă Amiabeth știa deja asta.

0 să ne descurcăm, i-am promis.

Părul i se desfăcuse și-i acoperea fața ca o perdea galbenă. Ochii cenușii păreau aproape negri.

De la șapte ani îmi doresc să conduc o misiune, a zis ea.

Ai să te descurci de minune.

M-a privit cu recunoștință, apoi s-a uitat la toate căr- țile și papirusurile pe care le scosese de pe rafturi.

Sunt îngrijorată, Percy. Poate că nu trebuia să-ți cer să faci asta. Nici lui Tyson sau Grover.

1 lei, suntem prietenii tăi. N-am rata ocazia pentru nimic în lume.

Dar..., s-a oprit.

Ce-i? am întrebat. Profetia?

Sunt convinsă că e în regulă, a spus ea cu voce joasă.

Care era ultimul vers?

Apoi a făcut ceva ce chiar m-a luat prin surprindere. A clipit ca să-și oprească lacrimile și și-a desfăcut brațele.

M-am duș si am îmbrățișat-o. Mi s-a strâns stomacul de emoție.

Hei, e... e în regulă.

Am bătut-o ușor pe spate.

Eram conștient de toate lucrurile din cameră. Aveam senzația că pot citi și cel mai mic scris de pe oricare carte aflată pe rafturi. Părul lui Annabeth mirosea a săpun de lămâie. Tremura.

— Poate Chiron are dreptate, a murmurat ea. Încalc regulile. Dar nu știu ce altceva să fac. Am nevoie de toți trei. Așa mi se pare normal.

— Atunci nu-ți mai bate capul, am reușit să spun. Am mai avut și altădată probleme și le-am rezolvat.

— Acum e altceva. Nu vreau să se întâmple ceva rău cu... niciunul dintre voi.

Cineva și-a dres glasul în spatele meu.

Era unul dintre frații vitregi ai lui Annabeth, Malcolm. Era foarte roșu la față.

— Aăă, îmi pare rău, a spus. Începe sesiunea de tras cu arcul, Annabeth. Chiron mi-a zis să vin să te caut.

M-am desprins de Annabeth.

— Doar ne uitam la hărți, am zis proteste.

Malcolm s-a uitat la mine.

— Bine.

— Spune-i lui Chiron că vin imediat, a spus Annabeth, și Malcolm a plecat în grabă.

Annabeth s-a frecat la ochi.

— Du-te acum, Percy. Trebuie să mă pregătesc pentru trasul cu arcul.

Am încuviințat, mai confuz ca oricând. Îmi venea să fug din cabană... dar n-am făcut-o.

— Annabeth? am spus. În legătură cu profeția. Versul despre eroul muribund...

— Te întrebi despre ce erou e vorba? Nu știu.

— Nu. Altceva. Mă gândeam că, de obicei, ultimul vers are legătură cu cel de dinainte. Era cumva vorba de... Ultimul cuvânt era cumva *moarte*?

Annabeth și-a coborât privirea asupra papirusurilor.

Cred c-ar fi mai bine să pleci, Percy. Pregătește-te pentru misiune. Ne... ne vedem dimineată.

Am lăsat-o acolo, cercetând hărțile care duceau de nicăieri spre nicăieri; dar nu puteam scăpa de senzația ni unul dintre noi nu se va mai întoarce viu din misiunea asta.

In care Nico le face morților cinste cu o masă

Cel puțin am avut parte de un somn bun înainte de misiune, corect?

Greșit.

În acea noapte, am visat că eram în salonul *Prințesei Andromeda*. Ferestrele dădeau spre marea luminată de lună. Vântul rece foșnea draperiile de catifea.

Luke a îngenuncheat pe un covor persan în fața sarcofagului de aur al lui Cronos. În lumina lunii, părul blond al lui Luke părea de un alb orbitor. Era îmbrăcat într-un vechi chiton grecesc și un himation alb, un fel de pelerină care cobora pe umeri. Hainele albe îl făceau să pară venit din afara timpului și un pic ireal, ca un tânăr zeu de pe Muntele Olimp. Ultima dată când îl văzusem, era rănit și zăcea inconștient după o cădere urâtă de pe Muntele Tam. Acum părea în formă. Aproape *prea* sănătos.

— Spionii noștri raportează victorii, stăpâne, a spus el. Tabăra Semizeilor e pe cale să trimită o misiune, așa cum ai prezis. Partea noastră de înțelegere e aproape îndeplinită.

„Excelent.” Vocea lui Cronos nu doar că rostea cuvinte, ci îmi sfâșia mintea ca un pumnal. Te paraliza cu atâta cruzime. „După ce vom avea mijloacele de navigație, voi conduce eu însumi avangarda.”

Luke a închis ochii ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

Stăpâne, poate că e prea curând. Poate Carius sau I liperion ar trebui să conducă...

„Nu.“ Vocea era liniștită, dar fermă. „Eu voi conduce. I uni un suflet se va alătura cauzei noastre și asta va fi milicient. Mă voi ridica cu totul din Tartar.”

Dar, forma, stăpâne...

Vocea lui Luke a început să tremure.

„Arată-mi sabia, Luke Castellan.”

Mi-a străbătut un fior. Mi-am dat seama că era prima dată când auzeam numele de familie al lui Luke. Nu-mi dădusem seama de asta până atunci.

Luke și-a scos sabia cu două tășuri și o strălucire malefică - pe jumătate oțel, pe jumătate bronz celest. Km să fiu ucis de mai multe ori de sabia asta. Era o armă a răului, capabilă să ucidă atât muritori, cât și monștri. Km singura sabie de care chiar mă temeam.

„Mi-ai jurat credință”, i-a amintit Cronos. „Ai luat sabia ca dovadă a jurământului tău.”

Da, stăpâne. Doar că...

„Ai vrut putere. Ți-am dat-o. Nu mai poți fi rănit. În ni rând vei conduce lumea zeilor și a muritorilor. Nu vrei să te răzbuni? Să vezi Olimpul distrus?”

I ă Luke l-au trecut fiorii.

Ba da.

Sicriul a prins să strălucească, lumina aurie umplând încăperea.

„Atunci pregătește trupa de atac. De îndată ce se ajunge la o înțelegere, pornim mai departe. În primul rând, Tabăra Semizeilor va fi făcută una cu pământul. < Mută ce eroi aceia enervanți vor fi eliminați, vom mărșalui spre Olimp.”

S-a auzit o bătaie în ușa salonului. Lumina sicriului s-a stins. Luke s-a ridicat, și-a pus sabia în teacă, și-a aranjat veșmintele albe și a respirat adânc.

— Intră.

Ușile s-au deschis. Două dracene - femei-șarpe cu corpuri duble de șarpe în loc de picioare s-au strecurat înăuntru. între ele înainta Kelli, majoreta-empusă pe care o întâlnisem la turul de orientare.

— Bună, Luke, a zâmbit Kelli.

Purta o rochie roșie și arăta trăsnet, dar eu îi văzusem adevărata formă. Știam ce ascunde: picioarele diferite, ochii roșii, colți și flăcări în loc de păr.

— Ce este, demone?

Vocea lui Luke era rece.

— Ți-am spus să nu mă deranjezi.

Kelli s-a bosumflat.

— Nu-i frumos din partea ta. Pari încordat. Ce zici de un minunat masaj la umeri?

Luke s-a tras un pas înapoi.

— Dacă ai ceva de raportat, spune. Dacă nu, pleacă!

— Nu știu de ce ești atât de nervos zilele astea. *Când-va* erai o companie plăcută.

— Asta înainte să văd ce-ai făcut cu băiatul acela în Seattle.

— O, n-a însemnat nimic pentru mine, a spus Kelli. A fost doar o gustare. Știi că inima mea îți aparține, Luke.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie. Acum raportează sau ieși.

Kelli a ridicat din umeri.

— Bine. Trupa de recunoaștere e pregătită, așa cum ai cerut. Putem pleca...

S-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Luke.

E cineva, a spus Kelli. Ți s-au tocit simțurile, Luke. Suntem urmăriți.

A privit prin salon. Ochii i s-au fixat chiar pe mine. Ea la i s-a stafidit și a îmbătrânit brusc. Si-a dezvelit colții
iii s a repezit.

IVI-am trezit brusc, cu inima bătându-mi nebunește. I
îi ițeam să jur că dinții empusei au ajuns la câțiva cen- I
unei i i de gâtul meu.

Tyson sforăia în patul de alături. Sunetul m-a mai
nilinat un pic.

N11 știam cum de Kelli mă putea simți într-un vis, dar
auzisem mai mult decât doream să știu. Există o armată
care era pregătită și urma să fie condusă de Cronos în
persoană. Tot ce le trebuia era o cale de-a străbate Labi-
1111 u I ca să poată invada și distruge Tabăra Semizeilor,
mi se pare că Luke credea că asta se va întâmpla foarte
curând.

Eram tentat s-o trezesc pe Annabeth și să-i povestesc
totul, chiar dacă era în toiul nopții. Apoi mi-am dat
cama că încăperea era mai luminată decât ar fi trebuit. <)
strălucire albastră și verde venea din fântâna cu apă
arată, mai luminoasă și mai vizibilă decât cu o noapte
înainte. Apa aproape murmură.

M-am dat jos din pat și m-am apropiat.

I)e data asta, din apă nu s-a mai auzit nicio voce care
sa mi ceară monede. Aveam senzația că fântâna așteaptă
nă fac eu prima mutare.

I 'robabil c-ar fi trebuit să mă întorc în pat. În schimb,
m am gândit la ce văzusem cu o seară înainte - imaginea
ciudată cu Nico pe malul Styxului.

I ncerci să-mi spui ceva, i-am zis.

N iciun răspuns dinspre fântână.

— Bine. Arată-mi-l pe Nico di Angelo.

Nici măcar n-am aruncat vreo monedă, dar de data asta n-a mai avut nicio importanță. Ca și cum o altă forță controla apa în locul lui Iris, zeița mesager. Apa a început să licărească. A apărut Nico, dar nu mai era în Lumea Subpământeană. Stătea în picioare într-un cimitir cu cerul înstelat deasupra. În jurul lui era plin de sălcii gigantice.

Privea la niște gropari care săpau. Auzeam lopețile și vedeam pământul care zbura dintr-o groapă. Nico purta o mantie neagră. Noaptea era cețoasă. Era cald și umed, și se auzeau niște broaște orăcăind. La picioarele lui Nico zăcea o pungă mare de la magazinele Wal-Mart.

— E suficient de adâncă? a întrebat Nico.

Părea iritat.

— Aproape, stăpâne.

Era aceeași fantomă cu care-l mai văzusem pe Nico, silueta unui om pâlpâind slab.

— Dar, stăpâne, îți spun că nu e necesar. Ți-am spus deja părerea mea.

— Vreau o a doua opinie!

Nico a pocnit din degete și săpăturile s-au oprit. Două umbre s-au ridicat din groapă. Nu erau oameni. Erau schelete în haine zdrențuite.

— Liber, a spus Nico. Mulțumesc.

Scheletele s-au prăbușit, transformându-se în grămezi de oase.

— Ai putea la fel de bine să le mulțumești lopeților, s-a plâns fantoma. Au la fel de multă minte.

Nico l-a ignorat. A băgat mâna în plasa de la Wal-Mart și a scos un bax cu douăsprezece cutii de Coca-Cola. A deschis o cutie. În loc să bea, a turnat-o în mormânt.

S-o mai guste și morții o dată, a murmurat. Să se ridice și să accepte această ofrandă. Să-și amintească.

A aruncat și restul cutiilor cu suc în mormânt și a scos o pungă albă de hârtie decorată cu personaje din desene animate. Nu mai văzusem așa ceva de ani de zile, dar am recunoscut-o - era un Happy Meal de la McDonalds.

A desfăcut-o și a turnat cartofii și hamburgerul în mormânt.

Pe vremea mea, se folosea sânge de animal, a mormăi I fantoma. Dar e bine și așa. Ei nu simt diferența.

Li voi trata cu respect, a spus Nico.

Cel puțin, lasă-mă să păstrez jucăria, a spus fantoma.

Tăcere! a poruncit Nico.

A mai golit douăsprezece cutii de cola și încă trei **pungi** de Happy Meal în mormânt, apoi a început să murmure în greaca veche. Am înțeles doar o parte din cuvinte - ceva despre cei morți, despre amintiri și despre ridicarea din mormânt. Niște lucruri foarte optimiste.

Mormântul a început să fiarbă. Un lichid maroniu, cu spume, a apărut în partea de sus, de parcă groapa s-ar fi umplut cu suc. Ceața s-a îngroșat. Broaștele s-au oprit din orăcăit. Zeci de umbre au început să se ștească printre pietrele funerare: niște forme albastre, care aduceau vag cu niște oameni. Nico îi invocase pe morți folosind Coca-Cola și cheeseburgeri.

— Sunt prea mulți, a spus fantoma neliniștită. Nu-ți cunoști propriile puteri.

— Situația e sub control, a spus Nico, cu un ușor tremur în voce.

Și-a scos sabia - care avea o lamă scurtă făcută dintr-un metal negru și dur. Nu mai văzusem așa ceva. Nu era

bronz celest sau oțel. Fier, poate? Umbrele s-au retras la vederea ei.

— Pe rând, a poruncit Nico.

O umbră a înaintat și a îngenuncheat lângă groapă. A băut cu sorbituri zgomotoase. Măinile fantomatice au scos din groapă cartofi prăjiți. Când s-a ridicat la loc, am văzut-o mult mai clar - un adolescent în armură grecească. Avea părul creț, ochii verzi și un însemn de forma unei scoici pe mantie.

— Cine ești? a întrebat Nico. Vorbește!

*

9

Tânărul s-a încruntat, de parcă s-ar fi străduit să-și amintească. Apoi a vorbit cu o voce care suna ca o bucată uscată de hârtie mototolită:

— Sunt Tezeu.

Imposibil, m-am gândit. Nu putea fi *acel* Tezeu. Țsta era doar un puști. Crescusem ascultând povești despre cum se luptase cu Minotaurul și chestii din astea, dar mereu mi-l imaginasem ca pe un tip imens și solid. Fantoma la care mă uitam nu era nici puternică, nici înaltă. Și nu era mai în vârstă ca mine.

— Cum îmi pot aduce sora înapoi? a întrebat Nico.

Ochii lui Tezeu erau lipsiți de viață, ca niște măgele de sticlă.

— Nu trebuie să încerci. E o nebunie.

— Spune-mi!

— Tatăl meu vitreg a murit, și-a amintit Tezeu. S-a aruncat în mare crezând c-am murit în Labirint. Am vrut să-l aduc înapoi, dar n-am putut.

Fantoma lui Nico a rostit printre dinți.

— Stăpâne, schimbul de suflete! întreabă-l despre asta!

Tezeu s-a încruntat.

— Vocea asta. Cunosoc vocea asta.

Nu, n-o cunoști, prostule! a spus fantoma.
Răspunde la întrebările stăpânului și nimic mai mult!

Te cunosc, a insistat Tezeu, chinuindu-se să-și iun
iuțească.

V reau să știu mai multe despre sora mea, a spus
Nico. Mă va ajuta misiunea din Labirint s-o aduc înapoi?

Tezeu căuta din priviri fantoma, dar părea că n-o
putea **vedea**. încet, și-a rotit din nou privirea spre Nico.

Labirintul e înșelător. Există un singur lucru care
ni a scos la liman: dragostea unei muritoare. Firul a l'osl
doar o parte a soluției. Prințesa a fost cea care m-a
îndrumat.

N-avem nevoie de așa ceva, a spus fantoma. Te voi
ghida eu, stăpâne. Întreabă-l dacă partea cu schimbul de
mu liote e adevărată. Ți va spune.

Suflet pentru suflet, a întrebat Nico. E adevărat?

Recunosc că... da. Dar spectrul...

Răspunde la întrebări, ticălosule! a spus fantoma.

I)intr-odată, celelalte fantome au început să se agite
l:i marginea gropii.

Se foiau, șoptind pe un ton neliniștit.

Vreau să-mi văd sora! a cerut Nico. Unde e?

El va veni, a spus Tezeu temător. A simțit invocația
ta și va veni.

Cine? a întrebat Nico.

Va veni să găsească sursa acestei puteri, a spus
Tezeu. Trebuie să ne eliberezi.

Apa din fântână a început să vibreze, bâzâind de atâta
energie. Mi-am dat seama că întreaga cabană se
cutremura. Zgomotul creștea în intensitate. Imaginea cu
Nico 111 cimitir a început să strălucească până când a
devenit dureros s-o privesc.

— Gata, am spus cu voce tare. Oprește-te!

Fântâna a început să se crape. Tyson a murmurat ceva în somn și s-a întors pe cealaltă parte. Lumina arunca umbre violete sinistre, fantomatice pe pereții cabanei, de parcă spectrele ar fi încercat să evadeze chiar din fântână.

Disperat, am scos-o pe *Anaklusmos* și am lovit fântâna, tăind-o în două. Apa sărată s-a revărsat peste tot, și imensa fântână de piatră s-a prăbușit la podea făcută bucăți. Tyson a pufnit și a mormăit, dar a continuat să doarmă.

Am căzut la pământ, tremurând din pricina celor văzute. Dimineață, Tyson m-a găsit acolo, încă holbându-mă la rămășițele sfărâmate ale fântânii cu apă sărată.

Chiar după ivirea zorilor, grupul care urma să plece în misiune si-a dat întâlnire la Pumnul lui Zeus. Îmi » pregătisem rucsacul - termosul cu nectar, punguța de ambrozie, sacul de dormit, frânghie, haine, lanterne și o mulțime de baterii de schimb. O aveam pe *Anaklusmos* în buzunar, iar pe încheietura mâinii aveam scutul magic/ceasul de mână pe care mi-l făcuse Tyson.

Era o dimineață senină. Ceața dispăruse, iar cerul era albastru. Rezidenții urmau să meargă la ore azi, să zboare cu pegașii, să exerseze trasul cu arcul și să escaladeze peretele cu lavă. În timpul acesta, noi urma să coborâm sub pământ.

Juniper și Grover stăteau separat de grup. Juniper plânsese din nou, dar încerca să-și țină firea de dragul lui Grover. Își făcea întruna de lucru cu hainele lui, îndreptându-i șapca Rasta și îndepărtându-i părul de țap de pe cămașă. Pentru că n-aveam nici cea mai mică idee ce ne putea ieși în cale, era îmbrăcat ca un om, cu șapca

iv i ascundea coamele și cu blugi, picioare false și teniși riire-i ascundeau picioarele de țap.

(’himn, Quintus și Doamna O’Leary stăteau cu ceilalți rezidenți care veniseră să ne ureze noroc, dar era l i i ra mare agitația ca să pară o despărțire fericită. Două nu l uri fuseseră ridicate pe stânci ca puncte de pază. Ilekendorf si frații lui lucrau la un sir de țepușe de iipnrare și săpau tranșee. Chiron hotărâse că trebuie să pi iz im ieșirea în Labirint tot timpul, ca măsură de pre- enuție.

Annabeth și-a mai verificat o dată proviziile. Când Tyson și cu mine ne-am apropiat, ea s-a încruntat.

l’ercy, arăți groaznic.

A ucis fântâna azi-noapte, a informat-o Tyson.

Poftim? a întrebat ea.

Înainte să-i pot explica, s-a apropiat Chiron.

Ei bine, se pare că sunteți gata! încerca să pară optimist, dar mi-am dat seama că era neliniștit. N-am vrut să-l sperii și mai tare, dar mă gân- i leu m la visul de cu o noapte în urmă și, până să apuc să hui răzgândesc, i-am spus:

Hei, Chiron, pot să-ți cer o favoare cât timp sunt plecat?

Desigur, băiete.

Vin imediat, prieteni.

Am arătat cu capul spre pădure. Chiron a ridicat dinii o sprânceană, dar m-a urmat înțelegând că nu trebuie hm lim auziți.

Aseară, i-am spus, i-am visat pe Luke și Cronos. l-am spus toate detaliile. Vestea a părut să-l apese.

De asta mă temeam, a spus Chiron. N-avem nicio **hl** însă într-o luptă împotriva tatălui meu, Cronos.

Chiron îi spunea foarte rar tată lui Crono. Adică, știam cu totii că era adevărat. Toți cei din lumea Gre-
ciei - zei, monștri sau titani - erau legați unii de alții într-un fel. Dar nu era ceva cu care Chiron să vrea să se laude. „O, tatăl meu este atotputernicul titan malefic, care vrea să distrugă civilizația occidentală. Vreau să fiu ca el atunci când voi fi mare!”

— Știi ce-a vrut să spună cu „înțelegerea¹*”? am întrebat.

— Nu sunt sigur, dar mă tem că încearcă să facă o înțelegere cu Dedal. Dacă bătrânul arhitect chiar mai trăiește, dacă n-a înnebunit după mileniile petrecute în Labirint... ei bine, Cronos poate găsi căi de a-și apropia pe oricine.

— Nu pe oricine, i-am promis.

Chiron a schitat un zâmbet.

— Nu. Poate că nu pe oricine. Dar, Percy, trebuie să ai grijă. Sunt îngrijorat de ceva vreme că poate Cronos îl caută pe Dedal dintr-un alt motiv, nu doar ca să treacă prin Labirint.

— Ce-ar mai putea dori?

— Ceva despre care am vorbit cu Annabeth. Îți amintești ce mi-ai spus despre prima ta călătorie cu *Prințesa Andromeda*, prima dată când ai văzut sicriul de aur?

Am dat din cap.

— Luke vorbea despre ridicarea lui Cronos. De fiecare dată când cineva se alătură cauzei lui, în sicriu apar bucățele din el.

— Și ce-a spus Luke că vor face când Cronos se va fi ridicat complet?

Un fior mi-a străbătut șira spinării.

— A spus că îi vor face lui Cronos un corp nou, demn

întocmai, a spus Chiron. Dedal a fost cel mai mare inventator din lume. El a creat Labirintul, dar și multe altele. Automate, mașini gânditoare... Dacă Cronos vrea nil Jedal să-i facă o nouă formă?

(Îe idee reconfortantă!

întâi de toate, trebuie să ajungem la Dedal, i-am ;;pns, și să-l convingem să nu facă asta.

('Iiicon privea pierdut spre pădure.

Mai este un lucru pe care nu-l pricep... discuția despre ultimul suflet care să se alăture cauzei. Nu-i a hună.

N-am spus nimic, dar m-am simțit vinovat. Luasem liotă rărea să nu-i spun lui Chiron că Nico e fiul lui Hades. < 'u toate astea, discuția despre suflete... dacă Cronos știa despre Nico? Dacă reușea să-l atragă de partea răului? Mni că-mi venea să-i spun lui Chiron, dar n-am făcut-o. 11 I >ri mul rând, nu eram sigur că Chiron putea face ceva m legătură cu asta. Trebuia să-l gălesc chiar eu pe Nico. Trebuia să-i explic cum stau lucrurile, să-l fac să asculte.

Nu știu, i-am spus în cele din urmă. Dar poate ar I rebui să știi ce-a spus Juniper.

I am povestit că nimfa pădurii îl văzuse pe Quintus dând târcoale stâncilor.

('Iiiron a strâns din dinți.

Nu mă surprinde.

Nu te sur... vrei să spui că știi?

Percy, atunci când Quintus a apărut în tabără oferindu-și serviciile... ei bine, ar fi trebuit să fiu nebun să mi fiu suspicios.

Atunci de ce l-ai primit?

Pentru că, uneori, e mai bine să-i ai aproape pe cei în care n-ai încredere ca să poți sta cu ochii pe ei. E posibil ca el să fie exact ce spune: un semizeu în căutarea

unui cămin. Desigur, momentan n-a făcut nimic care să mă facă să-i pun la îndoială loialitatea. Dar crede-mă, o să stau cu ochii...

Annabeth se apropia alene, curioasă probabil de ce ne ia atâta timp.

— Percy, ești gata?

Am dat din cap. Mi-am strecurat mâna în buzunar, unde țineam fluierul de gheață pe care mi-l dăduse Quintus. M-am uitat în spate și am văzut că Quintus mă privește cu atenție. A ridicat mâna în semn de bun-rămas.

9,

„Spionii noștri raportează victorii“, spusese Luke. În ziua în care hotărâserăm să trimitem o misiune, Luke aflase de ea.

— Aveți grijă, ne-a spus Chiron. Și succes.

— La fel și ție, am spus.

Ne-am îndreptat spre stânci, unde ne așteptau Tyson și Grover. M-am uitat la fisura dintre bolovani - la intrarea care era pe cale să ne înghită.

— Ei bine, a spus Grover neliniștit, la revedere, soare.

— Bună ziua, niște a încuviințat Tyson

în care ne întâlnim cu zeul cu două fețe

Am mai înaintat treizeci de metri și apoi ne-am pierdut de tot.

Tunelul nu semăna deloc cu cel peste care dăduserăm Annabeth și cu mine. Devenise rotund ca un canal, construit din cărămidă roșie, cu guri de aerisire cu grilaj. În li ('care trei metri. Din curiozitate, am luminat una dintre guri, dar n-am văzut nimic. Dădea spre o beznă litru fund. Mi s-a părut c-aud voci de cealaltă parte, dar poate că nu era decât vântul rece.

Annabeth se străduia să ne conducă. Nu renunța cu niciun chip la ideea că trebuie să urmărim peretele din alunga.

I)acă ținem o mână pe peretele din stânga și ne ținem după el, a spus ea, vom putea găsi drumul spre ieșire mergând în sens invers.

Din păcate, de îndată ce-a zis asta, peretele din stânga n dispărut și ne-am trezit în mijlocul unei încăperi circulare din care porneau opt tuneluri, fără să știm cum nm ajuns acolo.

Aăă, pe unde am venit? a întrebat Grover agitat.

întoarceți-vă, a spus Annabeth.

Fiecare ne-am întors spre un alt tunel. Era ridicol. Niciunul nu se putea dumiri care era drumul care ducea spre tabără.

— Pereții din stânga sunt răi, a spus Tyson. Pe unde-o luăm acum?

Annabeth a trecut fascicolul de lumină al lanternei peste arcadele celor opt tuneluri. Din câte-mi dădeam seama, erau identice.

— Pe-acolo, a răspuns ea.

— De unde știi? am întrebat.

»

— Raționament deductiv.

— Deci... îți dai cu presupusul.

— Haideți odată, a spus ea.

Tunelul pe care-l alesese se îngusta rapid. Pereții erau din ciment gri și tavanul era atât de jos, încât în scurt timp am ajuns să ne aplecăm ca să înaintăm. Tyson era nevoit să se târască.

Respirația agitată a lui Grover era cel mai puternic zgomot din Labirint.

— Nu mai suport, a șoptit. N-am ajuns?

— Suntem aici de doar cinci minute, i-a spus Annabeth.

— A trecut mai mult de-atât, a insistat Grover. Și de ce-ar fi Pan aici? Țsta-i opusul naturii!

Am continuat să înaintăm. Credeam că tunelul se va îngusta atât de mult încât ne va strivi, când am nimerit într-o încăpere imensă. Am luminat pereții din jur și-am exclamat:

— Uau.

Întreaga încăpere era îmbrăcată în mozaic. Imaginile erau murdare și decolorate, dar tot am putut distinge culorile: roșu, albastru, verde, auriu. Friza îi înfățișa pe zeii olimpieni la o sărbătoare. Era acolo și tata, Poseidon, cu tridentul lui, ținând niște struguri pe care Dionysos să-i transforme în vin. Zeus petrecea cu satirii, iar Hermes zbura prin aer cu sandalele lui înaripate. Imaginile erau

I ►ionysos nu era atât de chipeș, iar nasul lui Hermes nu rin atât de mare.

În mijlocul camerei se afla o fântână pe trei nivele. < i <’d că zăcea secătuită de mult timp.

Ce-i cu locul ăsta? am murmurat. Pare să fie...

Roman, a spus Annabeth. Mozaicurile au cam două îmi de ani.

Dar cum ar putea fi romane?

Nu eram prea bun la istorie antică, dar eram destul de sigur că Imperiul Roman nu ajunsese niciodată până în Longlsland.

I iabirintul e făcut din bucăți, a zis Annabeth. Ti-am ■pus, se extinde încontinuu, se adaugă părți noi. E singura creație arhitecturală care se dezvoltă de la sine.

Vorbești de parc-ar fi viu.

I)în tunelul aflat în fața noastră s-a auzit ecoul unui geamăt.

Hai să nu mai zicem că e viu, a scâncit Grover. Se I >< ia te?

Bine, a spus Annabeth. Luați-o înainte.

Pe coridorul cu sunete rele? a întrebat Tyson.

(Miiar și el părea speriat.

Da, a răspuns Annabeth. Arhitectura pare tot mai veche. Asta-i un semn bun. Atelierul lui Dedal ar trebui na fie în cea mai veche parte.

Era logic. Dar, în curând, Labirintul a început să se loace cu noi - am înaintat cincisprezece metri și tunelul n devenit din nou de ciment, cu țevi de alamă pe laterale. Pereții erau acoperiți cu graffiti. Pe o firmă de neon se putea citi **MOZ E CEL MAI TARE**.

- Cred că chestia asta nu e romană, am zis eu, încercând să mă fac util.

Annabeth a tras aer în piept și s-a repezit înainte.

La fiecare câțiva metri tunelurile se suceau, o coteau și se ramificau. Cementul de sub picioare se transforma în pământ, cărămizi și din nou în ciment. N-avea niciun sens. Am nimerit într-o pivniță de vinuri - o mulțime de sticle prăfuite așezate pe rafturi de lemn -, de parcă am fi trecut prin subsolul unei case, doar că deasupra nu era nicio ieșire, ci doar mai multe tuneluri legate între ele.

După altă bucată de drum, tavanul s-a acoperit cu scânduri de lemn, iar de sus am auzit voci și zgomot de pași, de parcă am fi trecut pe sub un bar. Era reconfortant să auzim vocile unor oameni, dar, de fapt, noi nu puteam ajunge la ei. Eram blocați jos, fără nicio scăpare. Apoi am găsit primul schelet.

Era îmbrăcat în haine albe, ca într-un fel de uniformă. Lângă el se afla o ladă de lemn cu sticle.

— Un lăptar, a spus Annabeth.

— Ce? am întrebat.

— Cei care aduceau laptele.

— Da, știu ce sunt, dar... asta se întâmpla pe când era mama mică, acum un milion de ani. Ce caută aici?

— Unii ajung aici din greșeală, a răspuns Annabeth. Unii vin intenționat să exploreze și nu mai găsesc calea de întoarcere. Cu mult timp în urmă, cretanii trimiteau oameni aici ca sacrificii umane.

Lui Grover i s-a pus un nod în gât.

— E aici de mult timp.

A arătat către sticlele scheletului, acoperite cu un praf alb. Degetele scheletului zgâriau peretele de cărămidă, de parcă sfârșitul îl surprinsese încercând să iasă.

— Sunt doar niște oase, a spus Tyson. Nu-ți face griji, țapule. Lăptarul e mort.

Nu lăptarul mă deranjează, a zis Grover. Ci miro- iil Monștri. Nu simți?

Tyson a încuviințat.

() grămadă de monștri. Dar așa miroase în sub temu A monștri și a lăptari morți.

(), ce bine, a scâncit Grover. Am crezut că mă înșel.

Trebuie să pătrundem mai adânc în Labirint, a pus Annabeth. Trebuie să se poată ajunge cumva în centru.

Ne-a condus spre dreapta, apoi spre stânga, printr-un coridor de oțel inoxidabil ca un fel de tunel de ventilași \ și am ajuns din nou în camera romană cu mozaic și lântână.

I)e data asta, nu mai eram singuri.

Prima dată i-am văzut fetele. Amândouă. Se șteau din ambele părți ale capului, orientate spre umeri, așa ca avea un cap mai lat decât ar fi trebuit, cam ca al unui n•clii n-ciocan. Tot ce vedeam când mă uitam la el erau doua urechi suprapuse și niște perciuni în oglindă.

lira îmbrăcat ca un portar din New York: haină lungă, neagră, pantofi lustruiți și un joben negru care reușea cumva să stea pe capul lui de două ori mai lat.

Ei bine, Annabeth? a spus fața din stânga. Grăbi «ște-te!

Nu-l băga în seamă, a zis fața din dreapta. E teribil de nepoliticos. Pe-aici, domnișoară.

Lui Annabeth nu-i venea să creadă.

Aăă... Eu nu...

'Tyson s-a încruntat.

Omul ăsta caraghios are două fețe.

— Caraghiosul are și urechi, să știi! l-a certat fața din stânga. Hai, domnișoară!

— Nu, nu, a spus fața din dreapta. Pe-aici, domnișoară. Vorbește cu *mine*, te rog.

Omul cu două fețe se uita la Annabeth, atât cât putea să vadă cu coada ochilor. Era imposibil să te uiți la el drept, fără să te concentrezi pe una sau alta dintre părți. Si brusc am înțeles că asta si voia - voia ca Annabeth

9

9

9

să aleagă.

în spatele lui erau două ieșiri, blocate de uși din lemn cu încuietori uriașe de fier. Nu fuseseră acolo prima dată când trecuserăm prin încăpere. Portarul cu două fețe avea o cheie de argint pe care o tot trecea dintr-o mână alta. M-am întrebat dacă nu cumva era o altă încăpere, dar friza cu zeii arăta exact la fel.

Ușa din spate, pe care intrasem, dispăruse, fiind înlocuită de mozaic. Nu ne puteam întoarce pe unde veniserăm.

— Ieșirile sunt închise, a spus Annabeth.

— Ai ghicit! a spus fața stângă a bărbatului.

— Unde dau? a întrebat ea.

— Una dă probabil spre locul în care vreți să ajungeți, a zis încurajator fața dreaptă. Cealaltă dă spre o moarte sigură.

— Știu... știu cine ești, a spus Annabeth.

— O, ești isteată! a rânjit fața stângă. Dar știi ce cale să alegi? N-am toată ziua la dispoziție.

— De ce vrei să mă încurci? a întrebat Annabeth.

Față din dreapta a zâmbit.

— Tu hotărăști, draga mea. Responsabilitatea stă pe umerii tăi. Asta ti-ai dorit, nu-i așa?

— Eu...

Te cunoaștem, Annabeth a spus fața din stânga. Știm cu ce te lupți în fiecare zi. Ți cunoaștem lipsa de (I k)târâre. Mai devreme sau mai târziu va trebui să alegi. Alegerea făcută te poate duce la moarte.

I labar n-aveam despre ce vorbeau, dar bănuiam că se referă și la altceva decât la alegerea între două uși.

Lui Annabeth i-a dispărut culoarea din obraji.

Nu... Eu nu...

Las-o în pace, am spus. Cine ești?

Sunt cel mai bun prieten al vostru, a răspuns fața din dreapta.

Sunt cel mai mare dușman al vostru, a spus fața din stânga.

Sunt Ianus, au zis deodată ambele fete. Zeul ușilor. Al începuturilor. Al sfârșiturilor. Al alegerilor.

Cu tine ne vom vedea în curând, Percy Jackson, a spus fața din dreapta. Dar acum e rândul lui Annabeth, a zis râzând în hohote. Ce amuzant e!

Taci! a zis fața din stânga. E o treabă serioasă. O alegere proastă ți poate distruge viața... Te poate ucide și pe tine și pe prietenii tăi. Dar nu te presez, Annabeth. Alege!

(!u un fior, mi-am amintit brusc de cuvintele profeției: *o ultimă ispravă pruncul Atenei săvârșind.*

— Nu face asta, am spus.

Mă tem că trebuie, a zis veselă fața din dreapta.

Annabeth și-a umezit buzele.

— Aleg... aleg...

I nainte ca măcar să apuce să indice o ușă, o lumină și rălucitoare a inundat camera.

Ianus și-a ridicat mâinile încercând să-și acopere ochii de pe ambele părți ale capului. Când lumina s-a stins, lângă fântână stătea o femeie.

Era înaltă și grațioasă, cu părul lung, de culoarea ciocolatei, împletit în cosițe cu panglici de aur. Purta o rochie albă, simplă, dar când se mișca, materialul licărea în mai multe culori, ca uleiul pe apă.

— Ianus, a întrebat ea, iar faci probleme?

— N... nu, doamnă! s-a bâlbâit fața din dreapta a lui Ianus.

— Da! a zis fața din stânga.

— Gura! a spus fața din dreapta.

— Poftim? a întrebat femeia.

— Nu dumneavoastră, doamnă! Vorbeam cu mine însumi.

— Înțeleg, a spus doamna. Știi foarte bine că vizita ta e prematură. Fetei nu i-a venit încă timpul. Așa că îți dau de ales: ori lași eroii în seama mea, ori te transform într-o usă și te dă₉răm.

— Ce fel de ușă? a întrebat fața din stânga.

— Gura! a spus fața din dreapta.

— Pentru că ușile franțuzești sunt frumoase, a zis meditativ fața din stânga. Cu multă lumină naturală.

— Gura! s-a tânguit fața din dreapta. Nu dumneavoastră, doamnă! Bineînțeles că voi pleca. Mă distrăm și eu puțin. Îmi făceam treaba. Ofeream opțiuni.

— Iscai nehotărâre, l-a corectat femeia. Acum, du-te!

Fața din stânga a murmurat:

— Ne strici tot cheful, apoi a ridicat cheia de argint, a introdus-o într-o ușă invizibilă și a dispărut.

Femeia s-a întors spre noi și inima mi-a înghețat de spaimă. Puterea îi făcea ochii să strălucească.

„Lasă-i pe eroi în seama mea.“ Asta nu suna prea bine. Pentru moment mi-am dorit să fi putut să ne încercăm norocul cu Ianus. Dar apoi femeia a zâmbit.

Probabil vă e foame, a spus. Stați lângă mine și Imi să vorbim.

A făcut un semn cu mâna și vechea fântână romană

9

ii început să curgă. Jeturi de apă limpede au fost pulverizate în aer. A apărut o masă de marmură încărcată cu lavi cu sandviciuri și ulcioare cu limonadă.

- Cine... cine ești tu? am întrebat.

Sunt Hera, a răspuns femeia zâmbind. Regina (Ierului.

() mai văzusem odată pe Hera la un Consiliu al zeilor, i Iar nu-i dădusem prea multă atenție. La vremea respectivă eram înconjurat de o grămadă de zei care discutau dacă să mă omoare sau nu.

Nu-mi aminteam să arate atât de normal. Desigur, zeii au de obicei șase metri când sunt în Olimp, ceea ce-i faci* să arate nu tocmai normal. Dar acum, Hera arăta ea o mamă obișnuită.

Ne-a servit sandviciuri și ne-a turnat limonadă.

Grover, dragă, a zis ea, folosește șervețelul. Nu-l manca.

Da, doamnă, a spus Grover.

Tyson, făcî risipă. Mai vrei un sandvici cu unt de a ra li ide?

Tyson și-a înăbușit un râgăit.

Da, doamnă drăguță.

Regină Hera, a spus Annabeth. Nu-mi vine să cred. (le faci în Labirint?

I lera a zâmbit. A mișcat un deget și părul lui Anna-lieth s-a pieptănat singur. Tot praful și murdăria i-au dispărut de pe chip.

Am venit să vă văd, bineînțeles, a răspuns zeița.

Grover și cu mine ne-am aruncat priviri neliniștite. De obicei, zeii nu te caută pentru că sunt buni la suflet. Ci pentru că vor ceva.

Totuși, asta nu mă împiedica să mă îndop cu sandviciuri cu carne de curcan și șvaiter, chipsuri și limonadă. Nu îmi dădusem seama cât îmi era de foame. Tyson înfuleca sandviciuri cu unt de arahide unul după altul, iar lui Grover îi plăcea la nebunie limonada, ronțâind paharul de plastic ca pe un cornet de înghețată.

— Nu m-am gândit..., s-a bâlbâit Annabeth. Ei bine, nu m-am gândit că-ți plac eroii.

Hera a zâmbit cu indulgență.

— Din cauza acelui incident minor cu Hercule? Sincer acum, am scăpat multe vorbe din pricina unei singure neînțelegeri.

— N-ai încercat să-l omori de mai multe ori? a întrebat Annabeth.

Hera a făcut un gest de parcă ar fi vrut să alunge vorbele.

— Ce-a fost, a fost, draga mea. În plus, era unul dintre copiii iubitului meu soț cu o *altă* femeie. Răbdarea mea avea niște limite, recunosc. Dar de-atunci, Zeus și cu mine am participat la niște minunate ședințe de terapie de cuplu. Ne-am exprimat sentimentele și am ajuns la o înțelegere - mai ales după ultimul incident mărunț.

— Te referi la procrearea Thaliei? mi-am dat cu presupusul, dar am regretat imediat.

De îndată ce-am pronunțat numele prietenei noastre, fiica semizeu a lui Zeus, Hera mi-a aruncat o privire glacială.

— Percy Jackson, dacă nu mă înșel? Unul dintre... copiii lui Poseidon.

Am avut senzația că avea în minte alt cuvânt decât *ri>l>i*.

Din câte-mi aduc aminte, la solstițiul de iarnă am votul să rămâi în viață. Sper că n-am făcut o greșală.

S a întors din nou spre Annabeth zâmbind larg.

În orice caz, nu-ți port defel pică, fata mea. Aprenez dificultatea misiunii tale. Mai ales când ai de-a face ni zurbagii ca Ianus.

Annabeth și-a coborât privirea.

I je ce era aici? M-a scos din minți.

A încercat si el, a încuviințat Hera. Trebuie să înțelegi că zeii minori ca Ianus au fost întotdeauna frustrați «Ic rolul redus pe care-l joacă în Univers. Mă tem că unii (m prea puțin la Olimp și ar putea fi ușor de convins să pi ijine revenirea tatălui meu.

Tatăl tău? am întrebat. A, da.

I litasem că Cronos era și tatăl Herei, nu doar al lui Zeus, al lui Poseidon și al celorlalți olimpieni mai în vârln Asta-l făcea pe Cronos să-mi fie bunic, dar gândul încuia era atât de straniu, că l-am îndepărtat imediat.

Trebuie să fim cu ochii pe zeii minori, a spus Hera. Ianus. Hecate. Morpheus. Se prefac că susțin Olimpul, r/lnd în realitate...

Asta s-a dus să facă Dionysos, mi-am amintit. Să-i verifice pe zeii minori.

I ntr-adevăr.

I I cra a aruncat o privire la mozaicurile decolorate cu olunpicii.

Vezi tu, în vremuri de restrîște, până și zeii își pot pierde credința. Încep să se încreadă în lucruri greșite, meschine. Nu mai văd imaginea de ansamblu și devin **egoști**. Dar, vezi tu, eu sunt zeita căsătoriei. Sunt obișnuită să fiu perseverentă. Trebuie să te ridici deasupra

certurilor și haosului și să-ți păstrezi credința. Nu trebuie să-ți uiți niciodată țelurile.

— Care sunt țelurile tale? a întrebat-o Annabeth.

A zâmbit.

— Să-mi țin familia, pe olimpieni, unită, desigur. Deocamdată, cea mai bună cale e să vă ajut pe voi. Mă tem că Zeus nu-mi permite să mă amestec prea mult. Dar, o dată la un secol, îmi permite să îndeplinesc o dorință pentru o misiune de care-mi pasă cu adevărat.

— O dorință?

— înainte de-a o exprima, lasă-mă să-ți dau un sfat, asta pot face pe gratis. Știu că-l cauți pe Dedal. Labirintul său e un mister și pentru mine așa cum e și pentru tine. Dar dacă vrei să-i cunoști soarta, îl pot vizita pe fiul meu Hefaistos, la fierărie. Dedal a fost un mare inventator, un muritor pe gustul lui Hefaistos. Fiul meu n-a mai admirat niciun alt muritor atât de mult. Dacă e cineva care să fie la curent cu ce-a făcut Dedal și care ți-ar putea spune ce soartă a avut, acela e Hefaistos.

— Dar cum ajungem acolo? a întrebat Annabeth. Asta e dorința mea. Vreau o cale de-a străbate Labirintul.

Hera a părut dezamăgită.

— Așa să fie. Însă tu-ți dorești ceva ce deja ai.

— Nu înțeleg.

— Calea ți-e deja la îndemână.

S-a uitat la mine.

— Percy știe răspunsul.

— îl știi?

9

— Dar nu-i corect, a spus Annabeth. Nu ne-ai spus care-i calea!

Hera a scuturat din cap.

— A obține ceva și a avea inteligența să-l folosești... astea sunt două lucruri diferite. Sunt sigură că mama ta, Atena, ar fi de acord.

(’ainera a răsunat ca un tunet îndepărtat. Hera s-a ridicat în picioare.

E timpul să plec. Zeus e nerăbdător. Gândește-te la ce (i-am spus, Annabeth. Caută-l pe Hefaios. Va trebui na I reci pe la fermă, îmi închipui. Dar mergi mai departe. Și Iblosește-te de toate mijloacele care-ți vin la îndemână, indiferent cât de banale par.

Și-a îndreptat degetul spre cele două uși și acestea au dispărut, dezvăluind două coridoare gemene, deschise și întunecoase.

I ncă ceva, Annabeth. Am amânat ziua în care tre- I ii i ie să alegi. Nu am anulat-o. In curând, așa cum a spus Iiiiiis, va *trebui* să iei o decizie. Adio!

Ne-a făcut cu mâna și s-a transformat într-un fum alb. I ui fel s-a întâmplat și cu mâncarea, chiar când Tyson ne pregătea să muște dintr-un sandvici, s-a transformat III ceață. Apa din fântână a încetat să curgă. Pereții de mozaic s-au întunecat, au devenit mai murdari și s-au decolorat la loc. Camera nu mai era locul în care să vrei să faci un picnic.

Annabeth a bătut din picior.

Ce fel de ajutor a fost și ăsta? Poftim, ia un sandvici Pune-ți o dorință. Hopa, nu te pot ajuta! Puf!

Puf, a încuviințat Tyson trist, uitându-se la farfu- i III goală.

Ei bine, a oftat Grover, a spus că Percy știe răspun-ul K și asta ceva.

S-au uitat cu toții la mine.

Dar nu-l știu. Nu știu ce-a vrut să spună.

Annabeth a oftat.

I n regulă. Atunci vom merge mai departe.

încotro? am întrebat. îmi doream foarte tare să i n I reb ce voise Hera să spună cu alegerea pe care trebuia

s-o facă Annabeth. Dar Grover și Tyson au devenit agitați. S-au ridicat în picioare deodată, de parcă ar fi exercitat înainte.

— La stânga, au spus amândoi.

Annabeth s-a încruntat.

— Cum puteți fi siguri?

— Pentru că din dreapta vine ceva, a zis Grover.

— Ceva mare, a încuviințat Tyson, în grabă.

— La stânga e perfect, am hotărât.

Ne-am afundat împreună în coridorul întunecos.

Capitolul VII

în care Tyson organizează o evadare

Vestea bună - tunelul din stânga era drept, fără ieșiri laterale, cotituri sau schimbări de direcție. Vestea I n i u ist; i era o fundătură. După ce-am alergat vreo sută de metri, am dat peste un bolovan enorm care ne bloca dmimil complet. In spatele nostru, pe coridor, se auzeau puși care se târau și o respirație grea. Ceva- cu siguranța iui un om - se afla pe urmele noastre.

Tyson, am spus, poți să...

Da!

A lovit stânca cu umărul atât de puternic, încât întregi 11 tunel s-a zguduit. Din tavanul de piatră a început **lu** cadă praf.

(irăbește-te! a spus Grover. Nu dărâma acoperișul, ilai grăbește-te!

In cele din urmă, bolovanul a cedat cu un zgomot miHl.ru. Tyson l-a împins într-o cameră micuță și ne-am i cpezit pe urmele lui.

Blochează intrarea! a spus Annabeth.

Am trecut cu toții de cealaltă parte a bolovanului și am împins. Creatura care se afla pe urmele noastre a Iurnit frustrată în timp ce împingeam piatra la loc astupam! coridorul.

Am prins-o, am spus.

Sau ne-am prins pe noi, a spus Grover.

M-am întors. Ne aflam într-o cameră de ciment de șase metri pătrați, iar unul dintre pereți era acoperit cu gratii de metal. Nimeriserăm direct într-o celulă.

— Pentru numele lui Hades...

Annabeth a zgâlțâit de gratii. Nici nu s-au clintit. Printre zăbrele se vedeau șiruri de celule de jur-împrejurul unei curți întunecoase - cel puțin trei etaje de uși și pasarele metalice.

— O închisoare, am spus. Tyson ar putea rupe...

— Taci, a spus Grover. Ascultă!

De undeva, de deasupra, se auzeau suspine. Și încă ceva - o voce răgușită care mormăia ceva, dar nu-mi dădeam seama ce. Cuvintele sunau ciudat, ca niște pietre aruncate într-un malaxor.

— În ce limba e? am întrebat șoptit.

Tyson a făcut ochiul mare.

— Nu se poate.

— Ce? am întrebat.

A apucat două dintre gratiile ușii celei noastre și le-a lăbărțat suficient cât să încapă printre ele chiar și un ciclop.

— Stai! a strigat Grover.

Dar Tyson n-avea de gând să aștepte. Am alergat după el. Închisoarea era întunecoasă; doar câteva lumini fluorescente slabe pâlpâiau deasupra.

— Știu unde suntem, mi-a spus Annabeth. Suntem la Alcatraz.

— Insula de lângă San Francisco?

A dat din cap aprobator.

— Am făcut o excursie cu școala aici. Acum e muzeu.

Părea imposibil să fi ieșit din Labirint tocmai în celălalt colț de țară, dar Annabeth locuise tot anul în San

l'Amicisco, cu ochii pe Muntele Tamalpais, care se afla < la
• cealaltă parte a golfului. Probabil că știa ce vorbește.

Stai, l-a avertizat Grover.

Dar Tyson nu s-a oprit. Grover l-a apucat de braț și l-a
ras înapoi cu toată puterea.

Oprește-te, Tyson! a șoptit. N-o vezi?

M i-am îndreptat privirea spre ce ne arăta, și am sim-
țil un nod în stomac. La balconul de la al doilea etaj, de
cealaltă parte a curții, era un monstru mai sinistru decât
nuce văzusem vreodată.

Aducea cu un centaur și de la brâu în sus avea corp
de lemeie. Dar în loc să fie cal de la brâu în jos, avea
corpul n iu ii dragon - cel puțin șase metri lungime, negru
și acoperit cu solzi, gheare enorme și o coadă cu ghimpi. I
'ick >urele mi-au părut la început acoperite cu viță-de-vie,
dar apoi mi-am dat seama că erau șerpi încolăciți, sute de
vipere care se repezeau în toate direcțiile, căutând mereu
să muște ceva. Și părul femeii era tot din șerpi, ca al
M('duzei. Lucrul cel mai ciudat, în jurul taliei, unde H
nulitatea de femeie se întâlnea cu jumătatea de dragon,
pielea fierbea și se transforma, din ea ieșind capete de
animale - un lup care mârâia, un urs, un leu, de parcă ai
li purtat o centură cu creaturi în continuă schimbare. Am
avut senzația că privesc la ceva pe jumătate format, un
monstru mai bătrân decât timpul, de dinainte ca formele
să fie complet definite.

K chiar ea, a scâncit Tyson.

Ascundeți-vă! a spus Grover.

Ne-am ghemuit la adăpost, dar monstrul nu ne dădea
noua nicio atenție. Părea să vorbească cu cineva dintr-o
celulă de la etajul doi. Se auzeau suspine. Femeia-dragon
a pus ceva în limba ei ciudată care suna ca un huruit.

Ce spune? am murmurat. Ce limbă e asta?

— Limba din vechime.

Tyson s-a înfiorat.

— Limba în care Mama-Pământ le vorbea titanilor și... celorlalți copii ai ei. De dinainte de zei.

— O înțelegi? am întrebat. Poți să ne traduci?

Tyson a închis ochii și a început să vorbească cu o voce sinistră de femeie răgușită.

„Vei lucra pentru stăpânul nostru sau vei suferi. “

Annabeth s-a cutremurat.

— Nu-mi place când face chestia asta.

Ca toți ciclopii, Tyson avea un auz supraomenesc și capacitatea stranie de-a imita voci. Parcă intra în transă când vorbea pe alte voci.

„Nu-l voi sluji“, a spus Tyson cu o voce profundă, rănită.

A revenit la vocea monstrului:

„Atunci mă voi bucura de durerea ta, Briares.“

Tyson s-a poticnit când a rostit numele acesta. Nu-l mai văzusem ieșindu-și din rol când imita voci, dar a scos un icnet. Apoi, a continuat cu vocea monstrului.

„Dacă ți-ai închipuit că prima dată când ai stat la închisoare a fost de nesuportat, încă n-ai aflat ce înseamnă adevăratul chin. Gândește-te la asta până când mă întorc. “

Doamna-dragon s-a îndreptat greoi spre scări, iar viperele sâsâiau în jurul picioarelor ei ca niște fuste hula¹. Și-a desfăcut aripile, pe care nu le observasem până atunci - niște aripi imense ca de liliac pe care și le ținea pliate pe spate. A sărit de pe pasarelă și a planat deasupra curții. Ne-am ghemuit și mai mult. Un aer

¹ Fuste tradiționale făcute din fibre naturale.

i nlii si sulfuros mi-a lovit ⁹ fata când monstrul a zburat pe deasupra noastră, dispărând apoi după colț.

Si-si-sinistru, a spus Grover. N-am mai avut nici- iii In la de-a face cu un monstru care să miroase atât de puternic.

(VI mai urât coșmar al ciclopilor, a murmurat l'yson. Campe.

(line? am întrebat,

l'yson a înghițit cu noduri.

'foți ciclopii știu despre ea. în copilărie e monstrul 11111 (■) ișnuirurile noastre. A fost temnicera noastră în anii cei rai.

Annabeth a dat din cap.

Imi amintesc acum. Când titanii conduceau lumea, ni închis-o pe Gheea și pe primii copii ai lui Uranus - ciclopii și hecatonchirii.

I lecato... ce? am întrebat.

(Vi-cu-o-sută-de-mâini, mi-a răspuns ea. Se numeau n i lei pentru că... aveau o sută de mâini. Erau frații mai muri ni ciclopilor.

Foarte puternici, a spus Tyson. Minunați! înalți pună In cer. Atât de puternici, că puteau sfărâma munții!

Super, am spus. Dacă nu ești un munte.

Gampe era temnicera, a spus el. Lucra pentru < Tonus. I-a ținut pe frații noștri închiși în Tartar, torlumndu-i întruna, până la venirea lui Zeus. Acesta a ucis o pe Campe și i-a eliberat pe ciclopi și pe cei-cu-o- iil n de-mâini ca să-l ajute să lupte împotriva titanilor în războiul cel mare.

Iar acum Campe s-a întors, am spus.

E de rău, a rezumat Tyson.

Și cine e în celulă? am întrebat. Ai spus un nume...

— Briares! Tyson s-a însuflețit. E unul dintre cei-cu-o-sută-de-mâini. Sunt înalți până la cer și...

— Da, am spus. Sfarmă munți.

Am privit spre celulele de deasupra, întrebându-mă cum se face că cineva înalt până la cer încapă într-o mică celulă și de ce plânge.

— Cred c-ar trebui să vedem cum stă treaba, a spus Annabeth, înainte să se întoarcă Campe.

Pe măsură ce ne apropiam de celulă, plânsul se auzea tot mai puternic. Când am văzut prima dată creatura dinăuntru, n-am fost sigur la ce mă uit. Era cât un om și era galben ca ceara. Avea o pânză înfășurată în jurul soldurilor, ca un scutec mare. Picioarele păreau prea mari față de corp, cu unghii crăpate și murdare și câte opt degete la fiecare picior. Dar jumătatea superioară a corpului era cu adevărat ciudată. Pe lângă el, Ianus arăta de-a dreptul normal. Din piept îi ieșeau mai multe mâini decât puteam număra, în rânduri, peste tot în jurul corpului. Arătau ca niște mâini normale, dar erau atât de multe, și atât de încurcate, că pieptul lui arăta ca un ghem de spaghete pe care cineva le răsucise. Câteva mâini îi acopereau fața în timp ce plângea.

— Fie cerul nu mai e la fel de înalt ca pe vremuri, am murmurat, fie e cam scund.

Tyson nu m-a băgat în seamă. A căzut în genunchi.

— Briares! a strigat.

Hohotele s-au oprit.

— Stăpâne cu-o-sută-de-mâini! a spus Tyson. Ajută-ne!

Briars l-a privit. Avea o față lungă și tristă, cu nasul strâmb și dinți stricați. Ochii îi erau pătrunzători, căprui - vreau să spun complet căprui, fără partea albă și pupile neire. de parcă ar fi fost făcuți din lut.

Fugi până mai poți, ciclopule, a spus Briares trist.
Eu nici pe mine nu mă pot ajuta.

Ești unul dintre cei-cu-o-sută-de-mâini! a insistat Tyson. Poți face orice!

Briares s-a sters la nas cu cinci sau șase mâini. Alte-
le frământau bucăți mici de lemn și metal desprinse dintr-un pat rupt, așa cum și Tyson se juca întruna cu I >i<-se de schimb. Era uimitor. Mâinile parcă aveau o viață proprie. Au construit o barcă de jucărie din lemn, apoi au demontat-o la fel de repede. Alte mâini zgâriau podeaua de ciment, aparent fără niciun motiv. Altele jucau piatră, foarfece, hârtie. Altele făceau umbre pe perete sub formă de răstuște sau cățeluși.

Nu pot, a gemut Briares. Campe s-a întors! Titanii c vor ridica și ne vor arunca înapoi în Tartar.

Pune-ți fața curajoasă! a spus Tyson.

I mediat, fata lui Briares s-a transformat. Aceiași ochi căprui, dar în rest, trăsăturile i s-au schimbat cu totul. Avea nasul cârn, sprâncene arcuite și un zâmbet straniu, de parcă încerca să pară curajos. În scurt timp însă fața i n revenit la forma de dinainte.

Degeaba, a spus. Fața mea speriată revine.

Cum ai făcut asta? am întrebat.

Annabeth m-a lovit cu cotul.

Nu fi nepoliticos. Cei-cu-o-sută-de-mâini au cincizeci de fețe diferite.

'Trebuie să le fie greu la poza de grup de la terminarea clasei, am spus.

Tyson era încă în transă.

Totul va fi bine, Briares! Te vom ajuta! Poți să-mi dai **im** autograf?

Briares s-a smiorcăit.

Ai o sută de pixuri?

— Băieți, a intervenit Grover. Trebuie s-o ștergem de-aici. Campe se va întoarce. Mai devreme sau mai târziu, ne va simți.

— Rupe gratiile, a spus Annabeth.

— Da! a spus Tyson, zâmbind cu mândrie. Briares poate face asta. E foarte puternic. Mai puternic chiar și decât ciclopul! Priviți!

Briares a scâncit. O duzină de mâini au început să joace un joc, dar niciuna n-a făcut vreo încercare de-a rupe gratiile.

— Dacă e atât de puternic, am spus, de ce e la închisoare?

Annabeth m-a lovit din nou.

— E îngrozit, mi-a șoptit ea. Campe l-a ținut închis în Tartar mii de ani. Tu cum te-ai simți?

Cel-cu-o-sută-de-mâini și-a acoperit iar fața.

— Briares? a întrebat Tyson, care... care-i problema? Arată-ne cât ești de puternic!

— Tyson, a spus Annabeth, cred c-ar fi mai bine să rupi tu gratiile.

Zâmbetul lui Tyson s-a evaporat încet.

— Rup eu gratiile, a repetat el.

A luat ușa celei și a scos-o din balamale de parcă ar fi fost făcută din lut umed.

— Haide, Briares, a spus Annabeth. Să te scoatem de aici.

I-a întins mâna. Pentru o secundă, fața lui Briares a căpătat o expresie mai optimistă. Mai multe brațe s-au întins, dar de două ori pe atâtea le-au dat la o parte.

— Nu pot, a spus. Mă va pedepsi.

— E în regulă, i-a promis Annabeth. Ai luptat cu titanii și ai câștigat, îți amintești?

— Îmi amintesc războiul.

Fața lui Briares s-a transformat din nou - fruntea i . a brăzdat și gura i s-a bosumflat. Fața lui meditativă, Im mi iese.

Fulgerele au zguduit lumea. Am aruncat multe pietre. Titanii și monștrii erau gata să câștige. Acum, devin tot mai puternici. Așa mi-a spus Campe.

N-o asculta, i-am spus. Haide!

Nici nu s-a mișcat. Știam că Grover are dreptate. Nu aveam prea mult timp până când Campe avea să se in!uarcă. Dar nu-l puteam lăsa aici. Tyson ar fi plâns aăpliimâni la rând.

1 lai să jucăm piatră, foarfece, hârtie, am spus. Dacă

0 au câștig, vii cu noi. Dacă pierd, te lăsăm în închisoare.

Annabeth m-a privit ca pe un nebun.

Fața lui Briares a devenit șovăitoare.

I ntotdeauna câștig la piatră, foarfece, hârtie.

Atunci să-i dăm drumul! Am bătut de trei ori cu pumnul în palmă.

Briares a făcut același lucru cu toate cele o sută de **imuni** ale lui. A sunat ca o armată care face trei pași **III** I;iță. Avea o avalanșă de pietre, foarfeci cât pentru o 1 l.i .1 întreagă și suficientă hârtie cât să construiască o i'iiciidrilă de avioane.

Ți-am spus, a zis el cu tristețe. întotdeauna...

IV chip i se citea confuzia.

Tu ce-ai făcut acolo?

Un pistol, i-am spus arătându-i degetul prefăcut **III** urmă.

l'Ira o șmecherie cu care mă păcălise Paul Blofis, dar n aveam de gând să-i spun asta.

Un pistol botez atotul

— N-am spus c-ar fi cinstit. Nici Campe n-o să fie cinstită dacă mai stăm mult aici. O să te învinuiască pentru ruperea gratiilor. Acum, haide!

Briares s-a smiorcăit.

— Semizeii sunt niște trișori.

Dar s-a ridicat încet în picioare și ne-a urmat afară din celulă.

îmi revenise speranța. Tot ce trebuia să facem era să coborâm și să găsim intrarea în Labirint. Dar Tyson a înlemnit.

De la parter, Campe mârâia la noi.

— Pe dincolo, am spus.

Am luat-o la fugă pe pasarelă. De data asta, Briares s-a bucurat să ne urmeze. De fapt, chiar ne-a depășit, dând disperat din toate cele o sută de mâini.

în spate, auzeam sunetul unor aripi uriașe, căci Campe se ridicase în aer. Șuiera și mârâia în limba ei străveche, dar n-aveam nevoie de traducere ca să știu că avea de gând să ne ucidă.

Ne-am năpustit pe scări în jos, printr-un coridor și pe lângă ghereta unui paznic - și am ajuns într-o altă aripă a închisorii.

— La stânga, a spus Annabeth. îmi amintesc de când am fost în vizită.

Am țâșnit afară și ne-am trezit în curtea închisorii, înconjuțați de turnuri de pază și sârmă ghimpată. După ce stătusem închiși atâta vreme, lumina zilei aproape m-a orbit. Turiștii mișunau peste tot și făceau poze. Vântul rece biciuia golful. La sud, San Francisco strălucea alb și frumos, dar în partea de nord, dincolo de Muntele Tamalpais, se strângeau nori mari de furtună. Cerul părea un capac negru care se învolbura dinspre muntele

iu **cuiv** era închis Atlas și unde se ridica din nou palatul l
il **nmilui** de pe Muntele Othrys. Era greu de crezut că I
unși ii nu vedeau furtuna neobișnuită care se stârnea
ucu Io, dar nu dădeau niciun semn că ceva n-ar fi fost în
regulă.

K mai rău, a spus Annabeth, privind spre nord. Am
iivul furtuni urâte tot anul, dar asta...

N u vă opriți, s-a văicărit Briares. E în spatele nos-
l iu!

Am alergat în celălalt capăt al curții, cât mai departe
de **aripa** închisorii.

(lampe e prea mare ca să încapă pe uși, am spus **ll**
speranță în voce.

Apoi peretele a explodat.

Turiștii au început să țipe la apariția lui Campe, ridi-
i-a iu **Iu-se** din praf și moloz cu aripile întinse și largi cât
l**utili** curtea. Avea două săbii - niște iatagane de bronz
lungi care aveau o aură verzuie ciudată, ca niște mănun-
111 n i n de vaporii al căror miros acru și iute se simțea
până iu cealaltă parte a curții.

(Hravă! a țipat Grover. Nu cumva să vă atingă, că...

(lă murim? am ghicit.

I 'ai... da, doar că înainte te transformi încet în praf.

Să evităm săbiile, am hotărât.

Briares, luptă! l-a rugat Tyson. Fă-te cât ești tu de
mare!

I (împotrivă, Briares arăta de parcă încerca să se micesc
e/e și mai mult. Părea să-și fi pus fața de *absolut îngrozit*.

(**ampe** s-a îndreptat spre noi duduind din picioarele ci
de dragon și cu sutele de șerpi încolăcindu-i-se în jurul
corpului.

Pentru o clipă m-am gândit s-o scot pe *Anaklusmos* și să lupt cu ea, dar am simțit cum mi s-a pus un nod în gât. Apoi Annabeth a rostit ceea ce eu doar gândeam:

— Fugiți!

Acesta a fost sfârșitul confruntării. Nu puteam lupta cu chestia aia. Am fugit prin curtea închisorii și am ieșit pe poartă, cu monstrul pe urmele noastre. Muritorii țipau și alergau. Sirenele urlau.

Am ajuns la debarcader chiar când un vaporaș cu turiști își descărca pasagerii. Vizitatorii au înghețat când ne-a văzut gonind spre ei urmați de o mulțime de turiști speriați, urmați de... nu știu ce vedeau ei prin Ceață, dar nu putea fi de bine.

— Vaporașul? a întrebat Grover.

— Prea încet, a spus Tyson. înapoi în Labirint. Singura șansă.

— Avem nevoie de o diversiune, a spus Annabeth.

Tyson a smuls din pământ un stâlp de iluminat.

— Eu îi distrag atenția lui Campe. Voi luați-o înainte.

— Te ajut, am spus.

— Nu, a spus Tyson. Du-te și tu. Otrava îi afectează pe ciclopi. Ne provoacă foarte multă durere. Dar nu ne ucide.

— Ești sigur?

— Du-te, frate. Ne vedem înăuntru.

Nu-mi plăcea chestia asta. Era să-l mai pierd o dată pe Tyson și nu voiam să mai risc. Dar n-aveam timp de discuții și n-aveam o idee mai bună. Annabeth, Grover și cu mine l-am luat pe Briares de câte o mână și l-am târât spre tonetele cu gustări, în timp ce Tyson, scoțând un strigăt de luptă, a coborât stâlpul și a atacat-o pe Campe ca un cavaler la turnir.

Aceasta nu-și lua ochii de la Briares, dar Tyson i-a împlut atenția de cum i-a străpuns pieptul cu stâlpul, i ■ I iiiiI o de perete. A țipat și a lovit cu săbiile, mărunțind lalpln în bucăți. Otrava băltea în jurul ei, sfărâind pe ciment.

Tyson a făcut o săritură în spate chiar când părul Ini ('ampe a atacat şuierând, iar viperele înfășurate pe pinoarc și-au scos limbile în toate direcțiile. Un leu a m il ragând dintre ciudatele fețe formate pe jumătate iiii |ii i i1 taliei.

I n t imp ce alergam spre aripa închisorii, ultimul lucru **Iti• rare** I am văzut a fost cum Tyson a înhățat o tonetă de înghețată și a aruncat-o spre Campe. Totul înjur a fost improșcat cu înghețată și otravă, iar șerpișorii din părul **Im** Campe au fost acoperiți cu înghețată tutti-frutti. Ne am repezit înapoi în curtea închisorii.

N-o să reușim, a pufnit Briares.

'Tyson își riscă viața ca să te ajute! am urlat la el. Nm decât să reușești.

Când am ajuns la poarta închisorii, am auzit un urlat lucios. Am privit în urma mea și l-am văzut pe Tyson ni re venea spre noi cât putea de repede, cu Campe pe **m mele** sale. Era acoperită cu înghețată și tricouri. Unul ilmt re capetele de urs de pe talie purta acum o pereche i Ir ochelari de soare care-i atârnav strâmb pe nas.

(îrăbiți-vă! a spus Annabeth, de parcă mai era **nevoie** de un îndemn.

În cele din urmă am găsit celula pe unde venisem, din peretele din spate era complet neted - nici urmă de bolovan sau ceva asemănător.

(lăută semnul! a spus Annabeth.

Acolo!

Grover a atins o mică zgârietură, care s-a transformat în litera grecească A. Semnul lui Dedal s-a făcut albastru, iar zidul s-a deschis cu un scrâșnet.

Se mișca prea încet. Tyson înainta prin aripa închisorii, iar Campe îl urma, lovind cu săbiile, tăind la întâmplare gratiile celulelor și zidurile de piatră.

L-am împins pe Briares în Labirint, apoi pe Annabeth și Grover.

— Vei reuși! i-am spus lui Tyson.

Dar imediat mi-am dat seama că nu e adevărat. Campe era tot mai aproape. Și-a ridicat săbiile. Aveam nevoie de o diversiune - ceva de proporții. Mi-am lovit ceasul de mână și l-am transformat într-un scut de bronz. Dis-

perat, l-am aruncat în fața monstrului.

TROSC! Scutul a lovit-o în față și ea s-a poticnit destul cât Tyson să se strecoare pe lângă mine în Labirint. L-am urmat imediat.

Campe a atacat, dar era prea târziu. Ușa de piatră s-a închis, iar magia ei ne-a încuiat înăuntru. Simțeam cum întreg tunelul se cutremura din cauza loviturilor lui Campe, care răcnea furioasă. N-am rămas, totuși, să ne jucăm cu ea. Ne-am avântat în întuneric și pentru prima dată (și ultima) m-am bucurat să mă aflu din nou în Labirint.

în care vizităm ferma unui demon

A>

111 cele din urmă, ne-am oprit într-o cameră plină de uiHcade. În podea era o groapă mare, cu o pasarelă de pini rai alunecoasă de jur-împrejur. Apa curgea din niște l<>vi imense, pe toți pereții și se scurgea în groapa a căreia mii i am văzut fundul nici când am luminat-o.

Briares s-a prăbușit lângă perete. A luat apă cu doi-prezece mâini și s-a spălat pe față.

Groapa asta comunică direct cu Tartarul, a mur**murat**. Ar trebui să mă arunc în ea și să vă scap de necaz.

Nu vorbi așa, i-a spus Annabeth. Te poți întoarce ui noi în tabără. Ne poți ajuta să ne pregătim. Știi mai multe decât oricine despre lupta cu titanii.

Nu mai am nimic de oferit, a zis Briares. Am pierdui Intui.

I)ar frații tăi? a întrebat Tyson. Cred că ceilalți doi nul tot cât munții! Te putem duce la ei.

Briares a făcut o față și mai tristă: fața de înmormântare.

Nu mai trăiesc. S-au stins.

('ascadele bubuiau. Tyson s-a uitat în groapă și ochiul i a lăcrimat.

Cum adică *s-au stins*? am întrebat. Am crezut că monstria sunt nemuritori, ca zeii.

— Percy, a spus Grover cu voce slabă, chiar și nemurirea are limite. Uneori... uneori monștrii sunt dați uitării și atunci dorința de-a rămâne nemuritori dispare.

Uitând-mă la fata lui Grover, m-am întrebat dacă se referea la Pan. Mi-am amintit ce ne spusese cândva Meduza: cum celelalte două gorgone, surorile ei, pieriseră și o lăsaseră singură. Apoi, anul trecut Apollo spusese ceva despre cum vechiul zeu Helios a dispărut, lăsând în grija lui îndatoririle zeului soare. Nu-mi bătuseam prea mult capul cu asta, dar acum, privindu-l pe Briares, mi-am dat seama cât de cumplit era să fii atât de bătrân - să ai mii și mii de ani - și singur.

— Trebuie să plec, a spus Briares.

— Armata lui Cronos va invada tabăra, a zis Tyson. Avem nevoie de ajutor.

Briares și-a coborât rușinat privirea.

— Nu pot, ciclopule.

— Ești puternic.

— Nu mai sunt.

Briares s-a ridicat.

— Hei, l-am prins de un braț și l-am tras deoparte, zgomotul apei acoperindu-ne cuvintele. Briares, avem nevoie de tine. Dacă n-ai observat până-acum, Tyson crede în tine. Și-a riscat viața pentru tine.

I-am spus tot - despre planul de invadare al lui Luke, despre intrarea în Labirint din tabără, despre atelierul lui Dedal, despre sicriul de aur al lui Cronos.

Briares scutura încontinuu din cap.

— Nu pot, semizeule. N-am o armă-minune cu care să câștig jocul ăsta.

Ca să-mi dovedească, a imitat cu degetele o sută de pistoale.

I 'oate că de asta pier monștrii, am spus. Poate că mir vorba de ce cred muritorii. Poate că *voi* nu mai aveți încredere în voi înșivă.

M-a privit cu ochii lui căprui nevinovați. Pe chip i-a apărut o expresie ușor de recunoscut - rușinea. Apoi s-a iul (irs și a pornit pe coridor târându-și picioarele până a dispărut în întuneric.

Tyson a suspinat.

E în regulă, l-a bătut Grover șovăielnic pe umăr, r.r:i| pentru care probabil a avut nevoie de tot curajul de i nre era în stare.

Tyson a strănutat.

Nu e deloc în regulă, țapule. A fost eroul meu.

Aș li vrut să-l consolez, dar nu știam ce să-i spun.

111 cele din urmă, Annabeth s-a ridicat și și-a pus ruc-unil în spate.

Haideți, băieți. Groapa asta îmi dă fiori. Hai să își.'iim un loc mai bun unde să rămânem peste noapte.

Ne am instalat într-un coridor alcătuit din imense blocuri de marmură. Arăta ca și cum ar fi fost o parte dud r-un mormânt grecesc, cu suporturi de bronz pen- 11 u torțe fixate pe pereți. Sigur era o parte mai veche i Labirintului, iar Annabeth a hotărât că acesta e un emu Imn.

Atelierul lui Dedal trebuie să fie pe aproape, a spus i a (<1 i hniți-vă. Dimineață pornim mai departe.

I)e unde știm când e dimineață? a întrebat Grover.

()dihneste-te, a insistat ea.

N a trebuit să-i spună de două ori. A scos din rucsac nn snop de paie, a înfulecat o parte, și-a făcut o pernă din ce-a mai rămas și a început de îndată să sforăie. Lui l'vmoii i-a luat ceva timp să adoarmă. O vreme a meșterit

ceva la niște resturi de metal din trusa de scule. Nu știu ce făcea acolo, dar nu era mulțumit. Demonta piesele întruna.

— îmi pare rău c-am pierdut scutul, i-am spus. Ai muncit atâta să-l reperi.

Tyson și-a ridicat privirea. Avea ochiul umflat de plâns.

— Nu-ți faci griji, frate. M-ai salvat. N-ar fi fost nevoie dacă Briares ne-ar fi dat o mână de ajutor.

— I-a fost teamă, am zis. Sunt sigur că-i va trece.

— Nu e puternic, a spus Tyson. Nu se mai simte apreciat.

A oftat trist din toți rărunchii, apoi și-a închis ochiul. Piesele de metal i-au căzut din mână, neasamblate, și Tyson a început să sforăie.

Am încercat și eu să adorm, dar n-am putut. Îmi venea greu să mă relaxez când mă gândeam cum fuseserăm urmăriți de dragonul cu săbii otrăvite. Mi-am luat sacul de dormit și l-am târât până la locul unde Anna- beth stătea de pază.

M-am așezat lângă ea.

— Ar trebui să te culci, mi-a spus ea.

— Nu pot. Tu ești bine?

— Sigur. E prima zi a misiunii. Mă simt minunat.

— Vom ajunge și-acolo, am spus. Vom găsi atelierul înaintea lui Luke.

Și-a dat la o parte șuvițele de păr căzute pe față. Avea un semn pe bărbie, și mi-am imaginat-o mică, străbătând țara cu Thalia și Luke. Cândva îi salvase din conacul ciclopilor răi; pe atunci avea doar șapte ani. Chiar și când părea speriată, cum era de data asta, știam că era foarte curajoasă.

— Mi-ar plăcea ca misiunea să aibă *logică*, s-a plâns ea. Adică, tot mergem și mergem, dar habar n-avem 11 ude o să ajungem. Cum poți ajunge din New York până în California într-o singură zi?

— Spațiul e diferit în Labirint.

— Știu, știu. Doar că...

S-a uitat la mine nesigură.

Percy, m-am înșelat. Cu toată planificarea și toate lecturile mele, n-am nici cea mai vagă idee unde mergem.

Te descurci de minune. În plus, noi nu știm *nici-ixlală* ce facem. Întotdeauna se aranjează lucrurile. Ți aduci aminte de insula lui Circe?

A pufnit.

Ai fost un porcușor de Guineea drăgălaș.

Și la WATERLAND, când din cauza ta a trebuit să **Mărim** din barcă?

Din cauza *mea*? A fost doar vina ta!

Vezi? Totul va fi bine.

A zâmbit și m-am bucurat să văd asta, dar zâmbetul i îi dispărut repede.

Percy, ce-a vrut să spună Hera când a zis că știi drumul prin Labirint?

Nu știu, am recunoscut. Sincer.

Mi-ai spune dacă ai ști?

- Sigur. Poate că...

Poate că ce?

Poate c-ar ajuta dacă mi-ai spune ultimul vers al profeției.

Annabeth s-a înfiorat.

Nu aici. Nu în întuneric.

Cum e cu alegerea de care vorbea Ianus? Hera pune...

Oprește-te, a izbucnit Annabeth.

Apoi a oftat.

— îmi pare rău, Percy. Sunt stresată. Dar... trebuie să mă gândesc la asta.

Am rămas fără să scoatem o vorbă, ascultând scârțaiturile și gemetele ciudate din Labirint, sunetul de piatră care se freacă de piatră scos de tunelurile care se schimbau, se făceau mai mari și se extindeau. Întunericul m-a făcut să mă gândesc la viziunile cu Nico di Angelo și dintr-odată mi-am dat seama de ceva.

— Nico e pe-aici pe undeva, am spus. Așa a dispărut din tabără. A găsit Labirintul. Apoi a găsit o cale care duce și mai jos, până la Lumea Subpământeană. Dar acum s-a întors în Labirint. Vine după mine.

Annabeth a tăcut multă vreme.

— Percy, sper că te înșeli. Dar dacă ai dreptate...

S-a uitat la fascicolul de lumină al lanternei care proiecta un cerc pe peretele de piatră. Aveam senzația că se gândea la profeție. N-o mai văzusem niciodată așa de obosită.

— Ce-ar fi să stau eu primul de pază? am întrebat. Te trezesc dacă se întâmplă ceva.

Annabeth a avut o încercare de a se opune, dar apoi a încuviințat din cap, s-a prăbușit pe saltea și a închis ochii.

Când mi-a venit rândul să dorm, am visat că eram din nou în celula bătrânului din Labirint.

Acum semăna mai mult cu un atelier. Mesele erau înțesate cu instrumente de măsură. Într-un colț un cuptor încingea aerul. Băiatul pe care-l văzusem în ultimul vis întreținea focul cu ajutorul foalelor, doar că acum era mai înalt, aproape de-o vârstă cu mine. Un dispozitiv ciudat, ca o pâlnie, era fixat pe coșul forjei, captând fumul

.și căldura și trimițându-le printr-o conductă în podea, lângă o trapă acoperită cu un capac mare de bronz.

Era ziuă. Cerul era albastru, dar zidurile Labirintului aruncau umbre mari în atelier. După ce stătusem prin tuneluri atâta vreme, găseam că e straniu că o parte a Labirintului dădea spre cer. într-un fel, chestia asta lucea ca Labirintul să pară un loc și mai crud.

Bătrânul părea bolnav. Era foarte slab, cu mâinile acoperite de răni și înroșite de muncă. Părul cărunt îi intra în ochi și avea tunică pătată cu grăsime. Era aplecat peste o masă, muncindu-se să assembleze un obiect lung de metal - care semăna cu un șir de zale. A luat un ineluş delicat de bronz și l-a așezat la locul potrivit.

Gata, a anunțat. Am terminat.

A ridicat lucrarea. Era atât de frumoasă, că mi-a tresărit inima de bucurie - erau niște aripi metalice con- I mite din mii de pene de bronz. Erau două perechi. Una încă se afla pe masă. Dedal a desfăcut cadrul și aripile ; au lungit până au ajuns la șase metri. Cumva, știam că n aveau cum să zboare. Erau prea grele și n-aveau cum să sc ridice de la sol. Dar măiestria cu care erau făcute era uimitoare. Lumina se reflecta din penele de metal în I mizeri de nuanțe diferite de auriu.

Băiatul a lăsat foalele și s-a repezit să vadă aripile. A zâmbit, deși era murdar și transpirat.

Tată, ești un geniu!

Bătrânul a zâmbit.

Spune-mi ceva ce nu știu, Icar. Acum grăbește-te.
< > sa ne ia cel puțin o oră să ni le prindem. Hai.

'fu, primul, a spus Icar.

I titrânul a protestat, dar Icar a insistat.

Tu le-ai făcut, tată. Ție ți se cuvine onoarea de-a Ic purta primul.

Băiatul a prins un ham de piele peste pieptul tatălui său, ca un ham pentru alpinism, cu niște curele pe tot brațul, de la umeri până la încheieturi. Apoi, a început să fixeze aripile, folosind un instrument metalic care semăna cu un imens pistol de lipit.

— Amestecul de ceară ar trebui să reziste câteva ore, a zis Dedal agitat în vreme ce fiul lui lucra. Dar trebuie să-l lăsăm să se întărească. Si ⁹am face bine să nu zburăm prea sus sau prea jos. Marea ar înmuia lipitura de ceară...

— Iar căldura soarelui ar topi-o, a continuat băiatul. Da, tată. Am mai discutat despre asta de un milion de ori!

— Niciodată nu-i destul.

— Am încredere deplină în invențiile tale, tată! N-a existat nimeni mai deștept ca tine.

Bătrânului i-au strălucit ochii. Nu era nicio îndoială că-și iubea fiul mai mult ca orice pe lume.

— Acum o să mă ocup de aripile tale și o să le las pe ale mele să se usuce cum trebuie. Hai!

A durat mult. Măinile bătrânului umblau stângaci cu curelele. îi era greu să mențină aripile în poziția corectă cât timp făcea lipitura. Propriile sale aripi pară-l trăgeau în jos, incomodându-l în timp ce încerca să lucreze.

— Prea lent, a murmurat bătrânul. Sunt prea lent.

— Nu te grăbi, tată, a spus băiatul. Gărzile nu se întorc decât...

BUUM!

Ușile atelierului s-au cutremurat. Dedal le blocase cu o bârnă de lemn, dar tot s-au zguduit din balamale.

— Grăbește-te! a spus Icar.

BUUM! BUUM!

I Ișile erau izbite cu ceva greu. Bârna rezista, dar în ușa din stânga apăru o crăpătură.

I)<'lal lucra frenetic. O picătură de ceară fierbinte a n'i/ul pe umărul lui Icar. Băiatul a tresărit, dar n-a țipat. < 'nud aripa stângă a fost lipită de curele, s-a apucat de con din dreapta.

Avem nevoie de mai mult timp, a murmurat Dedal. Au venit prea devreme! Avem nevoie de mai mult timp cu mî țină lipitura.

() să fie bine, a zis Icar în timp ce tatăl lui termina cn aripa dreaptă. Ajută-mă cu trapa...

I'ttOSC! Ușile s-au făcut țandări și prin spărtură a lipanii capul unui berbec de bronz. Niște topoare au înlăturat așchiile și două gărzi înarmate au intrat în cameră, urmate de regele cu coroana de aur și barba în l or mă de lance.

Măi, măi, a spus regele cu un zâmbet crud. Plecați undeva?

Dedal și fiul lui au înghețat, cu aripile sclipind pe apute.

Plecăm, Minos, a zis bătrânul.

Hogele Minos a chicotit.

Am fost curios să văd cât de departe vei ajunge cu micul tău proiect înainte să-ți spulber orice speranță. K eci mosc că sunt impresionat.

Regele le-a admirat aripile.

Arătați ca niște pui de metal, a conchis el. Poate III I rebui să vă jumulim și să facem o supă.

(iărzile au răs proteste.

Pui de metal, a repetat unul dintre ei. Supă.

Gura, a spus regele.

Apoi s-a întors din nou spre Dedal.

— Ai lăsat-o pe fiica mea să evadeze, bătrâne. Ai facut-o pe soția mea să-și piardă mințile. Mi-ai ucis monstrul și m-ai făcut de răs în toată Mediterana. N-o să scapi niciodată de mine!

Icar a luat pistolul cu ceară și l-a împroșcat pe rege, care s-a dat înapoi surprins. Străjerii i-au sărit în ajutor, dar s-au trezit cu câte un jet de ceară fierbinte în față.

— Gura de aerisire! i-a strigat Icar tatălui.

— Pe ei! a urlat furios regele Minos.

Împreună, bătrânul și fiul au deschis capacul trapei și din pământ s-a ridicat o coloană de aer cald. Regele a privit uimit cum inventatorul și fiul lui s-au ridicat în aer cu aripile de bronz, purtați de adierea vântului.

— Doborâți-i! a strigat regele, dar străjerii n-aveau arcuri.

În disperare de cauză, unul dintre ei a aruncat cu sabia, dar era imposibil să-i mai ajungă pe Dedal și Icar. Aceștia s-au învârtit pe deasupra Labirintului și a palatului regal, apoi au trecut peste orașul Knossos și mai departe, peste țărmurile stâncoase ale Cretei.

Icar a izbucnit în răs.

— Suntem liberi, tată! Ai reușit.

Băiatul și-a întins aripile cât de mult a putut și s-a lăsat ridicat, purtat de vânt.

— Stai! a strigat Dedal. Ai grijă!

Dar Icar ajunsese deja deasupra mării, îndreptându-se spre nord și bucurându-se de norocul avut. S-a ridicat și a abătut un vultur din drum, iar apoi a coborât în picaj spre mare, de parcă s-ar fi născut cu aripi, redresându-se în ultima clipă. A atins valurile cu sandalele.

— Oprește-te! a strigat Dedal.

Dar vântul i-a acoperit vorbele. Fiul său era îmbătat de libertate.

Bătrânul s-a chinuit să-și ajungă fiul din urmă, plu- l n id stângaci în urma lui.

Erau la câțiva kilometri de Creta, deasupra mării adânci, când Icar s-a uitat în spate și a văzut fața îngrijorată a tatălui.

Icar a zâmbit.

Nu-ți face griji, tată! Ești un geniu! Am încredere în ce-ai meșterit...

I 'rima pană de metal s-a desprins din aripă și s-a îndepărtat fălfâind. Apoi a mai urmat una. Icar s-a înclinat 111 aer. Deodată a început să piardă pene, care rămâneau m urmă învârtindu-se ca un stol de păsări speriate.

Icar! i-a strigat tatăl. Încearcă să plutești! întinde-ți aripile. Mișcă-te cât mai puțin!

Dar Icar dădea din brațe, încercând cu disperare să-și recapete echilibrul.

Prima s-a rupt aripa stângă, care s-a desprins de curele.

Tată! a strigat Icar.

Apoi a căzut, aripile s-au rupt, iar din el n-a mai rămas decât un băiat cu un ham de alpinist și tunică alba, cu brațele întinse în încercarea inutilă de-a pluti.

M-am trezit speriat, cu senzația că mă prăbușesc. < 'oridorul era învăluit în beznă. Mi s-a părut că, peste geamățul continuu al Labirintului, îl aud pe Dedal striga ndu-și disperat fiul, în vreme ce Icar se prăbușea în mare

I o I .labirint nu exista dimineață, dar după ce s-a trezit 11iată lumea și a luat un mic dejun fabulos cu batoane de cereale și suc la cutie, am pornit din nou la drum. N-am I >(imenit nimic de vis. Visul ăsta îmi băgase frica-n oase și mi credeam că era nevoie să audă și ceilalți

în locul vechilor tunele de piatră au apărut unele cu pământ pe jos și grinzi de cedru, ca o mină de aur sau așa ceva. Annabeth a început să se agite.

— Ceva nu-i în regulă. Ar trebui să fie în continuare de piatră.

Am ajuns într-o peșteră în care stalactitele atârnav din tavan până aproape de pământ. În mijlocul sălii cu pământ pe jos se afla o groapă rectangulară, ca un mormânt.

Grover s-a înfiorat.

— Aici miroase ca-n Lumea Subpământeană.

Apoi am văzut ceva strălucind la marginea gropii - un ambalaj de aluminiu. Am luminat groapa cu lanterna și am văzut un cheeseburger mâncat pe jumătate, plutind în noroiul închis la culoare care bolborosea acolo.

— Nico, am spus. A invocat morții din nou.

Tyson a scâncit.

— Au trecut fantome pe-aici. Nu-mi plac fantomele.

— Trebuie să-l găsim.

Nu știu de ce, dar stând acolo pe marginea gropii am avut senzația de pericol iminent. Nico era pe aproape. Simțeam asta. Nu-l puteam lăsa să bântuie pe-aici singur, doar în compania morților. Am început să alerg.

— Percy! a strigat Annabeth.

M-am strecurat într-un tunel și am văzut o lumină în față. Când Annabeth, Tyson și Grover m-au ajuns din urmă, mă uitam la lumina zilei care se strecura printre niște gratii de deasupra. Ne aflam sub un grilaj de oțel făcut din țevi. Vedeam copacii și cerul albastru.

— Unde suntem? am întrebat.

Apoi, peste grătar s-a lăsat o umbră și o vacă s-a uitat în jos la mine. Arăta ca o vacă normală, doar că avea o

culoare ciudată - roșu aprins, ca o cireașă. N-am știut că vacile pot avea culoarea asta.

Vaca a scos un muget, a încercat gratiile cu copita, apoi s-a retras.

E un opritor pentru vite, a spus Grover.

Un ce? am întrebat.

Se montează la porțile fermelor pentru ca vacile să im poată ieși. Nu pot păși pe ele.

De unde știi?

Grover a pufnit indignat.

- Crede-mă, dacă ai avea copite, ai ști despre opri-loarele pentru vite. Sunt enervante!

M-am întors spre Annabeth.

N-a pomenit Hera ceva de-o fermă? Trebuie să vedem despre ce-i vorba. Poate că Nico e acolo, sus.

A ezitat.

În regulă. Dar cum ieșim de-aici?

Tyson a rezolvat problema izbind opritorul cu ambele mâini. Acesta s-a desprins și a zburat de nu s-a mai văzut. Am auzit un zăngănit și un *Muuu* speriat. Tyson n a roșit.

Îmi pare rău, vacă! a strigat el.

Apoi ne-a împins afară din tunel.

Eram la o fermă, asta era clar. Dealuri peste dealuri care se întindeau până la orizont, presărate cu stejari, cactuși și bolovani. Un gard de sârmă ghimpată pornea de la poartă întinzându-se în ambele părți. Vaci de culoarea cireșelor hoinăreau de colo-colo, păscând smocuri de iarbă.

— Vaci roșii, a spus Annabeth. Vacile soarelui.

— Ce? am întrebat.

— Pentru Apollo sunt sacre.

— Vaci sfinte?

— Exact. însă ele...

— Stati asa, a zis Grover. Ascultați!

La început mi s-a părut că era liniște... dar apoi l-am auzit: era lătratul îndepărtat al unor câini. Se auzea din ce în ce mai tare. Apoi tufișurile au foșnit și din ele au apărut doi câini. Doar că nu erau doi câini. Era *un* câine cu două capete. Arăta ca un ogar, lung și subțire și cu blana lucioasă de culoare maronie, dar gâtul se ramifica în două capete care clănțăneau din dinți și mârâiau și, în general, nu arătau prea încântate să ne vadă.

— Câine rău, Ianus! a strigat Tyson.

— *Arf.* i-a strigat Grover salutându-l cu o mână.

Câinele bicefal și-a dezvelit colții. Bănuiesc că nu era impresionat că Grover vorbea limba animalelor. Apoi, din pădure a apărut stăpânul lui și mi-am dat seama că nu câinele era problema noastră.

Era un tip imens, cu părul alb, o pălărie de cowboy de paie și o barbă albă, împletită - semăna cu Stăpânul Timpului, dacă Stăpânul Timpului s-ar fi transformat într-un țărânoi cu mușchi umflați. Purta blugi, un tricou cu *Nu te pune cu texanii* și o geacă de blugi cu mânecile tăiate ca să i se vadă mușchii. Pe bicepsul drept avea tatuate două săbii încrucișate. Ținea în mână o bâtă de lemn cât un focos nuclear, cu țepi de cincisprezece centimetri ițindu-se în capăt.

— Orthus, la picior, i-a spus câinelui.

Câinele ne-a mai mârâit o dată, ca să nu fie nicio îndoială asupra părerii lui, apoi a făcut o întoarcere, ajungând la picioarele stăpânului său. Bărbatul ne-a măsurat din cap până-n picioare, cu bâta pregătită.

— Ce-avem noi aici? a întrebat el. Hoți de vite?

— Doar niște călători, a spus Annabeth. Suntem într-o misiune.

Bărbatului i s-a zbătut un ochi.

— Semizei, ha?

Am vrut să-l întreb:

— De unde ai știut...

Annabeth m-a prins de braț.

Sunt Annabeth, fiica Atenei. El e Percy, fiul lui Poseidon. Grover, satirul. Tyson...

Ciclopul, a continuat bărbatul. Da, văd.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă.

Și recunosc semizeii pentru că și *eu* sunt semizeu, baiețică. Eu sunt Eurition, văcar la ferma de-acilea. Fiul lui Ares. Ați venit prin Labirint exact ca celălalt, bag seamă.

- Celălalt? am întrebat. Vrei să spui Nico di Angelo?

La noi vin o grămadă de vizitatori prin Labirint. Nu toți mai și pleacă d-acilea.

— Uau, am spus. Mă simt binevenit.

Văcarul a întors capul peste umăr de parcă ar fi fost urmărit. Apoi a zis cu voce joasă:

— Io nu vă mai zic a doua oară, semizeilor. întoarce-11 vă în Labirint. Până mai apucați.

Nu plecăm, a insistat Annabeth. Nu înainte de-al vedea pe celălalt semizeu. Te rugăm.

Eurition a mormăit.

— Atunci nu-mi dai de ales, domnișorică. Trebuie să va duc la sefu'.

N-aveam senzația că suntem prizonieri sau ceva. Eurition mergea pe lângă noi cu băta pe umăr. Orthus, cuinele cu două capete mârâia încontinuu, adulmeca pe la picioarele lui Grover și, din când în când, țâșnea în I ulișuri ca să alerge după animale, dar Eurition îl ținea cât de cât sub control.

Am mers pe-un drum de pământ care parcă nu se mai termina. Cred că erau patruzeci de grade, ceea ce, după San Francisco, era un soc. Aerul fierbinte tremura deasupra solului. În copaci bâzâiau insecte. N-am mers prea mult, dar deja transpiram ca naiba. Eram plini de muște. Din când în când, vedeam câte-un tare cu vaci roșii și alte animale și mai ciudate. Odată, am trecut pe lângă o îngrăditură care avea gardul acoperit cu azbest. Înăuntru se învâртеau niște cai care scui-pau flăcări. Fânul din iesle luase foc. Pământul fumega pe sub copitele lor, dar caii păreau destul de blânzi. Un armăsar mare s-a uitat la mine și a nechezat, aruncând flăcări roșii pe nări. Mă întrebam dacă nu-l dureau sinusurile.

— *Ăștia* pentru ce sunt? am întrebat.

Eurition s-a încruntat.

— Creștem animale pentru o grămadă de clienți. Apollo, Diomede și... alții.

— Ce fel de animale?

— Gata cu întrebările.

În cele din urmă, am ieșit din pădure. Cocoțată pe un deal mai sus de noi se afla o casă mare - din piatră și lemn, cu ferestre mari.

— Parcă ar fi făcută de Frank Lloyd Wright! a spus Annabeth.

Cred că se referea la ceva legat de arhitectură. Pentru mine nu era decât un loc unde niște semize ar fi putut intra în bucluc. Am urcat dealul.

— Să nu încălcați regulile, ne-a avertizat Eurition în timp ce urcam treptele care duceau la verandă. Nu vă bateți. Nu vă scoateți armele. Și nu vă legați de înfățișarea șefului.

— De ce? am întrebat. Cum arată?

I 'Ană să-mi răspundă Eurition, o voce nouă ne-a spus: Bine ați venit la Ferma Trei G.

'Fipul de pe verandă avea capul normal, iar asta a lost o ușurare. Avea fata tăbăcită si maronie de la anii

pot recuți în soare. Avea părul negru lucios și o mustață ■mbțire ca răufăcătorii din filmele vechi. Ne-a zâmbit, dur nu era un zâmbet prietenos; mai degrabă amuzat, de genul: *Măi să fie, încă niște oameni buni de torturat!*

I nsă nu m-am gândit prea mult la asta, pentru că i-am observat trupul... sau trupurile. Avea trei. Te-ai fi gândit ca, după Ianus și Briares, ar fi trebuit să mă fi obișnuit înfățișările ciudate, dar tipul ăsta arăta ca trei oameni loial diferiți. Gâtul era prins de piept așa cum trebuie, ilar mai avea două piepturi, în ambele părți, prinse de umeri, cu câțiva centimetri între ele. Brațul stâng ieșea din pieptul stâng, la fel era și pe partea dreaptă, așa eu avea două brațe, dar patru subsuori, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Toate piepturile se îmbinau într-un 11 unchi imens, cu două picioare normale, dar foarte musculoase, și purta cea mai mare pereche de blugi Levis pe care am văzut-o vreodată. Fiecare piept era îmbrăcat cu o cămașă western în culori diferite - verde, galben, roșu, ca un semafor. M-am întrebat cum reușea să-și îmbrace pieptul din mijloc de vreme ce n-avea mâini.

Văcarul Eurition mi-a dat un ghionț.

Salută-l pe domnul Gerion.

Bună, am spus. Frumoase piepturi... ăăă, fermă! Frumoasă fermă aveți.

Până ca omul cu trei trupuri s-apuce să-mi răspundă, Nico di Angelo a apărut pe verandă prin ușile de sticlă.

— Gerion, eu nu mai aștept să...

A înghețat când ne-a văzut. Apoi și-a scos sabia. Lama

Gerion a mârâi când a văzut-o.

— Pune-o la loc, domnule di Angelo. Nu vreau ca oaspeții mei să se omoare între ei.

— Dar ăsta e...

— Percy Jackson, l-a completat Gerion. Annabeth Chase. Și doi monștri, prietenii lor. Da, știu.

— Monștri? a întrebat Grover indignat.

— Omul ăsta poartă trei cămăși, a zis Tyson, de parcă tocmai și-ar fi dat seama.

— Au lăsat-o pe sora mea să moară! vocea lui Nico tremura de furie. Au venit să mă omoare!

— Nico, nu suntem aici să te ucidem, spus ridicând mâinile. Ce s-a întâmplat cu Bianca a fost...

— Să nu-i rostești numele! Nu ești vrednic nici să vorbești despre ea!

— Stai așa, Annabeth a arătat spre Gerion. De unde știi cum ne cheamă?

Bărbatul cu trei trupuri ne-a făcut cu ochiul.

— E treaba mea să fiu informat, scumpo. Toată lumea ajunge la fermă din când în când. Toată lumea are nevoie de ceva de la bătrânul Gerion. Acuma, domnul di Angelo, pune sabia aia urâtă deoparte până nu-l pun pe Eurition să ti-o ia.

Eurition a oftat, dar a ridicat bâta cu țepi. Orthus a mârâit de la picioarele lui.

Nico a șovăit. Arăta mai slab și mai palid decât în mesajul Iris. Mă întrebam dacă mâncase ceva în ultima săptămână. Hainele negre îi erau prăfuite de la călătoria prin Labirint și ochii negri îi erau plini de ură. Era prea tânăr ca să arate atât de furios. Eu îl țineam minte ca pe un puști vesel care se juca cu cartonașele Mitomagic.

A băgat sabia în teacă fără tragere de inimă

— Dacă te apropii de mine, Percy, o să-mi chem aju- I
oarele. Crede-mă că n-ai vrea să-mi cunoști ajutoarele.

— Te cred, i-am spus.

Gerion l-a bătut pe Nico pe umăr.

Gata, acum suntem prieteni. Haideți, oameni buni.
Sa vă arăt ferma.

Jerion avea un trenuleț - ca cele pentru copii, în care
le plimbi prin grădinile zoologice. Era bălțat ca o vacă, v<
i| >sil cu alb și negru. Locomotiva avea prinse pe ea niște
■'< iar ne de vacă și claxonul suna ca o talangă. M-am
gândii că poate așa tortura oamenii. Ii plimba cu
trenulețul până mureau de rușine.

Nico s-a așezat în spate, probabil ca să ne
supravegheze. Eurition, cu bâta lui cu țepi, s-a strecurat
lângă el și și-a tras pălăria de cowboy pe ochi, ca și cum
voia să tragă un pui de somn. Orthus a sărit pe scaunul
din față, lângă Gerion, și a început să latre fericit pe două
voci.

Annabeth, Tyson, Grover și cu mine ne-am suit în
vagoanele din mijloc.

Avem aici o mare afacere ! s-a lăudat Gerion când l
rcnulețul a luat-o. în general sunt cai și vaci, dar avem și
soiuri exotice.

Hipalectrioni? a exclamat Annabeth uimită, când
am trecut peste un deal. Credeam c-au dispărut!

I ia poalele dealului era o pășune îngrădită, cu vreo
douăsprezece dintre cele mai ciudate animale pe care le
văzusem vreodată. Fiecare avea partea din față ca de cal
și partea din spate ca de cocoș. La picioarele din pate
aveau niște gheare galbene imense. Aveau cozi cu pene și
aripi roșii. Doi dintre ei s-au luat la bătaie de la niște
semințe chiar în timp ce-i priveam. S-au ridicat pe
picioarele din spate, au nechezat si s-au lovit cu aripile

până când cel mai mic s-a îndepărtat în galop, topăind ușor pe picioarele de pasăre.

— Căluți-găinușe, a zis Tyson uluit. Fac ouă?

— O dată pe an! a rânjit Gerion în oglinda retrovizoare. Sunt foarte căutate pentru omlete!

— Ce sinistru! a exclamat Annabeth. Trebuie să fie o specie pe cale de dispariție!

Gerion a dat din mâna.

— Aurul e aur, scumpo. Și n-ai gustat omletele.

— Nu-i corect, a murmurat Grover, dar Gerion a continuat să pălăvrăgească.

— Aici, a spus el, avem caii care scuipă foc, pe care probabil i-ați văzut când ați venit. Sunt crescuți pentru război, bineînțeles.

— Care război? am întrebat.

Gerion a rânjit cu viclenie.

— Ah, nu contează. Și dincolo sunt, desigur, prețioasele noastre vaci roșii.

Sute de vite de culoarea cireșelor pășteau pe versantul unui deal.

— Cât sunt de multe, a spus Grover.

— Da, mă rog, Apollo e prea ocupat să se ocupe de ele, ne-a explicat Gerion, așa că ne-a angajat pe noi. Le înmulțim intens pentru că sunt la mare căutare.

— Pentru ce? am întrebat.

Gerion a ridicat o sprânceană.

— Pentru carne, desigur! Soldații trebuie să mănânce.

— Omori vacile sacre ale zeului soare ca să faci hamburgeri? a întrebat Grover. Asta încalcă legile străvechi!

— O, nu te ambala așa, satirule. Sunt doar niște animale.

— Doar niște animale!

I)a, și dacă lui Apollo i-ar păsa, sunt sigur că ne-ar opri.

— Dac-ar ști, am murmurat.

Nico s-a aplecat în față.

Chestiile astea nu mă interesează, Gerion. Aveam al'nceri de discutat, și care nu implică discuțiile astea!

Toate la timpul lor, domnule di Angelo. Priviți câteva dintre animalele mele exotice.

I Irmătorul câmp era împrejmuir cu sârmă ghimpată. I 'este tot mișunau scorpioni gigantici.

Ferma Trei G, am spus, aducându-mi dintr-odată aminte. Pe lăzile de lemn din tabără era însemnul tău. I je la tine are Quintus scorpionii.

Quintus..., spuse Gerion căzut pe gânduri. Păr anirt cărunr, musculos, spadasin?

Da.

N-am auzit de el, a spus Gerion. Așa, iar aici sunt valoroasele mele grajduri! Trebuie să le vedeți.

N ici nu mai era nevoie să le văd, pentru că de cum am **ajuns** la trei sute de metri de ele le-am simțit mirosul. I,a ngă malurile unui râu verde se afla un țarc de cai de mărimea unui teren de fotbal. Pe una dintre laturi se a Hau grajdurile. Vreo sută de cai se învârteau prin mize- i io și când spun mizerie mă refer la balega de cal. Era **rol** mai dezgustător lucru pe care-l văzusem vreodată, de parcă peste noapte venise o furtună de balebă în urma căreia se depusese un strat de-un metru. Caii arătau scârbos de la mersul prin balebă și grajdurile arătau la **fol** do râu. Mirosea de-ti muta nasul - mult mai rău decât

Imi cile de gunoi de pe East River.

I 'ână și lui Nico i-a venit să vomite.

- Ce-i aici?

— Grajdurile mele! a spus Gerion. Mă rog, de fapt sunt ale lui Egeu, dar avem grijă de ele pentru o mică remunerație lunară. Nu sunt adorabili?

— Sunt grețoși! a spus Annabeth.

— Foarte multă balegă, a observat Tyson.

— Cum poți ține animalele în halul ăsta? a țipat Grover.

— Mă scoateți din sărite, a strigat Gerion. Caii ăștia sunt carnivori, înțelegeți? Le place să trăiască în condițiile astea.

— în plus, ești prea zgârcit să le cureți, a mormăit Eurition de sub pălărie.

— Gura! a izbucnit Gerion. Bine, poate că grajdurile sunt mai greu de curățat. Poate că mi se face greață când bate vântul din direcția asta. Si ce dacă? Clienții mă plătesc la fel de bine.

— Care clienți? am întrebat.

— O, ai fi surprins câți oameni sunt dispuși să plătească pentru un cal carnivor. Sunt niște dispozitive grozave de distrugere a gunoaielor. Cu ei îți poți speria de minune dușmanii. Sunt perfecți la petrecerile aniversare! îi închiriem tot timpul.

— Ești un monstru, a conchis Annabeth.

Gerion a oprit trenulețul și s-a întors să se uite la ea.

— Cum ți-ai dat seama? Să fi fost cele trei trupuri?

— Trebuie să eliberezi animalele, a spus Grover. Nu-i corect!

— Iar clienții ăștia despre care tot vorbești... a spus Annabeth. Lucrezi pentru Cronos, nu-i așa? îi aprovizionezi armata cu cai, alimente, cu tot ce au nevoie.

Gerion a ridicat din umeri, ceea ce era ciudat, pentru că avea trei perechi de umeri. Arăta de parcă făcea valuri de unul singur.

Lucrez pentru oricine are aur, domnișoară. Sunt un om de afaceri. Si vând tot ce am de oferit.

A coborât din trenuleț îndreptându-se spre grajduri, ile parcă s-ar fi bucurat de aerul curat. Priveliștea ar fi l'ost frumoasă, cu râul și copacii și dealurile și toate cele, dacă n-ar fi fost mocirla cu balebă de cal.

Nico a coborât din ultimul vagon și a pornit-o vijelios l>c urmele lui Gerion. Văcarul Eurition nu era atât de somnoros pe cât părea. A ridicat bâta și s-a luat după N ico.

Am venit aici să discutăm afaceri, Gerion, a zis Nico. Încă nu mi-ai dat niciun răspuns.

Hmm.

(Jerion s-a uitat atent la un cactus.

Și-a întins brațul stâng și s-a scărpinat pe pieptul din mijloc.

Bine, fie, o să ajungem la o înțelegere.

Fantoma mi-a spus că m-ai putea ajuta. Mi-a spus ca ne-ai putea călăuzi spre sufletul dorit.

Stai puțin, am spus. Am crezut că pe mine mă vrei.

Nico m-a privit ca pe un nebun.

- Pe tine? De ce te-aș vrea pe tine? Sufletul Biancăi vnlitrează de-o sută de ori mai mult decât al tău! Gerion, mă poți ajuta sau nu?

O, cred c-aș putea, a spus fermierul. Apropo, prie- i ei iul tău fantomă unde e?

Nico a părut stânjenit.

Pe timpul zilei nu poate căpăta formă. îi e greu. I)nr e pe-aici, pe undeva.

Gerion a zâmbit.

- Sunt convins. Lui Minos îi place să dispară când nituația devine... dificilă.

— *Minos?*

Mi-am amintit de bărbatul pe care-l văzusem în vis, cu coroană de aur, barbă ascuțită și privirea crudă.

— Te referi la regele cel rău? *Asta-i fantoma care-ți dă tie sfaturi?*

— Nu te privește, Percy!

Nico s-a întors spre Gerion.

— Cum adică situația devine dificilă?

Bărbatul cu trei trupuri a oftat.

— Păi, vezi tu, Nico, pot să-ți spun Nico?

— Nu.

— Vezi tu, Nico, Luke Castellan oferă bani buni în schimbul semizeilor. Mai ales în schimbul semizeilor puternici. Sunt convins că atunci când va afla micul tău secret, cine ești tu cu adevărat, va plăti foarte, foarte bine.

Nico a scos sabia, dar Eurition i-a zburat-o din mână. Până să apuc să mă ridic, Orthus m-a izbit în piept și a mărâit cu botul la câțiva centimetri de fața mea.

— Dacă aș fi în locul vostru, aș rămâne în vagoane, ne-a avertizat Gerion. Sau Orthus îi va sfâșia beregata domnului Jackson. Acum, Eurition, fii bun și reține-l pe Nico.

Văcarul a scuipat în iarbă.

— Trebuie?

— Da, neghiobule!

Eurition părea plictisit, dar și-a pus un braț în jurul lui Nico și l-a ridicat ca un luptător de wrestling.

— Ia și sabia, a zis Gerion scârbit. Nimic nu urăsc mai mult decât fierul stigian.

Eurition a ridicat sabia, atent să nu atingă lama.

— Bun, a zis Gerion vesel, turul s-a încheiat. Să ne întoarcem la cabană, să luăm prânzul și să le trimitem un mesaj Iris prietenilor noștri din armata titanilor.

Ești un demon! a strigat Annabeth.
Jerion i-a zâmbit.

Nu-ți face griji, draga mea. După ce-l livrez pe domnul di Angelo, tu și toată trupa puteți pleca. Eu nu mă nmestec în misiuni. În plus, am fost plătit destul de bine :iA vă permit să treceți, dar, din păcate, lucrurile nu stau în fel pentru domnul di Angelo.

Cine te-a plătit? a spus Annabeth. Ce vrei să spui?
N-ai tu treabă, drăguță. Hai să mergem, ce ziceți?
Stai! am spus și Orthus a mârâit.

Am rămas complet nemișcat, ca să nu-mi rupă beregata.

Jerion, ai spus că ești om de afaceri. Hai să facem un târg.

Jerion a mijit ochii.

Ce fel de târg? Ai aur?

Am ceva mai bun. Facem un schimb.

Dar, domnule Jackson, n-ai nimic de oferit.

Ai putea să-l pui să facă curat în grajduri, a sugerat Eurition candid.

Fot s-o fac! am spus. Dacă nu reușesc, ne reții pe Iuți. Ne vinzi pe aur lui Luke.

Asta dacă nu te mănâncă caii, a observat Gerion.

Oricum, o să-i ai pe prietenii mei, am zis. Dar dacă reușesc, ne lași pe toți să plecăm, inclusiv pe Nico.

Nu! a strigat Nico. Nu-mi faci tu mie niciun serviciu, Fercy. N-am nevoie de ajutorul tău!

Jerion a chicotit.

- Fercy Jackson, aceste grajduri n-au mai fost curățate de o mie de ani... deși e drept că putea folosi mai mult spațiu dacă ar dispărea bălegarul.

Așadar, ce-ai de pierdut?

Fermierul a ezitat.

— Bine, accept oferta, dar trebuie să termini până la apusul soarelui. Dacă nu reușești, îți vând prietenii și mă îmbogățesc.

— S-a făcut.

A încuviințat din cap.

— Pe prietenii tăi îi iau cu mine, la cabană. Te așteptăm acolo.

Eurition m-a privit într-un fel ciudat. Poate că-i era milă de mine. A fluierat și câinele a sărit de lângă mine în poala lui Annabeth, scoțând un scâncet. Știam că Tyson și Grover n-ar fi încercat nimic atâta timp cât Annabeth era ținută ostatică.

Am coborât din vagon și m-am uitat la ea.

— Sper că știi ce faci, a spus ea încet.

— Și eu sper.

Gerion s-a așezat la volan. Eurition l-a tras Nico pe bancheta din spate.

— Până la apusul soarelui, mi-a amintit Gerion. Nu mai târziu.

A aruncat încă o dată un rânjet către mine, a claxonat din soneria care suna ca o talangă, și trenulețul s-a îndepărtat huruind.

în care curăț balegă

and am văzut dinții cailor, mi-am pierdut orice nperanță.

M-am apropiat de gard și mi-am tras cămașa peste nas ca să nu mai simt mirosul. Un armăsar si-a croit
*
drum prin gunoi și a nechezat furios la mine. Și-a dezvoltat dinții ascuțiți ca de urs.

Am încercat să comunic cu el pe cale mentală. Pot tace asta cu majoritatea cailor.

„Salut“, i-am spus. „Vreau să vă curăț grajdurile. N ar (i grozav?“

„Ha da!“ a spus calul. „Intră! Te mănânc! Semizeu gustos!“

„Dar sunt fiul lui Poseidon, am protestat. „El a creat caii.“

I)e obicei, cu replica asta am parte de un tratament dr VIP în lumea ecvestră, nu și de data asta.

„Da!“ a încuviințat calul. „Poate veni și Poseidon! O **mu** va mănâcăm pe amândoi! Fructe de mare!“

„Fructe de mare!“ s-au auzit și ceilalți cai în timp ce-și n itiau cu greu drum peste câmp. Muștele zumzăiau peste 111!, și căldura de peste zi nu îmbunătățea deloc situația cu mirosul. Avusesem o idee despre cum puteam rezolva provocarea, pentru că mi-am amintit cum se descurcase I în cuie. El deviasse un râu prin grajduri și le curățase.

M-am gândit c-aș putea controla, eventual, apa. Dar dacă nu mă puteam apropia de cai fără să fiu mușcat, asta era o problemă. Iar râul era mai jos de grajduri, mult mai departe decât crezusem, la peste o jumătate de kilometru. Problema bălegarului părea mult mai gravă privită de aproape. Am luat o lopată ruginită și am îndepărtat o parte din mizeria de pe lângă gard. Super. Mai rămăneau doar patru miliarde de lopeți.

Soarele începea deja să se ridice pe cer. Aveam la dispoziție cel mult câteva ore. Am decis că râul e singura mea speranță. Cel puțin îmi era mai ușor să gândesc pe malul râului decât aici. Am luat-o la vale.

Când am ajuns la râu, am dat peste o fată care mă aștepta. Purta blugi și un tricou verde, iar în părul ei lung și castaniu avea împletite plante acvatice. Avea o expresie neînduplecată stând cu brațele încrucișate.

— O, nu, nici prin cap să nu-ți treacă, mi-a spus.

Am privit-o mai bine.

— Ești o naiadă?

Și-a dat ochii peste cap.

— Desigur!

— Dar vorbești engleza. Și nu ești în apă.

— Și nu crezi că ne putem comporta ca oamenii dacă avem chef?

Nu mă gândisem niciodată la asta. Mă simțeam cam prost, pentru că văzusem o mulțime de naiade în tabără și nu făcuseră niciodată altceva decât să chicotească și să-mi facă cu mâna de pe fundul lacului.

— Uite, am spus. Am venit doar să întreb...

— Știu cine ești, mi-a spus. Și știu ce vrei. Iar răspunsul este nu! N-o să permit ca râul meu să fie folosit din nou pentru curățarea aceluia grajd murdar.

— Dar...

— O, scutește-mă, fiu al mării. Voi, progeniturile zeului oceanului, vă credeți muuult mai importanți decât nu știu ce râuleț, nu-i așa? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că subsemnata n-o să se lase călcată în picioare doar pentru ca tatăl tău e Poseidon. Acesta e teritoriul apelor dulci, domnule. Ultimul tip care mi-a cerut favoarea asta - o, și apropo, arăta mult mai bine decât tine - a reușit să mă convingă și s-a dovedit a fi cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată! Ai idee cum îmi afectează ecosistemul toată balega aia de cal? Ți se pare că arăt ca o instalație de tratare a apelor reziduale? Peștii mei vor muri. N-o să pot curăța în vecii vecilor gunoiul de pe plantele mele. Voi fi bolnavă cu anii. **NU, MULȚUMESC!**

Felul în care vorbea mi-a amintit de prietena mea muritoare, Rachel Elizabeth Dare - și ea parcă arunca în mine cuvintele. N-o puteam învinui pe naiadă. Acum, gândindu-mă mai bine, și eu m-aș fi înfuriat dacă cineva ar fi aruncat mii de tone de balebă la mine acasă. Totuși...

— Prietenii mei sunt în pericol, i-am spus.

— Ghinion! Dar nu-i problema mea. Și n-o să te las să-mi distrugi râul.

Părea pregătită de luptă. Avea pumnii strânși, dar mi s-a părut că detectez un tremur în vocea ei. Deodată, mi-am dat seama că, în ciuda furiei, se temea de mine. își închipuia, probabil, că o să mă lupt pentru controlul asupra râului și era îngrijorată că va pierde.

M-am întristat. M-am simțit ca un bătaș, un fiu al lui Poseidon care se făleşte cu puterea lui.

M-am așezat pe o buturugă.

— Bine, ai câștigat.

Naiada a părut surprinsă.

— Serios?

— N-o să mă lupt cu tine. E râul tău.

Umerii i s-au relaxat.

— A. A, bine. Adică, e bine pentru tine!

— Dar prietenii mei și cu mine o să fim vânduți titanilor dacă nu curăț grajdurile până la apus. Și nu știu cum să fac.

Râul clipea vesel. Un șarpe a alunecat în apă și ascunzându-și capul dedesubt. În cele din urmă, naiada a oftat.

— O să-ți spun un secret, fiu al zeului mării. Strânge niște pământ.

— Poftim?

— M-ai auzit.

M-am aplecat și am luat un pumn de pământ texan. Era uscat și negru și plin cu pietricele albe... Nu, erau altceva decât pietricele.

— Sunt scoici, a spus naiada. Scoici pietrificate. Cu milioane de ani în urmă, chiar înainte de nașterea zeilor, când domneau doar Gheea și Uranus, acest teren s-a aflat sub ape. Făcea parte din mare.

Dintr-odată, m-am prins ce vrea să spună. Aveam în palmă bucățele de arici de mare, cochilii de moluște. Chiar și stâncile de calcar aveau urme de scoici.

— Bun, am spus. Cu ce mă ajută asta?

— Nu ești atât de diferit de mine, semizeule. Chiar și când ies din apă, apa e în mine. E izvorul vieții mele.

A făcut un pas înapoi, a pășit în râu și a zâmbit.

— Sper să găsești calea pentru a-ți salva prietenii.

Și cu asta a revenit la forma lichidă și a dispărut în râu.

Soarele urcase sus pe dealuri când m-am întors la grajduri. Probabil că cineva venise și hrănise caii, fiindcă

i am găsit sfâșiind niște carcase mari de animale. Nu mi-am dat seama despre ce animale era vorba și nici nu voiam să știu. Dacă era posibil ca grajdurile să fie și mai dezgustătoare, cei cincizeci de cai care sfâșiau carne crudă erau cireașa de pe tort.

„Fructe de mare!“ a gândit unul când m-a văzut.
„Intră! Suntem încă flămânzi!”

Ce puteam face? Nu puteam folosi râul. Și faptul că locul fusese acoperit de ape cu un milion de ani în urmă mi mă prea ajuta acum. M-am uitat la mica cochilie calcifiată pe care o țineam în palmă, apoi la muntele imens <lc bălegar.

Enervat, am aruncat cochilia în bălegar. Eram gata să **le** întorc spatele cailor când am auzit un sunet.

PPFFFFFT! Suna ca un balon spart.

M-am uitat în jos, în locul unde aruncasem cochilia.
Un mic izvor țâșnea din gunoi.

— Nu se poate, am murmurat.

M-am apropiat șovăielnic de gard.

— Fă-te mai mare, i-am spus izvorului.

SPUȘȘȘ!

U n șuvoi de un metru a țâșnit bolborosind. Era imposibil, totuși se întâmpla. Câțiva cai s-au apropiat să vadă **ce** se întâmplă. Unul și-a băgat botul în apa izvorului și s-a tras înapoi.

„Căh!“ a spus. „E sărată!”

Apă de mare în mijlocul unei ferme din Texas. Am mai luat un pumn de pământ și am cules scoicile. Nu prea îmi era clar ce fac, dar am alergat de-a lungul grajdului, aruncând fosile în grămezile de bălegar. Peste tot unde cădea o fosilă, țâșnea un izvor de apă sărată.

„Oprește-te!“ s-au plâns caii. „Carnea e bună! Băile sunt rele!”

Apoi am observat că apa nu se scurge din grajduri și nici nu curge la vale așa cum ar fi trebuit să se întâmple în mod normal. Apa pur și simplu bolborosea în jurul fiecărui izvor și intra în pământ, luând cu ea și balega. Balega de cal se dizolva în apa sărată, lăsând în urmă pământul ud.

— Mai mare! am strigat.

Am simțit cum mi se strânge stomacul și izvoarele au explodat ca în cea mai mare spălătorie auto din lume. Apa sărată a țâșnit la șase metri în aer. Caii au luat-o razna, alergând de colo-colo în timp ce gheizerele îi stropeau din toate direcțiile. Munții de balegă au început să se topească ca gheața.

Senzația din stomac devenise și mai intensă, dureroasă chiar, dar vederea apei sărate mă însuflețea. Reușisem. Adusesem oceanul pe un deal.

„Oprește-te, stăpâne!“ a strigat un cal. „Oprește-te, te rog!“

Apa se revărsa peste tot acum. Caii erau learcă și câțiva mai panicați au alunecat în noroi. Tonele de balegă dispăruseră complet, dizolvându-se pur și simplu în pământ, iar apa începea să băltească, scurgându-se din grajd într-o sută de pârlăiașe ce se îndreptau spre râu.

— Destul, i-am spus apei.

Nu s-a întâmplat nimic. Durerea din stomac creștea. Dacă nu opream gheizerele în scurt timp, apa sărată ar fi ajuns în râu otrăvind peștii și plantele.

— Destul!

Mi-am concentrat toată puterea ca să opresc forța mării.

Dintr-odată, gheizerele s-au oprit. M-am prăbușit în genunchi, epuizat. Aveam în față un grajd curat și strălucitor, un câmp cu noroi sărat și umed și cincizeci de

cai spălați atât de bine, încât le strălucea părul. Apa le spălase până și resturile de carne dintre dinți.

„N-o să te mâncăm! s-au jelit caii. „Te rugăm, stăpâne! Gata cu băile sărate! “

- Cu o condiție, am spus. De-acum înainte, veți mânca doar hrana pe care v-o dau îngrijitorii voștri. Nu mai mâncați oameni. Sau o să mă întorc cu și mai multe scoici!

Caii au nechezat și mi-au făcut o sumedenie de promisiuni cum că, pe mai departe, vor fi niște cai carnivori cumiți, dar n-am mai rămas la povești cu ei. Soarele apunea. M-am întors și am alergat cât am putut de iute spre casa de la fermă.

Am simți miros de grătar înainte să ajung la casă, și asta m-a întârâtat mai mult ca oricând, pentru că-mi place grătarul.

Veranda era aranjată pentru petrecere. Balustrada era împodobită cu fanioane și baloane. Gerion întorcea Inirgeri pe un grătar imens făcut dintr-un butoi de ulei. Eurition se relaxa la o masă de picnic, scobindu-se sub unghii cu un cuțit. Câinele bicefal adulmeca coastele și Imrgerii care se prăjeau pe grătar. Apoi i-am văzut pe prietenii mei: Tyson, Grover, Annabeth și Nico, azvârliți într-un colț, legați ca niște animalele de rodeo, cu gleznele și încheieturile prinse laolaltă cu sfoară și căluș în gură.

Eliberează-i! am strigat, încă gâfâind de la urcatul scărilor. Am curățat grajdurile!

Gerion s-a întors la mine. Purta câte un șorț pe fiecare piept, fiecare având scris câte un cuvânt, împreună formând expresia: **SĂRUTAȚI-BUCĂTARUL-ȘEF.**

— Ai făcut tu asta? Cum ai reușit?

Eram destul de nerăbdător, dar i-am povestit.

A dat din cap admirativ.

— Foarte ingenios. Ar fi fost mai bine dacă o otrăveai pe naiada aia plictisitoare, dar nu mai contează.

— Eliberează-mi prietenii, i-am spus. Am avut o înțelegere.

— Ah, m-am gândit la asta. Problema este că, dacă-i eliberez, eu nu mai sunt plătit.

— Mi-ai promis!

Gerion a tătăit.

— Dar m-ai pus să jur pe râul Styx? Nu, n-ai făcut-o. Deci nu trebuie s-o respect. Când faci afaceri, băiețică, trebuie întotdeauna să obții un jurământ despre care să te asiguri că va fi respectat.

Mi-am scos sabia. Orthus a mârâit. Unul dintre capete s-a aplecat lângă urechea lui Grover și și-a dezvelit colții.

— Eurition, a spus Gerion, băiatul începe să mă enerveze. Omoară-l.

Eurition m-a studiat. Nu prea aveam șanse împotriva lui și a imense sale bâte.

— Omoară-l tu, a spus Eurition.

Gerion a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— M-ai auzit bine, a mormăit Eurition. Mă trimiți întruna să-ți rezolv treburile murdare. Sari la bătaie fără motiv și am obosit să mor pentru tine. Dacă vrei să te lupți cu puștiul, n-ai decât.

A fost cel mai neobișnuit lucru pe care-l auzisem vreodată din gura unui fiul de-al lui Ares.

Gerion a aruncat spatula.

— îndrăznești să mă sfidezi? Ar trebui să te concediez imediat!

Și cine o să aibă grijă de vitele tale? Orthus, la picior.

(!la inele a încetat imediat să mai mârâie la Grover și n venit să se așeze la picioarele văcarului.

— Bine! a mârâit Gerion. O să mă ocup de tine mai târziu, după ce-l ucid pe puștil!

A înhățat două cuțite pe care le-a aruncat înspre mine. IV unul l-am deviat unul cu sabia. Celălalt s-a înfipt în masa de picnic la un centimetru de mâna lui Eurition.

Am atacat. Gerion mi-a parat prima lovitură cu un clește încins și s-a repezit la fața mea cu o furculiță de grătar. Când a dat să lovească din nou, am înaintat și I am înjunghiat chiar în pieptul din mijloc.

Ahhh! S-a prăbușit în genunchi. Mă așteptam să ..e dezintegreze, așa cum fac de obicei monștrii. Dar n-a făcut decât să se schimonosească si a dat să se ridice, liana din șorțul de bucătar a început să se vindece.

N-a fost rău, băiețică, a spus el. Chestia e că am I roi inimi. Un sistem de rezervă perfect.

A răsturnat grătarul și cărbunii s-au împrăștiat peste Ini. Unul a aterizat chiar lângă fața lui Annabeth, care a scos un țipăt înăbușit. Tyson s-a încordat cât a putut, dar nici chiar puterea lui nu era suficientă ca să îndepărteze legăturile. Trebuia să pun capăt luptei înainte ca prietenii mei să fie răniți.

Mi-am înfipt sabia în pieptul stâng al lui Gerion, dar asta l-a făcut doar să râdă. L-am lovit în stomacul drept. I ><'geaba. Puteam la fel de bine să înfig o sabie într-un ursuleț de pluș și aș fi primit aceeași reacție.

Trei inimi. Sistemul de rezervă perfect. Să le străpung pe rând nu era suficient...

Am fugit în casă.

Lașule! a strigat. Intoarce-te și mori în luptă!

Pereții camerei de zi erau decorați cu o sumedenie de trofee macabre de vânătoare - capete împăiate de cerbi și dragoni, un dulap pentru arme, o vitrină pentru săbii și un arc cu o tolbă.

Gerion a aruncat după mine cu furculița pentru grătar care s-a înfipt în perete chiar lângă capul meu. A scos două săbii din vitrina de pe perete.

— Acolo o să-ți stea și ție capul, Jackson! Lângă ursul grizzly!

Mi-a venit o idee nebunească. Am aruncat sabia și am luat arcul de pe perete.

Eram cel mai prost arcaș din lume. Nu nimeream nici măcar țintele din tabără, cu atât mai puțin centrul lor. Dar n-aveam de ales. Nu puteam câștiga lupta cu sabia. M-am rugat la Artemis și Apollo, arcașii-gemeni, sperând să li se facă milă de mine măcar de data asta.

„Vă rog, prieteni. Doar o singură lovitură. Vă rog.“

Am luat o săgeată.

Gerion a izbucnit în râs.

— Prostule! Săgeata nu e mai bună decât o sabie.

Si-a ridicat sabia și a atacat. M-am ferit în lateral.

9

9

înainte să se întoarcă, am tras săgeata în partea laterală a pieptului drept. Am auzit POC, POC, POC în timp ce săgeata a trecut prin toate piepturile lui și a ieșit prin stânga, împlântându-se în fruntea ursului grizzly.

Gerion și-a scăpat sabia. S-a întors și m-a privit.

— Tu nu știi să tragi cu arcul. Mi-au spus că nu știi...

Chipul lui a căpătat o nuanță bolnăvicioasă de verde. S-a prăbușit în genunchi și încet-încet a început să se transforme în nisip, până când tot ce a rămas în urma lui au fost trei șorțuri de bucătărie și o pereche de cizme

Mi-am dezlegat prietenii. Eurition n-a încercat să mă < >| u rască. Apoi am zgândărit focul și am aruncat mânca-mi în flăcări ca ofrandă pentru Artemis și Apollo. Mulțumesc, prieteni, am spus. Vă rămân dator. S-a auzit un tunet îndepărtat și m-am gândit că poate hurgerii miroseau bine.

Ura pentru Percy! a spus Tyson.

11 putem lega acum pe văcarul ăsta? a întrebat Nico.

Da! a încuviințat Grover. Și câinele era să mă omoare!

M-am uitat la Eurition, care încă stătea relaxat la masa de picnic. Orthus își ținea capetele pe genunchii văcarului.

Cât îi va lua lui Gerion să reînvie? l-am întrebat.

Eurition a ridicat din umeri.

Câteva sute de ani? Nu e dintre cei care reînvie rapid, slavă zeilor. Mi-ai făcut o favoare.

Ai spus că ai mai murit pentru el, mi-am amintit. Cum?

Lucrez pentru ciudatul ăsta de câteva mii de ani. Am început ca un semizeu obișnuit, dar când tatăl meu mi-a oferit nemurirea, am ales fără să stau pe gânduri. Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. Acum sunt prizonier aici, la fermă. Nu pot pleca. Nu pot renunța. Am grijă de vaci și lupt pentru Gerion. Suntem legați unul de celălalt.

Poate că poți schimba ceva, am spus.

Eurition si-a mijit ochii.

Cum? '

Fii drăguț cu animalele. Ai grijă de ele. Nu le mai vinde ca hrană. Și rupe legăturile cu titanii.

Eurition s-a gândit la propunerea mea.

— Nu sună rău.

— Câștigă animalele de partea ta și te vor ajuta. Odată ce Gerion se va întoarce, poate că va lucra el pentru tine.

Eurition a zâmbit.

— *Asta* chiar că mi-ar plăcea.

— N-o să încerci să ne oprești?

— Nici pomeneală.

Annabeth își freca încheieturile învinețite. încă îl privea suspicioasă pe Eurition.

— Șeful tău a spus că cineva a plătit ca noi să trecem teferi. Cine?

Văcarul a ridicat din umeri.

— Poate c-a spus asta doar ca să vă păcălească.

— Dar titanii? am întrebat. Ați apucat să le trimiteți vreun mesaj Iris despre Nico?

— Nu. Gerion voia să aștepte până după grătar. Nu știu încă despre el.

Nico nu-și lua ochii de la mine. Nu prea știam ce să fac cu el. Mă îndoiam c-ar fi de acord să vină cu noi. Pe de altă parte, nici nu-l puteam lăsa să hoinărească de capul lui.

— Ai putea sta aici până când terminăm cu misiunea, i-am spus. Ai fi în siguranță.

— *In siguranță!* a spus Nico. Ce-ți pasă ție dacă sunt în siguranță? Din cauza ta sora mea a fost ucisă!

— Nico, a spus Annabeth, n-a fost vina lui Percy. Iar Gerion n-a mințit când a spus că Cronos vrea să te prindă. Dacă ar ști cine ești, ar face orice ca să treci de partea lui.

— Eu nu sunt de partea nimănui. Și nu mă tem.

— Ar trebui să te temi, a spus Annabeth. Sora ta n-ar vrea...

— Dacă ti-ar păsa de sora mea, m-ai ajuta s-o aduc

— Suflet pentru suflet? am spus.

— Da!

— Dar dacă nu voiai sufletul meu...

— Nu-ți explic nimic!

I-au dat lacrimile.

— Și o *voi aduce* înapoi.

— Bianca n-ar vrea să fie adusă înapoi, am spus. Nu așa.

— N-ai cunoscut-o! a strigat. De unde știi ce-ar vrea?

M-am uitat la flăcările din vatră. M-am gândit la versul din profeția lui Annabeth: *De mâna regelui fantomelor pierind sau biruind*. Sigur era vorba de Minos și trebuia să-l conving pe Nico să nu-l asculte.

— S-o întrebăm pe Bianca.

Dintr-odată cerul s-a întunecat.

— Am încercat, a spus Nico trist. Nu mi-a răspuns.

— Mai încearcă o dată. Am sentimentul că va răspunde dacă sunt aici.

— De ce ar face-o?

— Pentru că îmi trimite întruna mesaje Iris, i-am spus, fără să mai am nicio îndoială. Încearcă să mă avertizeze ce pui la cale, ca să te pot proteja.

Nico a scuturat din cap.

— Asta e imposibil.

— Nu poți afla decât într-un singur fel. Ai spus că nu te temi. M-am întors spre Eurition. Vom avea nevoie de o groapă, ca un mormânt. Și de mâncare și băutură.

— Percy, m-a avertizat Annabeth. Nu cred că este o idee...

— în regulă, a spus Nico. O să încerc.

Eurition s-a scărpinat în barbă.

— E în spate o groapă. A fost săpată pentru o fosă septică. Am putea-o folosi. Ciclopule, adu-mi lada frigorifică din bucătărie. Sper că morților le place să bea bere de rădăcini¹.

¹ în original, **root beer**, băutură nealcoolică, făcută din extract de rădăcini, ramuri și scoarță ale mai multor plante (lemn dulce, vișin, etc.), fermentat cu zahăr și drojdie (n.r.).

în care participăm la un concurs mortal

m început invocarea după căderea întunericului, în fața unei gropi de șase metri din fața fosei septice. Fosa era de un galben strălucitor, cu o față zâmbitoare și avea scris cu roșu în lateral: **EVACUAREA FERICITĂ SRL**. Nu se prea potrivea cu starea de spirit necesară invocării morților.

Era lună plină. Pe cer pluteau nori argintii.

— Minos ar fi trebuit să ajungă deja, a spus Nico, încruntându-se.

S-a întunecat la față.

— Poate s-a pierdut, am spus cu speranță.

Nico a turna bere de rădăcini și a aruncat bucăți de carne la grătar în groapă, apoi a început să murmure ceva în greaca antică. Insectele din pădure au amuțit, în buzunar, fluierul de gheață stigian a început să se răcească, înghețându-mi piciorul.

— Oprește-1, mi-a șoptit Tyson.

O parte din mine era de acord. Era ceva nefiresc. Aerul nopții era rece și amenințător. Dar înainte să mai apuc să spun ceva, au apărut primele spirite. O ceață sulfuroasă a început să iasă din pământ. Umbrele au căpătat consistența unor corpuri omenești. O umbră albăstrie s-a deplasat la marginea gropii și a îngenuncheat ca să bea.

— Opriți-1! a spus Nico, întrerupându-se pentru o clipă din murmurat. Numai Bianca poate să bea!

Am scos-o pe *Anaklusmos*. Fantomele s-au retras șuierând la vederea săbiei din bronz celest. Dar era prea târziu ca să-l mai oprim pe primul spirit. Se întrupase deja sub forma unui tip bărbos îmbrăcat în alb. Avea pe cap o coroniță de aur, iar ochii îi sclipeau cu răutate chiar și de dincolo de moarte.

— Minos! a spus Nico. Ce faci?

— îmi pare rău, stăpâne, a spus fantoma, deși nu cred că-i părea. Jertfa mirosea atât de bine, că n-am rezistat.

Și-a privit mâinile și a zâmbit.

— Ce bine-i să mă văd din nou. Aproape în formă solidă...

— încurci ritualul! a protestat Nico. Treci...

Spiritele morților au început să capete sclipiri periculoase și Nico a trebuit să-și reia murmuratul ca să-i țină la distanță.

9

9

— Da, foarte bine, stăpâne, a spus Minos amuzat. Spune mai departe. Am venit doar să te apăr de *mincinoșii* care vor să te înșele.

S-a întors și s-a uitat la mine de parcă eram un gândac de bucătărie.

— Percy Jackson... să fiu al naibii. Fiii lui Poseidon n-au evoluat de-a lungul secolelor, nu-i așa?

îmi venea să-l lovesc, dar mi-am dat seama că pumnul meu i-ar trece prin față.

— O căutăm pe Bianca di Angelo, i-am spus. Dispari. Fantoma a chicotit.

— Am înțeles că odinioară mi-ai omorât minotaurul cu mâinile goale. Dar în Labirint vă așteaptă lucruri și mai

Celelalte spirite au început să se agite. Annabeth și-a scos cuțitul și m-a ajutat să le țin departe de groapă. (! rover era atât de neliniștit, că s-a prins de umărul lui Tyson.

— Lui Dedal nu-i pasă de voi, semizeilor, ne-a avertizat Minos. Nu puteți avea încredere în el. E foarte bătrân și nemaipomenit de viclean. Crima comisă îl amărăște și în plus e blestemat de zei.

Vinovat de crimă? am întrebat. Pe cine a ucis?

— Nu schimba subiectul! a mormăit fantoma. îi stați în cale lui Nico. încercați să-l convingeți să renunțe la țelul său. *Eu* voi face din el un adevărat stăpân!

— Destul, Minos, a poruncit Nico.

Fantoma a rânjit.

— Stăpâne, ei sunt dușmanii tăi. Nu-i asculta! Dă-mi voie să te apăr. O să le rățăcesc mințile, așa cum am făcut și cu ceilalți.

— Cu ceilalți? a întrebat uimită Annabeth. Adică cu < 'liris Rodriguez? *Tu* ai fost?

— Labirintul e proprietatea mea, a spus fantoma, nu o lui Dedal! Cei ce pătrund în el merită să înnebunească.

— Du-te, Minos! i-a cerut Nico. Vreau s-o văd pe sora **mea!**

Fantoma și-a înghițit furia.

— Cum dorești, stăpâne. Dar te avertizez. Nu poți avea încredere în acești eroi.

Spunând acestea a dispărut în ceață.

Alte spirite s-au repezit înainte, dar Annabeth și cu mine le-am ținut la respect.

— Bianca, haide! a psalmodiat Nico.

A început să murmure mai repede, iar spiritele s-au neliniștit.

— Ar trebui să apară, a murmurat Grover.

Apoi o lumină argintie a licărit între copaci - un spirit mai luminos și mai puternic decât celelalte. S-a apropiat și ceva m-a făcut să-l las să treacă. A ingenuncheat ca să bea din groapă. Când s-a ridicat, era fantoma Biancăi di Angelo.

Murmurul lui Nico s-a poticnit. Am coborât sabia. Celelalte spirite au început să se îngheșue, dar Bianca și-a ridicat brațele și acestea s-au retras în pădure.

— Bună, Percy, a spus ea.

Arăta la fel ca atunci când era în viață: o șapcă verde așezată într-o parte pe părul ei negru și des, ochi negri și pielea măslinie, ca a fratelui ei. Purta blugi și o jachetă argintie, ținuta Vânătoreselor lui Artemis. Pe umăr avea un arc. Mi-a zâmbit cu sfială și întreaga ei ființă a pâlpăit.

— Bianca, am spus.

Vocea îmi era gătită de emoție. Îmi înăbușeam de mult timp vinovăția pentru moartea ei, dar s-o văd stând în fața mea era de cinci ori mai rău, de parcă ar fi murit de curând. Mi-am amintit cum am căutat printre resturile războinicului gigantic de bronz pe care-l învinsese cu prețul vieții și n-am găsit nici urmă de ea.

— Îmi pare rău, am spus.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, Percy. A fost alegerea mea. Și n-o regret.

— Bianca!

Nico a făcut câțiva pași împleticiți de parcă tocmai s-ar fi dezmeticit. S-a întors spre fratele ei. Avea o expresie tristă, ca și cum s-ar fi temut de acest moment.

— Bună, Nico. Ce mult ai crescut.

— De ce nu mi-ai răspuns până acum? a strigat el. Mă chinui de luni de zile!

— Speram să renunți.

— Să renunț?

A părut distrus.

— Cum poți să spui asta? încerc să te salvez!

— Nu poți, Nico. încetează. Percy are dreptate.

— Nu! El te-a lăsat să mori! Nu e prietenul tău.

Bianca a întins o mână, încercând să atingă fața fratelui ei, dar ea era făcută din ceață. Mâna i s-a evaporat când s-a apropiat de pielea lui.

— Trebuie să mă ascuți, a spus ea. Ranchiuna este periculoasă pentru copiii lui Hades. E defectul nostru fatal. Trebuie să ierți. Trebuie să-mi promiți asta.

— Nu pot. Niciodată.

Percy și-a făcut griji pentru tine, Nico. îți poate l i de ajutor. I-am arătat ce pui la cale, în speranța că te va găsi.

— Deci, *tu* ai fost, am spus. Tu ai trimis mesajele Iris.

Bianca a dat din cap aprobator.

De ce-l ajuți pe el și nu pe mine? a țipat Nico. Nu-i corect!

— Te apropii de adevăr, i-a spus Bianca. Nu pe Percy oști supărat, Nico. Ci pe mine.

— Ba nu.

Ești supărat că te-am părăsit pentru a deveni o V.înătoreasă de-a lui Artemis. Ești supărat pentru c-am murit și te-am lăsat singur. îmi pare rău pentru asta, Nico. Cu adevărat. Dar trebuie să-ți înfrângi furia. Și mi-l mai învinui pe Percy pentru alegerile mele. Asta îți va aduce pieirea.

— Are dreptate, a intervenit și Annabeth. Cronos se ridică, Nico. Va convinge pe oricine va putea să-i susțină cauza.

— Nu-mi pasă de Cronos, a spus Nico. Eu îmi vreau sora înapoi și atât.

— Asta nu se poate, Nico, i-a spus Bianca cu blândețe.

— Sunt fiul lui Hades! *Se poate.*

— Nu încerca, a spus ea. Dacă mă iubești, nu...

Vocea i s-a stins. Spiritele începeau să se adune iar în jurul nostru și păreau agitate. Umbrele lor se deplasau și șopteau:

„Pericoll!”

— Tartarul se agită, a spus Bianca. Puterea ta atrage atenția lui Cronos. Morții trebuie să se întoarcă în Lumea Subpământeană. Nu suntem în siguranță dacă rămânem aici.

— Așteaptă, a spus Nico. Te rog...

— Rămas-bun, Nico, a spus Bianca. Te iubesc. Amin-teste-ti vorbele mele.

9 9

Trupul ei a început să tremure și fantomele au dispărut, lăsându-ne singuri cu o groapă, fosa septică *Evacuarea fericită* și o lună plină și rece.

Nimeni nu era nerăbdător să călătorească în acea noapte, așa c-am decis să așteptăm până dimineață. Gro-ver și cu mine ne-am prăbușit pe canapelele din piele aflate în sufrageria lui Gerion, fiind mult mai confortabil decât să dormim pe salteluțe în Labirint; dar coșmarurile mele au rămas la fel de neplăcute.

Am visat că eram cu Luke, mergând prin palatul întunecat din vârful Muntelui Tam. De data asta era o clădire reală, nu o fantasmă pe jumătate ridicată ca iarna trecută. Focuri verzi ardeau în vase de-a lungul zidurilor. Podeaua era din marmură neagră lucioasă. Un vânt rece sufla pe hol și, prin tavanul deschis deasupra noastră, cerul se involbura cu nori gri de furtună.

Luke era echipat de luptă. Purta pantaloni de camuflaj,

Clevetitorul, nu era la locul ei, teaca era goală. Am pătruns într-o curte mare în care zeci de războinici și dracene se pregăteau pentru război. Când l-au văzut, semizeii au devenit atenți. Au început să-și lovească săbiile de scuturi.

- E-e-e... vremea, stăpâne? a întrebat o dracenă.
- în curând, i-a făgăduit Luke. Munciți în continuare.
- Stăpâne, s-a auzit o voce din spatele lui.

Kelli, empusa, îi zâmbea. în seara asta purta o rochie albastră și arăta criminal de frumoasă. Ochii îi licăreau - ba căprui închis, ba roșu pur. Părul ei era împletit și părea să capteze lumina torțelor, parcă nerăbdător să se întoarcă la starea de flacără pură.

Inima îmi bătea nebunește. Mă așteptam ca Kelli să mă vadă, să mă alunge din vis așa cum mai făcuse, dar de data asta n-a părut să mă observe.

- Ai un vizitator, i-a spus ea lui Luke.

S-a dat la o parte și până și Luke a părut uimit de ce a văzut.

Monstrul Campe s-a ridicat deasupra lui. Șerpii îi șuierau în jurul picioarelor. Capetele de animale mârâiau în jurul taliei. Avea săbiile scoase, sclipind de la otravă și, cu aripile de liliac deschise, ocupa întregul coridor.

- Tu.

Vocea lui Luke a ezitat puțin.

- Ți-am spus să stai la Alcatraz.

Pleoapele lui Campe au clipit în lateral, ca ale unei reptile. A vorbit pe limba ei scrâșnită, ciudată, dar de data asta, la nivel inconștient, i-am înțeles vorbele: „Am venit să slujesc. Lasă-mă să mă răzbun. “

- Ești o temniceră, a spus Luke. Treaba ta... „îi voi ucide. Nimeni nu scapă de mine.“

Luke a ezitat. Un picur de sudoare i s-a prelins pe obraz.

— Prea bine, a spus. Vei merge cu noi. Vei purta firul Ariadnei. E o responsabilitate care ar trebui să te onoreze.

Campe a șuierat la stele. Și-a băgat săbiile în teacă și s-a întors, tropăind cu picioarele ei enorme.

— Ar fi trebuit s-o lăsăm în Tartar, a mormăit Luke. E prea haotică. Prea puternică.

Kelli a râs încetisor.

— Nu trebuie să te temi de putere, Luke. Folosește-o!

— Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, a spus Luke. Vreau să terminăm odată.

— Ah, a spus Kelli cu înțelegere, jucându-se cu un deget pe brațul lui. Ți se pare neplăcut să-ți distrugi fosta tabără?

— N-am spus asta.

— Nu te-ai răzgândit în ce privește rolul tău... special?

Pe chip i-a apărut o expresie neîndurătoare.

— Îmi cunosc datoria.

— Asta-i bine, a spus demonul. Crezi să armata noastră e satisfăcătoare? Sau va trebui s-o chem pe Mama Plecate în ajutor?

— E mai mult decât satisfăcătoare, a spus Luke încruntat. Înțelegerea e aproape încheiată. Tot ce mai trebuie să fac e să negociez trecerea în siguranță prin arenă.

— Mmm, a spus Kelli. Va fi interesant. Nu mi-ar plăcea să dai greș și să-ți văd căpșorul înfipt într-o țeapă.

— N-o să dau greș. Dar tu, demone, n-ai alte treburi?

— O, ba da, a zămbit Kelli. Îi aduc la disperare pe dușmanii noștri prea curioși. Și o să fac asta chiar acum.

Și-a întors privirea spre mine, și-a scos ghearele și mi-a sfâșiat visul.

M-am trezit într-un alt loc.

Eram în vârful unui turn de piatră, pe o faleză stâncoasă, deasupra oceanului. Bătrânul Dedal stătea aplecat peste masa de lucru, muncindu-se cu un fel de instrument de navigație, ca o busolă mare. Arăta mai bătrân decât ultima dată când îl văzusem. Era cocoșat și cu

măinile noduroase. A blestemat în greaca veche și și-a mijit ochii de parcă n-ar fi văzut ce face, chiar dacă era
0 zi înșorită.

— Unchiule, s-a auzit o voce.

Un băiat zâmbitor, cam de vârsta lui Nico, a intrat alergând pe scări, ducând o cutie de lemn.

— Bună ziua, Perdix, a spus bătrânul, pe un ton rece. Ți-ai terminat proiectele?

— Da, unchiule. A fost ușor!

Dedal s-a încruntat.

— Ușor? Problema împingerii în sus a apei fără pompă a fost ușoară?

— O, da! Privește!

Băiatul a pus cutia jos și a scotocit printre lucruri. A scos un papirus și i-a arătat bătrânului inventator niște diagrame și notițe. Eu nu înțelegeam nimic, dar

1)edal a dat din cap cu silă.

— Mda. Nu-i rău.

— Regelui i-a plăcut! a spus Perdix. A spus că-i posibil să fiu chiar mai inteligent decât tine!

— Nu mai spune.

— Dar eu nu cred asta. Mă bucur că mama m-a trimis să învăț cu tine! Vreau să știu tot ce faci.

— Da, a murmurat Dedal. Pentru ca atunci când voi

Băiatul a făcut ochii mari.

— O, nu, unchiule! Dar chiar m-am gândit... de ce trebuie oamenii să moară?

Inventatorul s-a încruntat.

— Așa merg lucrurile, flăcăule. Totul moare, cu excepția zeilor.

— Dar *de cel* a insistat băiatul. Dacă ai putea capta *anima*, sufletul într-o altă formă... ei bine, mi-ai vorbit despre automatele tale, unchiule. Tauri, vulturi, dragoni, cai de bronz. De ce nu și o formă de bronz pentru om?

— Nu, băiete, a spus Dedal tăios. Ești naiv. Un astfel de lucru e imposibil.

— Nu cred asta, a insistat Perdix. Cu puțină magie...

— Magie? Nuuu!

— Da, unchiule! Magie și mecanică la un loc - cu puțină muncă, s-ar putea crea un organism care ar arăta exact ca un om, doar că mai bun. Am făcut niște însemnări.

I-a dat bătrânului un papirus gros. Dedal l-a desfăcut. A citit din el timp îndelungat. Ochii i s-au îngustat. S-a uitat la băiat, apoi a strâns papirusul și și-a dres glasul.

— N-ar funcționa niciodată, băiete. Când vei fi mai mare, vei înțelege.

— Atunci pot să repar astrolabul, unchiule? Ți s-au inflammat iarăși articulațiile?

Maxilarului bătrânului s-a încheștat.

— Nu. Mulțumesc. Acum, ce-ar fi s-o ștergi de aici?

Perdix n-a părut să observe furia bătrânului. A smuls un gândac de bronz dintr-o grămadă de lucruri și a fugit la balustrada turnului. Un pervaz scund înconjură marginea, venindu-i băiatului doar până la genunchi. Vântul bătea cu putere.

„Dă-te înapoi“, am vrut să-i spun. Dar vocea mea nu s-a auzit.

Perdix a pus în funcțiune gândacul și l-a aruncat spre cer. Acesta și-a deschis aripile și s-a îndepărtat bâzâind. I 'erdix a răs încântat.

— Mai deștept decât mine, a mormăit Dedal, prea încet ca băiatul să-l poată auzi.

— E adevărat că fiul tău a murit în timp ce zbura, unchiule? Am auzit că i-ai făcut niște aripi enorme, dar s-au stricat.

Dedal și-a încleștat pumnii.

— Să-mi ia locul, a murmurat el.

Vântul bătea, umflându-i hainele și răvășindu-i părul băiatului.

— Mi-ar plăcea să zbor, a spus Perdix. O să-mi fac și eu o pereche de aripi, care nu se vor strica. Crezi c-o să reușesc?

Poate era un vis în vis, dar, dintr-odată, mi l-am închipuit pe zeul cu două capete, Ianus, pâlpâind lângă I)edal, zâmbind în timp ce arunca o cheie de argint din- I r-o mână în cealaltă.

„Alege“, i-a șoptit el bătrânului inventator. „Alege.“

I)edal a mai luat unul dintre gândacii metalici ai băia- I ului. Ochii bătrâni ai inventatorului erau roșii de furie.

— Perdix, a strigat. Prinde-l.

A aruncat gândacul de bronz spre băiat. încântat, I 'erdix a încercat să-l prindă, dar aruncarea a fost prea puternică. Gândacul a plutit în aer, iar Perdix s-a întins un pic prea mult și a fost luat de vânt.

1 n cădere, a reușit cu greu să se apuce de balustrada I ionului.

— Unchiule! a țipat. Ajută-mă!

Fața bătrânului era ca o mască. Nici nu s-a clintit.

— Haide, Perdix, a spus Dedal încet. Fă-ți propriile aripi. Și iute.

— Unchiule! a strigat băiatul abia ținându-se.

S-a prăbușit în mare.

A urmat o tăcere mormântală. Zeul Ianus a pâlpâit și a dispărut. Apoi un tunet a zguduit cerul. De sus s-a auzit o voce neîndurătoare de femeie:

„Vei plăti pentru asta, Dedal. “

Mai auzisem vocea asta. Era mama lui Annabeth, Atena.

Dedal s-a încruntat la cer.

— întotdeauna te-am cinstit, mamă. Am sacrificat totul ca să-⁹ți urmez calea.

„Dar și băiatul avea binecuvântarea mea. Iar tu l-ai omorât. Pentru asta trebuie să plătești.”

— Am plătit și am tot plătit! a mormăit Dedal. Am pierdut totul. Voi suferi în Lumea Subpământeană, fără îndoială. Dar între timp...

A luat papirusul băiatului, l-a studiat o clipă, apoi și l-a strecurat în mânecă.

„Nu înțelegi, a spus cu răceală Atena. Vei plăti acum și pe vecie.”

Dintr-odată, Dedal s-a prăbușit în agonie. Am simțit ce simțea și el. O durere mistuitoare mi-a cuprins gâtul ca un colier încins - tăindu-mi respirația. Apoi totul s-a întunecat.

M-am trezit în întuneric, ținându-mă cu mâinile de gât.

— Percy? m-a întrebat Grover de pe cealaltă canapea. Ești bine?

⁹ Mi-am tras sufletul. Nu știam ce să răspund. Tocmai îl

propriul nepot. Cum să fiu în regulă? Televizorul era pornit. Lumina albastră a ecranului pâlpâia în cameră.

— Cât... cât e ceasul? am murmurat.

— Două dimineața, a spus Grover. N-am putut să dorm. Mă uitam pe canalul Nature.

A început să se smiorcăie.

— Mi-e dor de Juniper.

M-am frecat la ochi.

— Da, păi... o s-o revezi în curând.

Grover a clătinat din cap cu tristețe.

— Știi ce zi e astăzi, Percy? Tocmai am văzut la televizor. E treisprezece iunie. Sunt șapte zile de când am plecat din tabără.

— Poftim? am spus. E imposibil.

— Timpul trece mai repede în Labirint, mi-a amintit (I) rever. Când tu și Annabeth ați ajuns acolo prima dată, ați crezut c-ați lipsit doar câteva minute, nu-i așa? Dar a fost o oră.

— O, am spus. Ai dreptate.

Atunci m-am prins la ce se referea și am simțit din nou fierbințeala mistuitoare din jurul gâtului.

Termenul limită pe care ți l-a impus Consiliul Bătrânilor Copitați.

Grover a băgat telecomanda televizorului în gură și a început s-o mestece la un capăt.

— Nu mai am timp, a spus el cu gura plină de plastic. (I) c îndată ce mă întorc, îmi vor lua permisul de căutător. Nu voi mai putea pleca niciodată.

— O să vorbim cu ei, i-am promis. O să-i convingem sa-ți ofere mai mult timp.

Grover a înghițit cu greutate.

— N-o să accepte niciodată. Lumea e pe moarte, Percy. (îi fiecare zi e mai rău. Sălbăticia... Pur și simplu simt cum pălește. *Trebuie* să-l găsesc pe Pan.

— Și-l vei găsi, prietene. Nu mă îndoiesc.

Grover m-a privit cu ochii lui triști de țap.

— întotdeauna ai fost un prieten de nădejde, Percy. Ce-ai făcut azi - când ai salvat animalele de la ferma lui Gerion - a fost uimitor. Mi-ar plăcea să seamăn mai mult cu tine.

— Hei, i-am zis. Nu spune asta. Și tu ești un erou...

— Nu, nu sunt. încerc, dar..., a oftat. Percy, nu mă pot întoarce în tabără fără să-l găsesc pe Pan. Pur și simplu nu pot. Mă înțelegi, nu-i așa? Nu mai pot da ochii cu Juniper dacă dau greș. Nu m-aș mai putea privi nici eu.

Era atât de nefericit, că era dureros chiar și pentru mine să-l ascult. Trecuserăm prin multe împreună, dar niciodată nu-l văzusem atât de deprimat.

— Găsim noi o soluție, am spus. N-ai dat greș. Tu ești țapul campion, bine? Juniper știe asta. Și eu știu.

Grover a închis ochii.

— Țapul campion... a murmurat el deprimat.

Am rămas treaz mult după ce el a adormit, privind lumina albastră de pe canalul Nature învăluind trofeelee împăiate de pe pereții lui Gerion.

A doua zi dimineață ne-am dus la opritorul pentru vite și ne-am luat la revedere.

— Nico, poți veni cu noi, am spus deodată.

Cred că mă gândeam la vis și la cât de mult îmi amintea Perdix de Nico.

A scuturat din cap. Nu cred că vreunul dintre noi dormise bine în casa de la ferma demonului, dar Nico arăta mai rău decât toți. Avea ochii roșii, și fața ca de cretă. Era înfășurat într-un halat negru care trebuie să-i fi aparținut lui Gerion, pentru că era cu trei numere mai mare chiar și pentru un om în toată firea.

Am nevoie de timp să mă gândesc.

Mi-a ocolit privirea, dar mi-am dat seama după ton că încă era supărat. Nu cred că se prea împăca cu faptul că **Hora** lui venise din Lumea Subpământeană pentru mine **.și** nu pentru el.

— Nico, a spus Annabeth. Bianca îți vrea doar binele.

l-a pus mâna pe umăr, dar el s-a tras și a început să
hi* târască pe drumul spre fermă. Poate era doar o iluzie,
dar ceața dimineții părea să-l urmeze.

îmi fac griji pentru el, mi-a spus Annabeth. Dacă începe să vorbească iar cu fantoma lui Minos...

Va fi bine, a promis Eurition.

Văcarul se dichisise. Purta blugi noi și o cămașă curată și își aranjase chiar și barba. Își pusese cizmele lui (Ji'rion.

Băiatul poate rămâne aici ca să-și adune gândurile cal vrea. Va fi în siguranță, promit.

Și tu? am întrebat.

Eurition l-a scărpinat pe Orthus sub una dintre băr-hii, apoi sub cealaltă.

Lucrurile vor sta puțin altfel la fermă de acum încolo. (lata cu carnea de vaci sfinte. Mă gândesc să încerc chiftelele de soia. Și am de gând să mă împrietenesc cu caii carnivori. S-ar putea chiar să mă înscriu la un rodeo.

Ideea m-a făcut să mă cutremur.

Păi, îți doresc noroc.

- Mda.

Eurition a scuipat în iarbă.

— Bănuiesc că acum porniți în căutarea atelierului lui Dedal?

()chii lui Annabeth s-au luminat.

Ne poti ajuta?

Eurition a privit lung la opritorul pentru vite și am avut senzația că subiectul cu atelierul lui Dedal îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Nu știu unde e. Dar Hefaistos probabil că știe.

— Asta a spus și Hera, a încuviințat Annabeth. Dar cum îl găsim pe Hefaistos?

Eurition a scos ceva de sub gulerul cămășii. Era un colier - un disc lucios de argint atârnat de un lanț de argint. Discul avea o adâncitură în mijloc, ca o amprentă. I l-a dat lui Annabeth.

— Hefaistos mai vine pe-aici din când în când, a spus Eurition. Studiază animalele ca să poată face copii automate din bronz. Ultima dată... i-am făcut o favoare. Un mic renga pe care voia să-l joace tatălui meu, Ares, și Afroditei. Mi-a dat lanțul ăsta în semn de recunoștință.

A spus că dacă o să vreau vreodată să-l întâlnesc, acest disc mă va duce la fierăria lui. Dar numai o singură dată.

— Si mi-l dai mie? a întrebat Annabeth.

Eurition s-a înroșit.

— Nu vreau să-i văd fierăria, domniță. Am destule de făcut pe aici. E suficient să apeși butonul și veți porni la drum.

Annabeth a apăsat butonul și discul a prins viață. I-au crescut opt picioare metalice. Annabeth a țipat și l-a scăpat, spre nedumerirea lui Eurition.

— Un păianjen! a țipat ea.

— Ei îi este... puțin teamă de păianjeni, a explicat Grover. Are de-a face cu vechea dușmănie dintre Atena și Arahne.

— Oh.

Eurition a părut jenat.

— îmi pare rău, domniță.

Păianjenul s-a îndreptat spre opritorul pentru vite și
0 dispărut printre gratii.

- Grăbiți-vă. Chestia aia n-o să ne aștepte.

Annabeth nu era nerăbdătoare s-o urmeze, dar n-aveam de ales. Ne-am luat la revedere de la Eurition, Tyson n-a smuls opritorul pentru vite și am coborât înapoi în

1 .nbirint.

Mi-ar fi plăcut ca păianjenul mecanic să aibă o lesă. Și n-aveam tunelele atât de repede, că aproape nici nu-l vedeam. Dacă Tyson și Grover n-ar fi avut auzul foarte bun, n-am fi știut pe unde s-o apucăm.

Am alergat printr-un tunel de marmură, apoi ne-am repezit la stânga și era să cădem într-o prăpastie. Tyson m-a prins și m-a tras înapoi, înainte să cad. Tunelul continuă în față, dar pe o distanță de vreo sută de metri nu exista podea, ci doar un hău de beznă și niște traverse de fier pe tavan. Păianjenul mecanic ajunsese cam pe la lu mătatea drumului, trecând de pe o bară pe alta, agățându-se de o pânză de păianjen metalic.

Ilare de cățărat, a spus Annabeth. Sunt foarte bună în lista.

A apucat prima bară și a început să traverseze balanșându-se. Se temea de un amărât de păianjen, dar nu că va muri căzând de pe barele de cățărat. Spuneți și voi!

Annabeth a ajuns dincolo și a fugit după păianjen. Am mers mat-o. După ce am traversat, m-am uitat în urmă și I am văzut pe Tyson ducându-l pe Grover în spinare ca I m • ii ii purceluș (sau mai degrabă ca pe-o căpriță). Uriușul meu prieten a traversat din trei mișcări și bine-a făcut, a văi id în vedere că în momentul în care a aterizat, ultima limbă de fier s-a rupt sub greutatea lui

Am mers mai departe și am trecut pe lângă un schelet chircit în tunel. Purta ce mai rămăsese dintr-o cămașă, pantaloni și cravată. Păianjenul n-a încetinit. Am alunecat pe un morman de așchii de lemn, dar, când am aprins lumina, mi-am dat seama că erau creioane - sute de creioane, toate rupte în două.

Tunelul dădea spre o încăpere spațioasă. Am fost orbit de o lumină puternică. Odată ce ochii mi s-au obișnuit, primul lucru pe care l-am observat au fost scheletele. Zeci de schelete înșirate pe podea în jurul nostru. Unele erau vechi și cu oasele albite. Altele erau mai recente și mult mai dezgustătoare. Nu miroseau la fel de rău ca grajdurile lui Gerion, dar nici prea departe nu erau.

Apoi am văzut monstrul. Stătea în cealaltă parte a încăperii pe un podium strălucitor. Avea corpul unei leoaice mari și un cap de femeie. Ar fi fost drăguță dacă nu și-ar fi purtat părul prins într-un coc strâns și n-ar fi fost machiată atât de strident, amintindu-mi de profesoara de cor din clasa a treia. Avea o insignă cu o panglică albastră prinsă în piept și mi-a luat ceva să citesc ce scria pe ea: **ACEST MONSTRU A FOST EVALUAT CA FIIND EXEMPLAR!**

Tyson a scâncit.

— Sfinxul.

Știam de ce era speriat. În copilărie, Tyson fusese atacat de un sfinx în New York. Încă avea pe spate cicatricile care stăteau mărturie.

De ambele părți ale creaturii luminau spoturi. Singura ieșire era un tunel aflat chiar în spatele podiumului. Păianjenul mecanic s-a strecurat printre etichetele Sfinxului și a dispărut.

Annabeth a dat să înainteze, dar Sfinxul a mârâit, arătându-și colții, în ciuda feței de om. Ieșirile, atât cea

din spatele nostru, cât și cea din față, au fost acoperite de gratii.

În scurt timp, mârâitul monstrului s-a transformat într-un zâmbet strălucitor.

— Bine ați venit, concurenți norocoși! a anunțat Sfinxu I. Pregătiți-vă să jucați... **GHICI GHICITOAREA MEA!**

Din tavan răzbăteau aplauze metalice, venind ca din niște difuzoare invizibile. Spoturile măturau întreaga cameră și se reflectau din podium, aruncând lumini ca de discotecă pe scheletele de pe podea.

— Premii fabuloase! a spus Sfinxul. Treci testul și mergi mai departe! Nu-l treci, te mănânc! Cine-i concurentul nostru?

Annabeth m-a prins de braț.

— Mă ocup eu de asta, mi-a șoptit ea. Știu ce o să întrebe.

N-am insistat prea mult. Nu voiam ca Annabeth să li o mănâcă de un monstru, dar m-am gândit că dacă Sfinxul are de gând să ne ia cu ghicitori, Annabeth e cea mai potrivită să încerce.

A urcat pe podiumul concurenților, peste care era prăbușit un schelet în uniformă școlară. A dat scheletul la

- > parte, iar acesta a căzut cu zgomot pe podea.

— Scuze, a spus Annabeth.

— Bine ai venit, Annabeth Chase! a strigat monstrul, deși Annabeth nu-și spusese numele. Ești pregătită pentru test?

— Da, a spus ea. Spune ghicitoarea.

— Sunt douăzeci de ghicitori, de fapt! a spus voioasă femeia Sfinx.

— Poftim? Dar pe vremuri...

— O, am ridicat ștacheta! Ca să treci, trebuie să dovedești că știi răspunsul la toate cele douăzeci. Nu-i minunat?

Aplauzele s-au pornit și s-au oprit de parcă cineva ar fi deschis și închis un robinet.

Annabeth m-a privit neliniștită. I-am făcut un semn de încurajare.

— Bine, i-a răspuns ea Sfinxului. Sunt gata.

De sus s-a auzit un sunet ca o bătaie de tobe. Ochii Sfinxului străluceau de nerăbdare.

— Care este... capitala Bulgariei?

Annabeth s-a încruntat. Pentru o secundă îngrozitoare, am crezut c-o încuiase.

— Sofia, a spus ea, dar...

— Corect!

S-au auzit aplauze. Sfinxul a zâmbit atât de larg, că i s-au văzut colții.

— Te rog să notezi răspunsul clar pe foaia de test cu creionul numărul 2.

— Poftim?

Annabeth a părut intrigată. Apoi o broșură cu teste a apărut pe podium, în fața ei, împreună cu un creion ascutit.

— Asigură-te că hașurezi fiecare răspuns în mod clar și nu ieși în afara cercului, a spus Sfinxul. Dacă trebuie să ștergi, șterge complet sau mașina nu va reuși să-ți citească răspunsurile.

— Ce mașină? a întrebat Annabeth.

Sfinxul a arătat cu laba spre un obiect. Sub lumina reflectoarelor a apărut o cutie de bronz cu o sumedenie de mecanisme și manete și cu litera grecească Eta (H) scrisă cu majuscule într-o parte, semnul lui Hefaistos.

— Stai o clipă, a protestat Annabeth. Ce s-a întâmplat cu „Ce merge în patru picioare dimineața?”

— Poftim? a spus femeia Sfinx, în mod clar deranjată.

— Ghicitoarea despre om. El e cel care merge în patru picioare dimineața, ca un copil, în două picioare după-amiaza, ca un adult, și în trei picioare seara, ca un bătrân cu baston. Asta e ghicitoarea pe care obișnuiai s-o spui.

— Tocmai de asta am schimbat testul! a exclamat Sfinxul. Știai deja răspunsul. Acum, a doua întrebare, care e rădăcina pătrată din șaisprezece?

— Patru, a spus Annabeth, dar...

Corect! Ce președinte american a semnat Proclamația de Emancipare?

— Abraham Lincoln, dar...

— Corect! Ghicitoarea cu numărul patru. Cât...

— Stai! a strigat Annabeth.

Aș fi vrut să-i spun să nu se mai plângă. Se descurca de minune! Trebuia doar să răspundă la întrebări ca să putem pleca.

Acestea nu sunt ghicitori, a spus Annabeth.

Ce vrei să spui? a izbucnit Sfinxul. Bineînțeles că sunt. Acest material pentru teste e special conceput...

— Sunt doar o grămadă de informații tâmpite, alese la întâmplare, nu s-a lăsat Annabeth. Ghicitorile ar trebui să te facă să gândești.

— Să gândești? s-a încruntat Sfinxul. Cum aș putea să testez dacă gândești? E ridicol! Acum, de câtă forță e nevoie...

— Stop! a insistat Annabeth. E doar un test idiot.

— Aăă... Annabeth, a intervenit Grover agitat. Poate nr trebui, mă înțelegi, mai întâi să termini și să te plângi mai târziu?

— Sunt fiica Atenei, a insistat ea. Iar asta e o insultă la adresa inteligenței mele. Nu voi răspunde la aceste întrebări.

O parte din mine era impresionată de faptul că lua atitudine. Dar o altă parte se gândea că aveam să pierim cu toții din pricina mândriei ei.

Lumina reflectoarelor a devenit mai puternică. Ochii de un negru pur ai Sfinxului au sclipit.

— Bine, atunci, draga mea, a spus monstrul calm. Dacă nu treci, pici. Și, având în vedere că nu putem permite ca vreun copil să rămână în urmă, vei fi **MÂNCATĂ!**

Sfinxul și-a scos ghearele, care străluceau de parcă erau făcute din oțel inoxidabil. S-a năpustit la podium.

— Nu!

Tyson a atacat.

Nu-i plac oamenii care o amenință pe Annabeth, dar nu-mi venea să cred că e atât de curajos, mai ales că mai avusese o experiență neplăcută cu un sfinx.

A placat-o pe femeia Sfinx în aer și s-au prăbușit într-o parte pe grămada de oase. Asta i-a oferit lui Annabeth răgazul să-și vină în fire și să-și scoată cuțitul. Tyson s-a ridicat cu cămașa sfâșiată. Sfinxul a mârâit, căutând momentul să atace.

Am scos-o pe *Anaklusmos* și m-am pus în fața lui Annabeth.

— Fă-te invizibilă, i-am spus.

— Pot să lupt!

— Nu! am strigat. Sfinxul te vrea *pe tine!* Ne ocupăm noi de el.

Parcă pentru a dovedi că am avut dreptate, Sfinxul l-a dat pe Tyson la o parte și a încercat să atace trecând pe lângă mine. Grover a lovit-o în ochi cu o tibie. A țipat de durere. Annabeth și-a pus sacca și s-a făcut nevăzută.

Sfinxul s-a năpustit chiar în locul în care stătuse ea mai înainte, dar a rămas cu buza umflată.

— Nu-i corect! s-a plâns Sfinxul. Ai trișat!

Pentru că Annabeth nu se mai vedea, Sfinxul s-a năpustit spre mine. Am ridicat sabia, dar înainte să pot lovi, Tyson a smuls din podea mașinăria de notare a monstrului și a aruncat-o în capul Sfinxului, distrugându-i cocul. Mașinăria s-a făcut bucățele peste tot în jurul ei.

— Mașinăria mea de notare! a strigat ea. Nu pot fi exemplară fără punctajele la teste!

Gratiile de la ieșiri s-au ridicat. Ne-am năpustit cu toții spre tunelul din celălalt capăt. Am sperat că Annabeth face același lucru.

Sfinxul a pornit pe urmele noastre, dar Grover și-a scos naiul și a început să cânte. Brusc, creioanele și-au amintit că pe vremuri fuseseră bucăți de copaci. S-au adunat în jurul labelor Sfinxului, din ele au crescut rădăcini și ramuri, și au început să se încolăcească în jurul picioarelor monstrului. Sfinxul și-a făcut loc printre ele, dar tot ne-a oferit nouă puțin avantaj.

Tyson l-a tras pe Grover în tunel, iar gratiile s-au închis în spatele nostru.

— Annabeth! am strigat.

— Aici! mi-a răspuns, chiar de lângă mine. Nu te opri!

Am alergat prin tunelurile întunecoase, ascultând răgetul Sfinxului care se plângea că trebuie să corecteze

C^rezusem c-am pierdut păianjenul, când Tyson a auzit un şuierat slab. Am cotit de câteva ori, ne-am răzgândit de alte câteva ori și, în cele din urmă, l-am găsit pe păianjen lovind cu capul lui micuț într-o ușă metalică.

Ușa arăta ca trapa unui submarin de pe vremuri - ovală, înconjurată cu nituri metalice și cu o roată în loc de clanță. în locul intrării era o placă masivă de alamă, înverzită de trecerea timpului, având litera grecească Eta (H) scrisă în mijloc.

Ne-am uitat unii la ceilalți.

— Sunteți gata să-l întâlniți pe Hefaistos? a întrebat Grover neliniștit.

— Nu, am recunoscut eu.

— Da! a spus Tyson voios și a învârtit de roată.

De îndată ce s-a deschis ușa, păianjenul s-a repezit înăuntru cu Tyson pe urmele lui. I-am urmat și noi, nu la fel de nerăbdători.

Camera era enormă. Arăta ca un garaj auto, cu mai multe lifturi hidraulice auto. Pe unele erau urcate mașini, dar pe alte lifturi era lucruri mai ciudate: un hipaelectrion de bronz cu un cap de cal demontat și o grămadă de fire care atârnavă din coada de cocoș, un leu de metal care părea cuplat la un încărcător și un car de război grecesc făcut în întregime din flăcări.

Mai erau o duzină de mese de lucru acoperite cu lucrări mai mici. Pe pereți atârnav scule. Fiecare își avea locul ei pe un panou, dar parcă nimic nu era la locul potrivit. Ciocanul era în locul șurubelniței. Capsatorul era acolo unde ar fi trebuit să stea ferăstrăul.

De sub cel mai apropiat lift hidraulic, care susținea o Toyota Corolla din '98, se vedeau ieșind niște picioare - jumătatea inferioară a unui individ masiv - îmbrăcat în pantaloni gri, murdari, și niște pantofi chiar mai mari i lecât ai lui Tyson. La un picior avea o proteză de metal.

Păianjenul a fugit direct sub mașină și loviturile de ciocan s-au oprit.

— Măi să fie, a bubuit o voce apăsătoare de sub (lorolla. Ce-avem noi aici?

Mecanicul a ieșit întins pe spate pe un cărucior și s-a ridicat în picioare. îl mai văzusem odată pe Hefaistos, pentru câteva momente, pe Muntele Olimp, așa că mă credeam pregătit, dar când am văzut cum arăta mi s-a ridicat un nod în gât.

Cred că atunci când îl văzusem pe Olimp se primenise sau folosisse magia pentru a arăta mai puțin hidos. Aici, în atelierul lui, nu părea să-i pese cum arată. Purta

O salopetă murdară de ulei și praf. Pe buzunarul de la piept îi era brodat numele: *Hefaistos*. Când s-a ridicat, piciorul cu proteză metalică a scârțâit și a pocnit, iar umărul stâng era mai jos decât cel drept, așa că părea înclinat chiar și când stătea drept. Avea capul diform și bombat. Era mereu încruntat. Barba lui neagră scotea

1 um și sfârâia. Din când în când, în mustăți izbucnea câte un mic incendiu care apoi se stingea. Avea mâinile de mărimea unor mânuși de baseball, dar păianjenul l-a manevrat cu o îndemânare uimitoare. L-a dezasamblat în două secunde, apoi l-a făcut la loc.

— Așa, a murmurat pentru sine. Mult mai bine.

Păianjenul s-a rostogolit fericit în palma lui, a aruncat un fir de pânză de păianjen metalică în tavan și s-a îndepărtat legănându-se.

Hefaistos s-a uitat urât la noi.

— Nu v-am construit eu, nu-i așa?

— Ăăă... a spus Annabeth, nu, domnule.

— Bine, a mormăit zeul. Manopera e de mântuială.

Ne-a studiat pe Annabeth și pe mine.

— Semizei, a mormăit. Ar putea fi automate, desigur, dar probabil că nu sunt.

— Ne-am cunoscut, domnule, i-am spus.

— Zău? a întrebat absent zeul.

Aveam impresia că nu-i păsa defel. Tocmai încerca să-și dea seama cum îmi funcționează maxilarul, dacă era o articulație sau o pârghie sau altceva.

— Ei bine, dacă nu te-am făcut una cu pământul prima dată când ne-am întâlnit, bănuiesc că nu va trebui s-o fac nici acum.

S-a uitat la Grover și s-a încruntat.

— Un satir.

Apoi s-a uitat la Tyson, iar ochii au prins să-i strălucească.

— O, un ciclop. Bine, bine. Cum de călătorești cu gașca asta?

— Ăăă..., a spus Tyson, privindu-l vrăjit pe zeu.

— Da, ai dreptate, a încuviințat Hefaistos. Deci, sper că aveți un motiv întemeiat să mă deranjați. Suspensia acestei Corolla nu-i joacă de copii, dacă mă înțelegeți.

— Domnule, a spus Annabeth pe un ton ezitant, îl căutăm pe Dedal. Ne gândeam că...

— Pe *Dedal*? a urlat zeul. Pe ticălosul ăla bătrân? îndrăzniți să-l căutați?!

Barba i-a izbucnit în flăcări și ochii negri îi străluceau.

— Ăăă... da, domnule, cu îngăduința dumneavoastră, a spus Annabeth.

— Hm. Mă faceți să-mi pierd vremea.

S-a încruntat la ceva de pe masa de lucru și a pornit șchiopătând într-acolo. A apucat o mână de arcuri și plăci de metal și a început să se joace cu ele. În câteva secunde, ținea în mână un șoim de bronz și argint. Acesta și-a deschis aripile metalice, a clipit din ochii lui întunecați și a început să zboare prin cameră.

Tyson a izbucnit în râs și a bătut din palme. Pasărea a aterizat pe umărul lui Tyson și i-a ciugulit urechea afectuos.

Hefaistos l-a privit. Zeul era tot încruntat, dar mi s-a părut că detectez o sclipire de bunătate în ochii lui.

— Simt că ai ceva să-mi spui, ciclopule.

Zâmbetul lui Tyson s-a stins.

— D-da, stăpâne. Ne-am întâlnit cu unul dintre cei-cu-o-sută-de-mâini.

Hefaistos a dat din cap, fără să pară surprins.

— Briares?

— Da. îi era... teamă. Nu ne-a putut ajuta.

— Și asta te-a deranjat.

— Da! lui Tyson îi tremura vocea. Briares ar trebui să fie puternic! E mai vechi și mai măreț decât ciclopul. Dar a fugit.

Hefaistos a scos un mormăit.

— Odinioară îi admiram pe cei-cu-o-sută-de-mâini. Asta era pe vremea întâiului război. Dar oamenii, monștrii, până și zeii se schimbă, tinere ciclop. Nu poți avea încredere în ei. Uită-te la mama mea cea iubitoare, Hera. Ai cunoscut-o, nu-i așa? Îți zâmbește și îți vorbește despre cât de importantă e familia, nu-i așa? Asta n-a

oprit-o să mă azvârle de pe Muntele Olimp când mi-a văzut mutra urâtă.

— Dar credeam că Zeus a făcut asta, i-am spus.

Hefaistos și-a dres glasul și a scuipat într-o scuipătoare de bronz. A pocnit din degete și șoimul robot a zburat înapoi pe masa de lucru.

— Mama preferă acea variantă, a mormăit el. O face pe ea să pară mai simpatică, nu-i așa? Să dea vina pe tata. Adevărul e că mamei mele chiar îi plac familiile, dar îi place un anumit tip de familie. Familia *perfectă*. M-a privit și... ei bine, nu mă potrivesc cu imaginea asta, nu ți se pare?

A smuls o pană din spatele șoimului și întregul automat s-a dezmembrat.

— Crede-mă, tinere ciclop, a spus Hefaistos, nu poți avea încredere în ceilalți. Singurul lucru în care poți avea încredere e ceea ce faci cu mâinile tale.

Părea un stil de viață destul de singuratic. În plus, n-aveam încredere în munca lui Hefaistos. La un moment dat, în Denver, păianjenii săi mecanici aproape că ne uciseseră pe mine și pe Annabeth. Iar anul trecut, o statuie defectă de-a lui Tăios o costase viața pe Bianca - tot una dintre micile creații ale lui Hefaistos.

>

S-a concentrat pe mine și și-a mijit ochii, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— O, cineva nu mă place, a spus el gânditor. Nicio problemă, sunt obișnuit. Ce vrei să mă întrebi, micule semizeu?

— V-am spus. Trebuie să-l găsim pe Dedal. E vorba de un tip pe nume Luke care lucrează pentru Cronos. Încearcă să găsească o cale de-a străbate Labirintul ca să ne poată invada tabăra. Dacă nu ajungem noi primii la Dedal...

— Și eu v-am răspuns, băiete. E o pierdere de vreme să-l căutați pe Dedal. N-o să vă ajute.

— De ce nu?

Hefaistos a ridicat din umeri.

— Unii suntem azvârlți de pe munți. Pentru alții, felul în care aflăm că nu trebuie să avem încredere în oameni e mult mai dureros. Cereți-mi aur. Sau o sabie de foc. Sau un armăsar magic. Asta vă pot da cu ușurință. I)ar cum să ajungeți la Dedal? Asta-i o favoare scumpă.

— Deci știți unde e, a spus Annabeth apăsât.

— Nu e o mișcare înțeleaptă să porniți în căutarea lui, fetițe.

— Mama spune că „a căuta“ este natura înțelepciunii.

Hefaistos și-a mijit ochii.

— Și cine-i mama ta?

— Atena.

— Se explică.

A oftat.

— E o zeiță bună, Atena. Păcat c-a jurat să nu se căsătorească niciodată. în regulă, semizeule. Pot să vă spun ce vreți să știți. Dar există un preț. Trebuie să-mi faceți o favoare.

— Si care e favoarea? a întrebat Annabeth.

Hefaistos a izbucnit în râs - un bubuit care suna ca niște foaie imense cu care se atâță focul.

— Voi, eroii, a spus el, faceți mereu promisiuni pripite. I ncântător!

A apăsât un buton de pe masa de lucru și de-a lungul peretelui s-au deschis niște obloane metalice. Nu-mi dădeam seama dacă era o fereastră mare sau un televizor cu un ecran imens. Aveam în față un munte cenușiu înconjurat de păduri. Trebuie să fi fost un vulcan, pentru că din vârful crestei ieseă fum.

— E una dintre fierăriile mele, a spus Hefaistos. Am mai multe, dar asta era preferata mea.

— E Muntele St. Helens, a spus Grover. Sunt niște păduri splendide acolo.

— Ai fost acolo? l-am întrebat.

— In căutarea lui... știi tu, a lui Pan.

— Stai așa, a spus Annabeth privindu-l pe Hefaistos. Ai spus că *era* preferata ta. Ce s-a întâmplat?

Hefaistos s-a scărpinat în barba care mocnea.

— Păi, după cum știți, acolo e închis monstrul Tifon, înainte era sub Muntele Etna, dar când ne-am mutat în America, forța lui a fost ținută sub Muntele St. Helens. E o excelentă sursă de foc, dar un pic periculoasă. Există întotdeauna pericolul să scape. Au fost o mulțime de erupții zilele astea, mocnește neîncetat. E agitat din pricina rebeliunii titanului.

— Ce vrei să facem? i-am spus. Să ne batem cu el?

Hefaistos a pufnit.

— Ar fi curată sinucidere. Chiar și zeii fugeau de Tifon când era liber. Nu, mai bine rugați-vă să nu trebuiască să-l vedeți, cu atât mai puțin să vă bateți cu el. Dar în ultima vreme am simțit prezența unor intruși pe muntele meu. Cineva sau ceva se folosește de fierăriile mele. Când merg acolo sunt goale, dar îmi dau seamă că au fost folosite. Simt că vin și dispar. Mi-am trimis automatele în cercetare, dar nu s-au mai întors. Ceva... vechi se află acolo. Ceva rău. Vreau să știu cine îndrăznește să-mi invadeze teritoriul și dacă încearcă să-l elibereze pe Tifon.

— Vrei să aflăm despre cine e vorba, am spus.

— Da, a spus Hefaistos. Mergeți acolo. S-ar putea ca pe voi să nu vă simtă. Nu sunteți zei.

— Mă bucur c-ai observat, am murmurat.

— Mergeți și aflați ce puteți, a spus Hefaistos. Întoarceți-vă și spuneți-mi, iar eu vă voi spune tot ce trebuie să știți despre Dedal.

— În regulă, a spus Annabeth. Cum ajungem acolo?

Hefaistos a bătut din palme. Păianjenul a apărut legănându-se pe căpriori. Annabeth a tresărit când a aterizat la picioarele ei.

— Creatura mea vă va arăta calea, a spus Hefaistos. I Vin Labirint nu e mult de mers. Și încercați să rămâneți în viață, bine? Oamenii sunt mult mai fragili decât automatele.

Ne-am descurcat excelent până când am dat de rădăcini de copaci. Păianjenul se grăbea și noi țineam pasul, dar apoi am dat peste un tunel lateral săpat în pământ reavăn și înfășurat în rădăcini groase. Grover a încremenit.

— Ce s-a întâmplat? am spus.

Nici nu s-a clintit. Se holba cu gura căscată în tunelul întunecat. Părul lui creț flutura în adierea vântului.

— Haide! a spus Annabeth. Trebuie să înaintăm.

— Asta e calea, a murmurat Grover vrăjit. Asta e.

— Ce cale? am întrebat. Vrei să spui... spre Pan?

Grover s-a uitat la Tyson.

— Nu simți mirosul?

— Pământ, a spus Tyson. Și plante.

— Da! Asta e calea. Sunt sigur!

În fața noastră, păianjenul se îndepărta pe coridorul de piatră. Câteva secunde în plus și l-am fi pierdut.

— O să ne întoarcem, a promis Annabeth. Pe drumul spre Hefaistos.

— Tunelul va dispărea până atunci, a spus Grover. Trebuie să intru. O ușă ca asta nu rămâne deschisă!

— Dar nu putem, a spus Annabeth. Fierăriile!

Grover a privit-o cu tristețe.

— Trebuie, Annabeth. Nu înțelegi?

Părea disperată, de parcă într-adevăr nu pricepea.

Păianjenul aproape dispăruse. Dar m-am gândit la conversația cu Grover din noaptea trecută și am știut ce aveam de făcut.

— Ne despărțim, am spus.

— Nu! a spus Annabeth. E mult prea periculos. Cum o să ne mai găsim? Iar Grover nu poate merge singur.

Tyson și-a pus mâna pe umărul lui Grover.

— O să merg cu el.

Nu-mi credeam urechilor.

— Tyson, ești sigur?

Masivul meu prieten a dat din cap.

— Țapul are nevoie de ajutor. Vom găsi zeul. Eu nu sunt ca Hefaistos. Eu am încredere în prieteni.

Grover a tras aer în piept.

— Percy, ne vom regăsi. Avem încă legătura empatică. Trebuie... să fac asta.

Nu-l judecam, era scopul vieții lui. Dacă nu-l găsea pe Pan în călătoria asta, consiliul nu i-ar mai fi dat niciodată încă o șansă.

— Sper că ai dreptate, am spus.

— Știu că am.

Nu-l mai auzisem atât de increzător în nicio altă privință, cu excepția, poate, a faptului că enchilada cu brânză era mai bună decât enchilada cu pui.

— Să fii atent, i-am spus.

Apoi m-am uitat la Tyson. Și-a înăbușit un suspin și m-a îmbrățișat de era să-mi sară ochii din cap. Apoi el și Grover au dispărut în tunelul din rădăcini de copac și s-au pierdut în întuneric.

— Nu e bine, a spus Annabeth. E o idee foarte, foarte proastă să ne despărțim.

— O să-i revedem, i-am spus, încercând să par încrezător. Acum, să mergem. Păianjenul se îndepărtează!

Nu după mult timp tunelul a început să se încălzească.

Zidurile de piatră erau incandescente. Aerul era ca într-un cuptor încins. Tunelul cobora și am auzit un vuiet puternic, scos parcă de un râu de metal. Păianjenul s-a îndreptat într-acolo, cu Annabeth pe urmele lui.

— Hei, așteaptă, am strigat-o.

A întors capul spre mine.

— Da?

— Hefaiastos a spus ceva... despre Atena.

— Că a jurat să nu se căsătorească, a spus Annabeth. La fel ca Artemis și Hestia. Ea e una dintre zeițele fecioare.

M-am uitat chiorăș. Nu mai auzisem asta despre Atena.

— Dar atunci...

— Cum se face că are copii semizei?

Am dat din cap. Probabil că am roșit, dar speram ca din cauza căldurii Annabeth să nu observe.

— Percy, tu știi cum s-a născut Atena?

— A apărut din capul lui Zeus, complet echipată în armură de luptă sau așa ceva.

— Exact. Ea nu s-a născut pe cale naturală. Ea s-a născut literalmente din gânduri. Copiii ei se nasc la fel. Când Atena se îndrăgostește de un muritor, e ceva pur intelectual, așa cum l-a iubit pe Ulise în vechile povești. E o întâlnire a minților. Ea ți-ar spune că e cel mai pur tip de iubire.

— Deci, tatăl tău și Atena... deci tu n-ai fost...

— Am fost un copil al minții, a spus Annabeth. Literalmente. Copiii Atenei se ivesc din gândurile divine ale mamei noastre și din ingeniozitatea muritoare a tatălui nostru. Suntem un fel de cadouri cu care Atena îi binecuvântează pe oamenii pe care îi place.

— Dar...

— Percy, păianjenul va dispărea. Chiar vrei să-ți explic în detaliu cum m-am născut?

— Ăăă... nu. E în regulă.

A rânjit.

— Mă gândeam eu.

Și s-a repezit înainte. Am urmat-o, dar nu eram sigur c-o s-o mai privesc vreodată pe Annabeth cu aceiași ochi. Am hotărât că e mai bine ca unele lucruri să rămână secrete.

Vuietul s-a întetit. După vreo jumătate de kilometru sau așa ceva, am intrat într-o peșteră de mărimea unui stadion. Escorta noastră păianjen s-a oprit și s-a transformat într-o minge. Ajunsesem la fierăria lui Hefaistos.

Nu exista podea, doar lavă care bolborosea câteva sute de metri mai jos. Ne-am așezat pe o muchie de piatră care înconjura peștera. O rețea de poduri metalice se întindea de-a latul ei. În centru exista o platformă uriașă cu tot felul de mașinării, cazane, forje și cea mai mare nicovală pe care o văzusem vreodată - un bloc de fier de mărimea unei case. Tot felul de creaturi mișunau în jurul platformei - umbre ciudate, întunecate, dar prea îndepărtate ca să disting detalii.

— Nu vom reuși niciodată să le luăm prin surprindere.

Annabeth a luat păianjenul de metal și l-a strecurat în buzunar.

— Eu o să reușesc. Așteaptă-mă aici.

— Stai! i-am spus, dar, înainte s-o pot contrazice, și-a pus șapca cu Yankees și a devenit invizibilă.

N-am îndrăznit s-o strig, dar nu-mi plăcea că se apropie de fierărie singură. Dacă acele creaturi puteau simți apropierea unui zeu, mai era Annabeth în siguranță?

M-am uitat înapoi la tunelul din Labirint. Deja îmi lipseau Grover și Tyson. În cele din urmă, am decis că nu puteam sta cu mâinile în sân. M-am strecurat pe marginea exterioară a lacului de lavă, în speranța că voi găsi un unghi mai bun ca să văd ce se întâmplă în mijloc.

Căldura era sinistă. Ferma lui Gerion fusese o stație ne montană față de ce era aici. În scurt timp eram acoperit cu sudoare. Ochii mă usturau de la fum. M-am deplasat, încercând să mă țin departe de margine, până când drumul mi-a fost blocat de un cărucior cu roți de metal, ca acelea folosite în minele de cărbuni. Am ridicat prelata și am constatat că era plin pe jumătate cu fier vechi. Eram gata să mă strecor pe lângă el, când am auzit voci din față, probabil, dintr-un tunel lateral.

— Să-l aduc? a întrebat cineva.

— Da, a spus altcineva. Filmul e aproape gata.

M-am panicat. N-aveam timp să dau înapoi. N-aveam unde să mă ascund cu excepția... căruciorului. M-am strecurat în el și am tras prelata peste mine, sperând că nu m-a văzut nimeni. Mi-am încleștat degetele în jurul lui *Anaklusmos*, în caz că trebuia să lupt.

Căruciorul s-a deplasat înainte.

— O, a spus o voce răgușită. Chestia asta cântărește o tonă.

— E bronz celest, a spus celălalt. La ce te așteptai?

M-au tras după ei. Am cotit, și, după sunetul roților care reverbera în pereți, mi-am dat seama că trecem printr-un tunel și intrăm într-o cameră mai mică.

Speram că nu voi fi aruncat într-o oală de topire. Dacă începeau să mă răstoarne, trebuia să lupt să ies rapid de-acolo. Am auzit vorbărie, voci neomenesti care sporovăiau - ceva între zgomotul scos de o focă și mârâitul unui câine. Se mai auzeau și alte sunete - cum ar fi un proiector de film de pe vremuri și o voce care povestea ceva încet.

— Puneți-l în spate, a ordonat o altă voce, din cealaltă parte a camerei. Acum, copii, vă rog să fiți atenți la film. întrebările se pot pune după aceea.

Vocile s-au potolit și filmul a început să ruleze.

„Pe măsură ce un tânăr demon al mării se maturizează“, spunea naratorul, „în corpul monstrului apar anumite modificări. E posibil să observați că vi se lungesc colții și e posibil să simțiți dorința bruscă de-a devora ființe umane. Aceste modificări sunt perfect normale și li se întâmplă tuturor tinerilor monștri.”

S-au auzit mârâituri pline de încântare. Profesorul - bănuiesc că trebuie să fi fost profesor - le-a spus tinerilor să se potolească, iar filmul a continuat. Cea mai mare parte n-am înțeles-o și n-am îndrăznit să trag cu ochiul. Filmul a continuat să vorbească despre puseurile de creștere și problemele legate de acnee provocate de lucrul în fierării și despre igiena corespunzătoare a înotătoarelor și în cele din urmă s-a terminat.

— Acum, copii, a spus instructorul, care este numele corect al neamului nostru?

— Demoni de mare! a lătrat unul.

— Nu. Altcineva?

— Telechini! a mormăit un alt monstru.

— Foarte bine, a spus instructorul. Și de ce suntem aici?

— Pentru răzbunare! au strigat mai mulți.

— Da, așa e, dar de ce?

— Zeus e rău! a spus un monstru. El ne-a aruncat în Tartar doar pentru că ne-am folosit de magie!

— Intr-adevăr, a spus instructorul. Asta după ce-am făcut o mulțime dintre cele mai bune arme ale zeilor. Tridentul lui Poseidon, de exemplu. Și, desigur, am făcut cea mai măreață armă a titanilor! Cu toate astea, Zeus ne-a alungat și s-a folosit de ciclopii aceia nătângi. Țsta e motivul pentru care luăm în stăpânire fierăriile uzurpatorului Hefaistos. Și, în curând, vom controla cuptoarele subacvatice, vechea noastră casă!

Mâna mi s-a încheștat pe pixul-sabie. Creaturile astea mârâitoare creaseră tridentul lui Poseidon? Despre ce tot vorbeau? Nici măcar nu auzisem de telechini.

— Așadar, copii, a continuat instructorul, pe cine slujim?

— Pe Cronos! au strigat.

— Și când o să vă faceți telechini mari, veți face arme pentru armata lui?

— Da!

— Excelent. Acum, v-am adus niște resturi cu care să vă antrenați. Să vedem cât de ingenioși sunteți.

S-a iscat agitație și voci nerăbdătoare se apropiu de vagonet. M-am pregătit s-o scot pe *Anaklusmos*. Prelata a fost ridicată. Am sărit în sus, cu sabia de bronz care a prins viață în mâinile mele, și m-am trezit în fața unui grup de... câini.

Mă rog, aveau fețe de câini - boturi negre, ochi căprui și urechi ascuțite. Aveau corpul neted și negru ca al unor mamifere marine, picioare îndesate, pe jumătate înotătoare, pe jumătate labe de picior, și mâini de om cu gheare ascuțite. Dacă ați combina un copil, un pinscher și

un leu de mare vă puteți face o idee despre cum arătau creaturile din fata mea.

>

— Un semizeu! a mârâit unul.

— Să-l mâncăm! a strigat altul.

Dar n-au apucat să facă ceva înainte să execut o lovitură amplă cu *Anaklusmos* și să fac să se evapore tot primul rând de monștri.

— înapoi! am strigat la ceilalți, încercând să par feroce.

în spatele lor se afla instructorul - un telechin cam la 1.80 m, colțos ca un doberman, mârâind la mine. Am făcut tot posibilul să-i înfrunt privirea.

— O nouă lecție, clasă, am anunțat. Cei mai mulți monștri se evaporă când sunt tăiați cu o sabie făcută din bronz celest. Această schimbare este perfect normală și vi se va întâmpla *chiar acum*, dacă nu **VĂ DAȚI ÎNAPOI!**

Spre surprinderea mea, stratagema a funcționat. Monștrii s-au tras câțiva pași în spate, dar erau cel puțin douăzeci. Frica pe care le-o băgasem în oase n-avea să dureze prea mult.

Am sărit din vagonet, am strigat: **CLASĂ, LIBER!** și am fugit spre ieșire.

Monștrii s-au repezit după mine, lătrând și mârâind. Speram că nu pot să alerge foarte repede cu piciorușele și înotătoarele lor îndesate, dar se descurcau destul de bine. Slavă zeilor că tunelul avea o ușă care dădea în peștera principală. Am trântit-o și am răsucit roata ca s-o închid, dar mă îndoiam că asta o să-i țină în loc prea mult timp.

Nu știam ce să fac. Annabeth putea fi oriunde și era invizibilă. Șansa noastră de-a porni într-o misiune de recunoaștere subtilă tocmai fusese spulberată. Am luat-o la fugă spre platforma din mijlocul lacului de lavă.

— Annabeth! am strigat.

— Ssst! O mână invizibilă mi-a astupat gura și m-a tras cu forța în spatele unui cazan de bronz uriaș. Ți s-a urât cu binele?

I-am găsit capul și i-am dat jos șapca cu Yankees. S-a materializat în fața mea, încruntată, cu fața murdară de cenușă și funingine.

— Percy, care-i problema ta?

— Sunt urmărit!

I-am explicat în grabă despre cursul introductiv pentru monștri. A făcut ochii mari.

— Deci asta sunt, a spus ea. Telechini. Ar fi trebuit să știu. Și construiesc... De fapt, privește.

Am tras cu ochiul peste cazan. În mijlocul platformei se aflau patru demoni ai mării, dar aceștia erau pe deplin dezvoltati, având cel puțin doi metri și jumătate. Pielea lor neagră strălucea în lumina focului în timp ce lucrau, și scânteile săreau în timp ce loveau pe rând, cu ciocanul, o bucată lungă de metal încins.

— Lama e aproape gata, a spus unul. Mai trebuie să fie răcită încă o dată în sânge pentru ca metalele să se contopească.

— Da, a spus celălalt. Va fi și mai ascuțită.

— Ce-i *asta!* am șoptit.

Annabeth a clătinat din cap.

— Văd că discută despre contopirea metalelor. Mă întreb...

— Vorbeau despre marea armă a titanilor, am intervenit. Și... și au spus că ei au făcut tridentul tatălui meu.

— Telechinii i-au trădat pe zei, a spus Annabeth. Practicau magia neagră. Nu știu precis ce făceau, dar Zeus i-a izgonit în Tartar.

— Cu Cronos

A dat din cap.

— Trebuie să ieșim...

Nici n-a terminat bine de vorbit că usa de la sala de

*

clasă a explodat și pe ea au început să curgă tinerii telechini. S-au bulucit, încercând să-si dea seama încotro să atace.

— Pune-ți șapca, i-am spus. Ieși!

— Ce? a țipat Annabeth. Nu! Nu te părăsesc.

— Am un plan. O să le distrag atenția. Poți folosi păianjenul metalic - poate te va duce înapoi la Hefaistos. Trebuie să-i spui ce se întâmplă.

— Dar vei fi ucis!

— O să mă descurc. În plus, n-avem de ales.

Annabeth m-a privit de parcă avea de gând să-mi tragă una. Apoi a făcut ceva ce m-a surprins și mai tare. M-a sărutat.

— Ai grijă, Creier umplut cu alge.

Și-a pus șapca și a dispărut.

Probabil c-aș fi rămas acolo pentru tot restul zilei, uitându-mă la lavă și încercând să-mi amintesc cum mă cheamă, dar demonii mării m-au readus cu picioarele pe pământ.

— Acolo! a strigat unul.

Întreaga clasă de telechini s-a năpustit peste pod, spre mine. Am fugit în centrul platformei, surprinzându-i pe cei patru demoni ai mării mult mai în vârstă, încât au scăpat pe jos lama încinsă. Aceasta avea aproape doi metri și era curbată ca o semilună. Văzusem o mulțime de lucruri înspăimântătoare, dar chestia asta neterminată mă speria mai rău.

Demonii mai în vârstă și-au revenit repede din surpriză. Erau patru rampe care duceau la platformă și

înainte să apuc s-o iau într-o direcție sau alta, fiecare dintre ei a blocat câte o ieșire.

9

Cel mai înalt a scos un mârâit.

— Ce avem noi aici? Un fiu al lui Poseidon?

— Da, a mormăit altul. Simt mirosul de mare în sângele lui.

Am ridicat-o pe *Anaklusmos*. Inima îmi bătea nebunește.

— Lovește-ne pe oricare, semizeule, a spus al treilea demon, și restul te vor face fărâme. Tatăl tău ne-a trădat. Ne-a primit darul și a tăcut mâlc după ce am fost azvârliți în groapă. Acum el va fi cel făcut bucăți. El și toți ceilalți olimpieni.

Mi-aș fi dorit să am un plan. Mi-aș fi dorit să n-o fi mințit pe Annabeth. Dorisem ca ea să poată pleca teafără și sperasem că avusese suficientă minte cât s-o facă. Dar acum îmi dădeam seama că acesta putea fi locul în care voi muri. Nu existau profeții despre mine. Urma să fiu înfrânt în inima unui vulcan de o haită de lei de mare cu fețe de câini. Tinerii telechini erau și ei pe platformă acum, mârâind și așteptând să vadă ce-au de gând cu mine cei patru mai în vârstă.

Am simțit o arsură pe picior. Fluierul de gheață din buzunar se răcea. Dacă era să am vreodată nevoie de ajutor, acum era momentul. Dar am ezitat. N-aveam încredere în darul lui Quintus.

Înainte să mă hotărâsc, cel mai înalt dintre telechini a spus:

— Să vedem cât e de puternic. Să vedem cât îi ia să ardă!

A scos niște lavă din cel mai apropiat cuptor. Degetele i-au luat foc, dar asta n-a părut să-l deranjeze deloc.

Ceilalți telechini mai în vârstă au procedat la fel. Primul a aruncat în mine o mână de rocă topită și mi-a dat foc pantalonilor. Alte două m-au lovit în piept. Am aruncat sabia absolut îngrozit și am încercat să-mi sting hainele. Eram înghițit de flăcări. În mod ciudat, la început am simțit doar un pic de căldură, dar mă încingeam cu repeziciune.

— Natura tatălui tău te protejează, a spus unul. Te face greu de ars. Dar nu imposibil, copile. Nu imposibil.

Au continuat să arunce cu lavă în mine și îmi amintesc că am început să țip. Tot corpul îmi era în flăcări. Nu simțisem vreodată durere mai mare. Ardeam de viu. M-am prăbușit pe podeaua metalică și i-am auzit pe micii demoni ai mării urlând de bucurie.

Apoi mi-am amintit de vocea naiadei râului de la fermă: „Apa e în mine.“

Aveam nevoie de mare. Am simțit o senzație în stomac, dar nu era nimic în jur care să mă poată ajuta. Niciun robinet sau râu. Nici măcar o scoică pietrificată. Și, în plus, ultima dată când mă dezlănțuisem la grajduri, existase un moment înfricoșător când aproape că pierdusem controlul.

N-aveam de ales. Am chemat marea. Am privit adânc în sufletul meu și mi-am amintit de valuri și curenți, de puterea nesfârșită a oceanului. Și l-am eliberat cu un urlet teribil.

N-aș putea descrie niciodată ce a urmat. O explozie, un val, un vârtej de putere care m-a ridicat și m-a aruncat în lavă. Focul și apa s-au ciocnit, au scos abur încins, iar eu m-am trezit azvârlit din inima vulcanului și de o explozie puternică, ca un șrapnel eliberat cu o forță incredibilă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte

să-mi pierd cunoștința a fost că zburam, atât de sus, că Zeus nu m-ar fi iertat, și apoi că încep să cad, iar din mine ieșeau fum și foc și apă. Eram o cometă care se năpustea spre pământ.

în care îmi iau o lungă vacanță

M -am trezit cu impresia că ard. Mă ustura pielea, îmi simțeam gâtul uscat ca deșertul.

Deasupra, se vedeau cerul albastru și copaci. Auzeam o fântână susurând și simțeam mirosul de ienupăr și cedru și alte plante cu miros dulceag. Auzeam și valurile, lovindu-se ușor de un țărm stâncos. M-am întrebat dacă nu cumva murisem, dar nu era posibil. Fusesem pe Tărâmul morții și acolo cerul nu era albastru.

Am încercat să mă ridic, da carnea parcă se topea pe mine.

— Nu te mișca, a spus vocea unei fete. Ești prea slăbit ca să te ridici.

Mi-a pus o cârpă rece pe frunte. O lingură de bronz a plutit deasupra mea și mi-am simțit gura plină cu un lichid. Băutura mi-a mângâiat gâtul și am rămas cu un gust cald, de ciocolată. Nectarul zeilor. Apoi chipul fetei a apărut deasupra mea.

Avea ochi migdalați și părul de culoarea caramelului, împletit într-o parte. Să fi avut... cincisprezece ani? Șaisprezece? Greu de spus. Era genul de față care pare pur și simplu atemporală. A început să cânte și durerea mi-a dispărut. Era ceva magic. Simțeam cum muzica ei îmi pătrunde pe sub piele, mă vindecă și îmi închide rănilile.

— Șșș, viteazule, mi-a spus. Odihnește-te si vindecă-te. Aici niciun rău nu te poate atinge. Eu sunt Calipso.

Când m-am trezit din nou, mă aflu tot într-o peșteră, dar nu era cea mai rea peșteră în care fusesem. Pe tavan străluceau cristale - albe, violet și verzi, de parcă aș fi fost într-una dintre geodele care pot fi văzute în magazinele de suveniruri. Eram culcat pe un pat confortabil cu perne cu puf și cearșafuri albe din bumbac. Niște perdele albe de mătase împărțeau peștera în două încăperi. Lângă un perete era un război mare de țesut și o harpă. Pe celălalt perete erau rafturi pline-ochi cu borcane de conserve de fructe. Din tavan atârnav ierburi uscate: rozmarin, cimbru și o grămadă de alte chestii. Nici mama nu le-ar fi recunoscut pe toate.

În peretele peșterii era construit un șemineu și deasupra flăcărilor fierbea o oală. Mirosea nemaipomenit, a tocană de vită.

M-am ridicat, încercând să ignor durerea surdă de cap. Mi-am privit brațele, convins că am niște cicatrici îngrozitoare, dar arătau bine. Un pic mai roz decât de obicei, dar nimic deosebit. Aveam pe mine un tricou de bumbac și niște pantaloni albi de bumbac care nu erau ai mei. Eram în picioarele goale. Într-un moment de panică, m-am întrebat ce s-a întâmplat cu *Anaklusmos*, dar am dus mâna la buzunar, iar pixul meu era acolo, exact în locul în care reapărea mereu.

Ba chiar și fluierul de gheață stigian era la loc în buzunar. Nu știu cum, dar mă urmărise. Și nu pot spune că asta m-a liniștit.

M-am ridicat cu chiu, cu vai. Am simțit podeaua de Iliatră înghețată sub picioare. M-am întors și m-am trezit privindu-mă într-o oglindă din bronz lustruit.

— Sfinte Poseidon, am murmurat.

Arătam de parcă aş fi slăbit cu zece kilograme mai mult decât îmi puteam permite. Aveam părul vâlvoi, ușor părilit la vârfuri, ca barba lui Hefaistos. Dacă aş văzut pe cineva cu fața asta cerșind într-o intersecție, aş fi blocat portierele.

M-am îndepărtat de oglindă. Intrarea în peșteră se afla în stânga mea. M-am îndreptat spre lumină.

Gura peșterii dădea spre o pajiște verde. În stânga era un crâng de cedri, iar în dreapta o imensă grădină de flori. Patru fântâni clipeau pe pajiște, iar apa țâșnea din naiurile unor satiri de piatră. Drept înainte, pajiștea cobora spre o plajă stâncoasă. Valurile unui lac se loveau de stânci. Îmi dădeam seama că e un lac pentru că... ei bine, pur și simplu îmi dădeam seama. Apă proaspătă. Nu sărată. Soarele strălucea în apă, iar cerul era de un albastru imaculat. Părea un paradis, fapt care m-a neliniștit imediat. După ce ai de-a face cu chestii mitologice câțiva ani, înveți că paradisurile sunt, de obicei, locuri în care ești ucis.

Fata cu părul împletit de culoarea caramelului, cea care-mi spusese că se numește Calipso, discuta cu cineva pe plajă. Nu vedeam prea bine din cauza soarelui care strălucea în apă, dar păreau să se certe. Am încercat să-mi amintesc ce știam despre Calipso din vechile mituri. Mai auzisem numele ăsta, dar... nu-mi aminteam unde. Era un monstru? Prindea eroi și-i omora? Dar dacă era rea, de ce mai eram în viață?

M-am îndreptat spre ea încet, pentru că încă aveam picioarele înțepenite. Când iarba s-a preschimbato în pietriș, am coborât privirea ca să nu-mi pierd echilibrul, iar când am ridicat din nou privirea fata era singură. Purta o rochie grecească albă, fără mâneci, cu un decolteu

rotund, generos, tivit cu aur. Și-a șters ochii de parcă ar li plâns.

— Ei bine, a spus, încercând să schițeze un zâmbet, s-a trezit și somnorosul nostru.

— Cu cine vorbeai? vocea mea semăna cu cea a unei broaște uitate într-un cuptor cu microunde.

— O... era doar un mesager, a spus. Cum te simți?

— Cât timp am fost leșinat?

— Cât timp?

Calipso a căzut pe gânduri.

— Cu timpul e întotdeauna dificil aici. Sincer, nu știu,

Perey.

— Știi cum mă cheamă?

— Vorbești în somn.

M-am înroșit.

— Da. Mi s-a mai... spus asta.

— Da. Cine e Annabeth?

— Ah. O prietenă. Eram împreună atunci când am... stai așa, cum am ajuns aici? Unde sunt?

Calipso a întins mâna și și-a trecut degetele prin părul meu distrus. M-am dat înapoi neliniștit.

— îmi pare rău, a spus ea. Tocmai mă obișnuisem să am grijă de tine. Cât privește felul cum ai ajuns aici, ai căzut pur și simplu din cer. Ai aterizat în apă, chiar acolo. A arătat spre plajă. Nu știu cum de-ai supraviețuit. Se pare că apa ți-a amortizat căderea. Iar locul în care te afli se numește Ogigia.

A pronunțat numele locului foarte afectat.

— Asta-i în apropiere de Muntele St. Helens? am întrebat. Cunoștințele mele de geografie sunt foarte limitate.

Calipso a râs. Un râs reținut, de parcă m-ar fi găsit foarte amuzant, dar n-ar fi vrut să mă facă să mă simt

— Nu e în apropiere de nimic, viteazule, a spus. Ogigia e insula mea fantomă. Ea există pur și simplu, oriunde și nicăieri. Te poți vindeca aici în siguranță. Fără să te temi.

— Dar prietenii mei...

— Annabeth, a spus. Și Grover și Tyson?

— Da! am spus. Trebuie să mă întorc la ei. Sunt în pericol.

Mi-a atins fața și de data asta nu m-am mai tras.

— Odihnește-te mai întâi. Nu-ți poți ajuta prietenii până când nu te vindeci.

De îndată ce a spus asta, mi-am dat seama cât eram de obosit.

— Nu ești... nu ești o vrăjitoare rea, nu-i așa?

A zâmbit timid.

— De ce crezi asta?

— Ei bine, am întâlnit-o cândva pe Circe. Și ea avea o insulă foarte frumoasă. Doar că-i plăcea să-i transforme pe bărbați în porcușori de Guineea.

Calipso a râs din nou.

— Promit să nu te transform într-un porcușor de Guineea.

— Nici în altceva?

— Nu sunt o vrăjitoare rea, a spus Calipso. Și nu sunt dușmanul tău, viteazule. Acum odihnește-te. Deja ți se închid ochii.

Avea dreptate. Genunchii mi se înmuiaseră și aș fi aterizat cu fața în pietriș dacă nu m-ar fi prins Calipso. Părul ei mirosea a scorțișoară. Era foarte puternică sau poate eu eram foarte slab și ușor. M-a condus la o bancă acoperită cu perne aflată lângă fântână și m-a ajutat să mă așez.

— Odihnește-te, mi-a poruncit.

Și am adormit în susurul fântâniei și mirosul de scorțișoară și ienupăr.

Când m-am trezit, era noapte, dar nu eram sigur dacă era aceeași noapte sau multe nopți mai târziu. Eram în patul din peșteră, dar m-am ridicat, am pus pe mine un halat și am ieșit afară. Stelele erau incandescente - mii de stele, așa cum vezi doar la țară. Recunoșteam toate constelațiile pe care Annabeth mi le arătase: Capricorn, I 'egas, Săgetător. Și undeva acolo, la sud, lângă linia orizontului, era o nouă constelație: Vânătoarea, un omagiu adus unei prietene care murise iarna trecută.

— Percy, ce vezi acolo?

Am coborât privirea. Oricât de uimitoare erau stelele, ('alipso era de două ori mai uimitoare. Să ne înțelegem, o văzusem pe însăși zeița iubirii, Afrodita, și n-aș fi spus asta cu voce tare, căci m-ar fi făcut una cu pământul, dar din punctul meu de vedere Calipso era mult mai frumoasă pentru că părea foarte naturală, de parcă nu s-ar li străduit să fie frumoasă și nici nu-i păsa de asta. Ea pur și simplu *există*. Cu părul ei împletit și rochia albă, strălucind în lumina lunii. Ținea în mâini o plantă micuță cu flori argintii delicate.

Mă uitam la..., mi-am dat seama că mă holbez la chipul ei. Aăă... am uitat la ce.

A râs încetișor.

*

Ei bine, dacă tot te-ai trezit, mă poți ajuta să plantez astea.

M i-a întins o plantă cu rădăcina acoperită de pământ. Florile străluceau la atingerea mea. Calipso și-a luat cazmaua și m-a condus către marginea grădinii, unde a început să sape.

— Asta-i *dantela lunii*, mi-a explicat Calipso. Poate fi plantată doar pe timp de noapte.

M-am uitat la lumina argintie care pâlpâia în jurul petalelor.

— Ce face?

— Ce face?

Calipso a căzut pe gânduri.

— Nu cred că *face* ceva anume. Trăiește, dă lumină, oferă frumusețe. Ar trebui să mai facă ceva?

— Presupun că nu, am spus.

A luat planta și mâinile ni s-au atins. Avea degetele fierbinți. A plantat *dantela lunii* și a făcut un pas înapoi, admirându-și opera.

— îmi place grădina mea.

— E minunată, am încuviințat.

N-oi fi fost eu genul pasionat de grădinărit, dar Calipso avea arbori acoperiți cu trandafiri de șase culori diferite, grilaje încărcate cu caprifoi, rânduri de viță-de-vie plină cu struguri roșii și violet care ar fi stârnit și invidia lui Dionysos.

— Mama, am spus, și-a dorit întotdeauna o grădină.

— De ce nu și-a făcut?

— Păi locuim în Manhattan. Intr-un apartament.

— Manhattan? Apartament?

M-am uitat la ea.

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i așa?

— Mă tem că nu. N-am mai părăsit Oigia de... de foarte mult timp.

— Ei bine, Manhattan-ul e un oraș mare, care nu prea are spații pentru grădini.

Calipso s-a încruntat.

— Ce trist. Hermes mă mai vizitează din când în când. Mi-a spus că lumea de afară s-a schimbat foarte

Nu mi-am dat seama că s-a schimbat atât de mult încât nu mai poți avea grădini.

— De ce n-ai plecat de pe insulă?

Și-a lăsat privirea în jos.

— Asta-i pedeapsa mea.

— De ce? Ce-ai făcut?

— Eu? Nimic. Dar mă tem că tatăl meu a făcut-o lată.

11 cheamă Atlas.

Numele lui mi-a stârnit fiori pe șira spinării. Il întâlnisem pe titanul Atlas cu o iarnă în urmă și nu fusese un moment fericit. Încercase să-i omoare cam pe toți cei care-mi erau dragi.

— Totuși, i-am spus ezitant, nu-i corect să fii pedepsită pentru faptele tatălui tău. Am mai cunoscut o fiică de-a lui Atlas. Numele ei era Zoe. Era unul dintre cei mai curajoși oameni pe care i-am cunoscut.

Calipso m-a studiat îndelung. Ochii ei erau triști.

— Ce e? am întrebat.

— Te-ai vindecat, viteazul meu? Crezi că în curând vei fi gata de plecare?

— Poftim? am întrebat-o. Nu știu.

Mi-am mișcat picioarele. Erau încă rigide. Deja amețeam de la statul în picioare.

— Vrei să plec?

— Eu..., vocea i s-a frânt. Ne vedem dimineată. Somn ușor.

A fugit spre plajă. Eram prea confuz ca să fac altceva decât să mă uit cum dispăre în întuneric.

Nu știu exact cât timp a trecut. Așa cum spusese și ('alipso, pe insulă era greu să măsoți timpul. Știam că I rebuie să plec. în cel mai bun caz, prietenii mei erau îngrijorați. în cel mai rău caz, puteau fi în mare pericol. N ici măcar nu știam dacă Annabeth reușise să părăsească

vulcanul. Am încercat de câteva ori să folosesc legătura mea empatică cu Grover, dar n-am reușit. Era îngrozitor să nu știu dacă erau bine.

Pe de altă parte, eram cu adevărat slăbit. Nu mă puteam ține pe picioare mai mult de câteva ore. Ce făcusem pe Muntele St. Helens, mă sleise de puteri mai tare ca niciodată.

Nu mă simțeam în niciun caz ca un prizonier. Mi-am amintit de Hotelul și Cazinoul Lotus din Las Vegas, unde fusesem atras într-o uimitoare lume a jocurilor și când aproape uitasem cu totul despre lucrurile importante pentru mine. Dar insula Ogigia nu era deloc așa. Mă gândeam la Annabeth, Grover și Tyson tot timpul, îmi aminteam exact de ce trebuie să plec. Doar că... nu puteam. Apoi mai era și Calipso.

Nu prea vorbea despre ea, dar tocmai asta mă făcea să vreau să aflu mai multe. Stăteam pe pajiște sorbind nectar și încercam să mă concentrez asupra florilor, a norilor sau a reflecțiilor de pe lac, dar de fapt mă uitam cum lucrează Calipso, la felul cum își dădea părul peste umăr și la mica suviță care-i cădea pe față ori de câte ori îngenunchea ca să sape în grădină. Uneori întindea mâna și din pădure zburau păsări care i se așezau pe braț - papagali de mai multe feluri, porumbei. Le spunea bună dimineța, le întreba cum mai merge treaba la cuib, iar ele ciripeau o vreme, apoi își luau zborul bucuroase. Ochii lui Calipso străluceau. Se uita la mine și ne zâmbeam, dar aproape imediat căpăta o expresie tristă și își întorcea privirea. Nu înțelegeam ce o supăra.

Într-o seară cinam împreună pe plajă. Slujitori invizibili așternuseră masa, tocană de vită și cidru de mere, ceea ce poate nu sună prea interesant, dar asta numai pentru că nu le-ați gustat. Nici nu-i observasem pe

slujitorii invizibili când ajunsesem prima dată pe insulă, dar după un timp am observat că paturile se fac singure, mesele se gătesc pe cont propriu, hainele sunt spălate și împăturite de mâini nevăzute.

În orice caz, Calipso și cu mine stăteam la masă și ea arăta splendid în lumina lumânărilor. Îi povesteam despre New York și Tabăra Semizeilor și am început să-i spun de faza când Grover mâncase un măr în timp ce jucam Hacky Sack cu el. Ea a izbucnit în râs, arătându-și zâmbetul uimitor, și ochii ni s-au întâlnit. Apoi, ea a privit în jos.

— Iar faci așa, am spus.

— Ce anume?

— Bați în retragere, ca și cum nu ai vrea să te bucuri. fixa cu privirea paharul ei de cidru.

— Cum ți-am mai spus, Percy, am fost pedeșită. Bles- lemată, s-ar putea spune.

— Cum? Spune-mi. Vreau să te ajut.

— Nu spune asta. Te rog, nu spune asta.

— Spune-mi ce înseamnă pedeapsa asta.

.Și-a acoperit tocana pe jumătate neterminată cu un șervețel și imediat un servitor invizibil a îndepărtat vasul.

Percy, insula asta, Ogigia, e casa mea, locul în care în am născut. Dar e și închisoarea mea. Sunt în... arest la domiciliu, cred că așa se spune. Nu voi vizita niciodată acest Manhattan al tău. Sau orice alt loc. Sunt singură aici.

— Pentru că tatăl tău a fost Atlas.

A dat din cap.

— Zeii n-au încredere în dușmanii lor. Și pe bună dreptate. N-ar trebui să mă plâng. Alte închisori nu sunt nici pe departe la fel de frumoase ca a mea.

— Dar nu-i corect, i-am spus. Doar pentru că sunteți rude nu înseamnă că-l sprijini. Cealaltă fiică a lui pe care am cunoscut-o, Zoe Umbra nopții, a luptat împotriva lui. Ea n-a fost închisă.

— Dar, Percy, a spus cu blândețe Calipso, chiar *l-am sprijinit* în primul război. E tatăl meu.

— *Poftim?* Dar titanii sunt răi!

— Așa să fie? Toți? Și tot timpul?

Și-a strâns buzele.

— Spune-mi, Percy. Chiar nu vreau să mă cert cu tine. Dar tu îi sprijini pe zei pentru că sunt buni sau pentru că sunt familia ta?

N-am răspuns. Avea dreptate. Iarna trecută, după ce Annabeth și cu mine salvaserăm Olimpul, zeii discutaseră dacă să mă omoare sau nu. Nu fusese tocmai un lucru bun. Totuși, simțeam că-i sprijin pentru că Poseidon era tatăl meu.

— Poate că m-am înșelat în privința războiului, a spus Calipso. Și, ca să fiu sinceră, zeii m-au tratat bine. Mă vizitează din când în când. Îmi aduc vești din lumea de afară. Dar ei pot pleca. Iar eu nu.

— N-ai prieteni? am întrebat. Vreau să spun... n-ar putea locui cineva cu tine, aici? E un loc frumos.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Eu... mi-am promis că nu voi vorbi despre asta. Dar...

A fost întreruptă de un hure care venea de undeva de pe lac. La orizont a apărut ceva strălucitor. Strălucirea a tot crescut în intensitate până când am văzut o coloană de foc care se deplasa pe suprafața apei și venea spre noi.

M-am ridicat și am dus mâna la sabie.

— Ce se întâmplă?

Calipso a oftat.

— Un vizitator.

Când coloana de foc a ajuns la plajă, Calipso s-a ridicat ,și s-a înclinat ceremonios în fața ei. Flăcările s-au risipit ,și în fața noastră a apărut un tip înalt într-o salopetă gri și cu proteză de metal la un picior, cu barba și părul mocnind.

— Stăpâne Hefaistos, a spus Calipso. Este o mare onoare.

Zeul focului a mormăit.

— Calipso. Frumoasă ca întotdeauna. Ne scuzi, te rog, draga mea? Trebuie să discut ceva cu tânărul nostru I 'ercy Jackson.

i lefaistos s-a așezat neîndemânatic la masă și a cerut n n Pepsi. Slujitorul invizibil i l-a adus și l-a deschis brusc, împroșcând cu suc hainele de lucru ale zeului.

I lefaistos a urlat, a scăpat câteva injurături și a aruncat cutia de suc cât colo.

— Slugi de doi bani, a murmurat. Niște automate bune, de asta are nevoie. Ele n-o iau razna niciodată!

Hefaistos, am spus, ce se întâmplă? Annabeth e...

— E bine, a spus. Fata asta e plină de resurse. A găsit drumul înapoi și mi-a spus întreaga poveste. E îngrijorată de moarte, să știi.

— Nu i-ai spus că sunt bine?

— Asta nu e treaba mea, a spus Hefaistos. Toată lumea I (> crede mort. Trebuia să mă asigur că te întorci înaintea sa le spun tuturor unde ești.

— Ce vrei să spui? am întrebat. Bine-nțeles că mă întorc!

Hefaistos s-a uitat neîncrezător la mine. A pescuit ceva din buzunar - un disc de metal de mărimea unui

iPod. A apăsat un buton și acesta s-a transformat într-un televizor de bronz în miniatură. Pe ecran erau știri legate de Muntele St. Helens, un nor imens de foc și cenușă care se ridica pe cer.

„încă nu se știe dacă vor mai urma și alte erupții“, spunea prezentatorul. „Ca măsură de precauție, autoritățile au ordonat evacuarea a aproape o jumătate de milion de oameni. între timp, cenușa a ajuns până la lacul Tahoe și la Vancouver, iar traficul este închis în întreaga zona a Muntelui St. Helens, pe o rază de 160 de kilometri. Deși nu s-au înregistrat decese, printre leziunile minore și bolile...”

9

Hefaistos l-a oprit.

— Ai provocat ditamai explozia.

M-am uitat la ecranul gol de bronz. O jumătate de milion de persoane evacuate? Leziuni. Boli. Ce făcusem?

— Telechinii au fost spulberați, mi-a spus zeul. Unii s-au evaporat. Unii au scăpat, fără îndoială. Mă îndoiesc c-o să mai folosească fierăria mea în viitorul apropiat. Pe de altă parte, nici eu n-o mai pot folosi. Explozia l-a făcut pe Tifon să se agite în somn. Va trebui să așteptăm și să vedem...

9

— Nu l-aș fi putut elibera, nu-i așa? Adică, nu sunt chiar atât de puternic!

Zeul a mormăit.

— Nu ești chiar atât de puternic, zici? Pe mine m-ai fi putut păcăli. Ești fiul Celui care provoacă cutremurele, băiete. Nu îți cunoști puterea.

Era ultimul lucru pe care doream să-l aud. Nu mă putusem controla acolo, pe munte. Eliberasem atât de multă energie, că aproape mă pulverizasem și pe mine. Fusesem gata să-mi pierd viața. Acum aflu că fusesem gata să distrug nord-vestul Statelor Unite și aproape că

trezisesem cel mai sinistru monstru întemnițat vreodată de zei. Poate că eram prea periculos. Poate că era mai sigur ca prietenii mei să creadă că sunt mort.

— Ce se știe de Grover și Tyson? am întrebat.

Hefaiostos a clătinat din cap.

— Din păcate, nimic. Cred că sunt în Labirint.

— Si ce-ar trebui să fac?

Hefaiostos s-a strâmbat.

— Să nu ceri niciodată sfaturi de la un infirm bătrân, (lăcăule. Dar o să-ți spun ceva. Ai cunoscut-o pe soția mea?

— Afrodita.

— întocmai. E șmecheră, flăcăule. Ai grijă cu iubirea. () să-ți pună creierul pe bigudiuri, de o să crezi că susul e jos și că binele e rău.

M-am gândit la întâlnirea mea cu Afrodita, pe bancheta din spate a unui Cadillac alb, în deșert, cu o iarnă în urmă. îmi spusese că e foarte interesată de mine și că-mi făcea probleme la capitolul dragoste doar pentru că mă plăcea.

— Asta face parte din planul ei? am întrebat. Ea m-a trimis aici?

— Posibil. Cu ea, nu știi niciodată. Dar dacă te hotărăști să pleci - și n-o să-ți spun eu că asta e bine sau rău -, ți-am promis un răspuns. Ți-am promis c-o să-ți spun cum poți ajunge la Dedal. Ei bine, uite care-i treaba. N-are nimic de-a face cu firul Ariadnei. Nu în totalitate. Sigur, firul funcționează. Iar armata titanului asta va căuta. Dar calea cea mai sigură prin Labirint... Tezeu a avut parte de ajutorul prințesei. Iar prințesa era o muritoare obișnuită. N-avea nicio picătură de sânge zeiesc. Dar era isteată și știa unde să se uite, băiete.

Putea vedea lucrurile foarte clar. Deci, ce spun eu de fapt - cred că știi cum se poate străbate Labirintul.

În cele din urmă mi-a picat fisa. Cum de nu-mi dădusem seama până atunci? Hera avusese dreptate. Avusesem răspunsul tot timpul.

— Da, am spus. Da, știu.

— Atunci va trebui să decizi dacă pleci sau nu.

— Eu...

Aș fi vrut să spun că da. Normal că da. Dar cuvintele îmi stăteau în gât. M-am uitat la lac și dintr-odată mi s-a părut foarte greu să plec.

— Nu lua încă o hotărâre, m-a sfătuit Hefaistos. Așteaptă până în zori. Zorii sunt un moment bun pentru decizii.

— Oare Dedal ne va ajuta? am întrebat. Adică dacă-i oferă lui Luke o cale de-a străbate Labirintul, suntem morți. Am avut niște vise... Dedal și-a ucis nepotul. Era supărat și furios și...

— Nu-i ușor să fii un inventator genial, a mârâit Hefaistos. Întotdeauna singur. Mereu neînțeles. E ușor să te amărăști, să faci greșeli îngrozitoare. E mult mai greu să lucrezi cu oamenii decât cu mașinile. Și când strici un om, nu-l mai poți repara.

Hefaistos și-a îndepărtat ultimele picături de Pepsi de pe hainele de lucru.

— Dedal a început bine. I-a ajutat pe prințesa Ariadna și pe Tezeu pentru că i-a fost milă de ei. A încercat să facă o faptă bună. Și din cauza asta totul i-a mers rău în viață. A fost corect?

Zeul a ridicat din umeri.

— Nu știu dacă Dedal o să vă ajute, flăcăule, dar nu judeca pe cineva până n-ai stat în fierăria lui și n-ai bătut fierul împreună, bine?

— Voi... voi încerca.

Hefaistos s-a ridicat.

— La revedere, băiete. Te-ai descurcat bine cu distrugerea telechinilor. O să țin minte.

Acest rămas-bun suna foarte definitiv. Apoi s-a transformat într-o coloană de foc și flăcările s-au deplasat pe deasupra apei, întorcându-se în lumea de afară.

M-am plimbat câteva ore pe plajă. Când, în cele din urmă, m-am întors pe pajiște, era foarte târziu, patru sau cinci dimineața, dar Calipso era încă în grădina ei, îngrijind florile la lumina stelelor. *Dantela lunii* cea argintie strălucea, iar celelalte plante răspundeau magiei, sclipind în nuanțe de roșu, galben și albastru.

— Ți-a poruncit să te întorci, a ghicit Calipso.

— Ei bine, nu mi-a poruncit. Mi-a dat de ales.

Ochii ni s-au întâlnit.

— Am promis că n-o să-ți cer.

— Să-mi ceri, ce?

— Să rămâi.

— Să rămân, am spus. Vrei să spui... pentru totdeauna?

— Ai fi nemuritor pe insula asta, a spus ea încet. N-ai îmbătrâni și n-ai muri. Ai putea lăsa lupta în seama altora, Percy Jackson. Ai putea scăpa de profeția ta.

M-am uitat la ea, uimit.

— Așa, pur și simplu?

A dat din cap.

— Așa, pur și simplu.

— Și... prietenii mei?

Calipso s-a ridicat și m-a luat de mână. La atingerea ci, un val de căldură mi-a străbătut tot corpul.

— M-ai întrebat despre blestemul meu, Percy. N-am vrut să-ți spun. Adevărul e că zeii îmi mai trimit companie

din când în când. La fiecare o mie de ani sau așa ceva, ei îngăduie unui erou să ajungă pe țărmurile mele, cineva care are nevoie de ajutorul meu. Li îngrijesc și mă împrietenesc cu ei, dar nimic nu e întâmplător. Parcele fac în așa fel încât eroul pe care-l trimit...

Vocea a început să-i tremure și a trebuit să se oprească.

I-am strâns mâna mai tare.

— Ce e? Cu ce te-am întristat?

— Trimit pe cineva care nu poate rămâne, a șoptit. Pe cineva care nu-mi poate accepta oferta de a-mi ține companie decât pentru scurt timp. Îmi trimit un erou pe care nu mă pot abține... genul de persoană de care nu mă pot abține să nu mă îndrăgostesc.

Noaptea era liniștită, cu excepția clipocitului fântânilor și a valurilor care se loveau de mal. Mi-a trebuit mult

timp ca să înțeleg vorbele ei.

— E vorba de mine? am întrebat.

— Dacă ai vedea ce față ai!

Și-a alungat un zâmbet, deși avea ochii încă plini de lacrimi.

— Normal că de tine.

— De aceea te-ai înfrânat în tot acest timp?

— M-am străduit cât am putut. Dar n-am ce face. Parcele sunt crude. Te-au trimis la mine, viteazule, știind c-o să-mi frângi inima.

— Dar... eu sunt doar... Adică sunt doar *eu*.

— E suficient, m-a asigurat Calipso. Mi-am promis că n-o să vorbesc despre asta. C-o să te las să pleci fără să ți-o cer. Dar nu pot. Bănuiesc că Parcele știau și ele asta. Ai putea rămâne cu mine, Percy. Mă tem că asta-i singura cale prin care m-ai putea ajuta.

Am privit în zare. Primele dungi roșii ale zorilor

dispărând de pe pământ. Aș fi putut trăi cu Calipso, cu slujitorii invizibili care îmi satisfăceau orice poftă. Am li putut crește flori în grădină și să vorbim cu păsările cântătoare și să ne plimbăm pe plajă sub cerul de un albastru perfect. Fără războaie. Fără profeții. Fără nevoia de-a alege.

— Nu pot, i-am spus.

A plecat capul întristată.

— N-aș putea face nimic care să te rănească, i-am spus, dar prietenii mei au nevoie de mine. Acum știu cum să-i ajut. Trebuie să mă întorc.

A luat o floare din grădină - o crenguță argintie de *dantela lunii*. Strălucirea ei pierdea odată cu ivirea zorilor. „Zorii sunt un moment bun pentru decizii“, îmi spusese Hefaistos. Calipso mi-a ascuns floarea în buzunarul tricoului.

S-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat pe frunte, ca o binecuvântare.

— Atunci vino pe plajă, eroul meu. Și vei porni la drum.

Pluta era pătrată, făcută din bușteni de trei metri legați laolaltă, cu o prăjină drept catarg și o pânză albă, simplă. Nu părea tocmai potrivită pentru navigarea pe mare sau pe un lac.

— Asta te va duce oriunde, mi-a promis Calipso. E foarte sigură.

Am luat-o de mână, dar și-a tras-o.

— Poate te-aș putea vizita, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Niciun om nu poate găsi Ogigia de două ori, Percy. După ce pleci, n-o să ne mai vedem niciodată.

— Dar...

— Pleacă, te rog.

Vocea i s-a frânt.

— Parcele sunt crude, Percy. Să nu mă uiți.

Apoi pe chip i-a apărut o urmă de zâmbet.

— Plantează-o în grădină, în Manhattan, pentru mine, bine?

— Promit.

Am urcat pe plută. Imediat, aceasta s-a îndepărtat de mal.

În timp ce navigam pe lac mi-am dat seama că Parcele era într-adevăr crude. Îi trimisese ră pe cineva pe care Calipso nu se putea abține să nu-l iubească. Dar și reciproca era valabilă. Aveam să mă gândesc la ea tot restul vieții, întrebându-mă mereu *cum ar fi fost dacă*.

În câteva minute, insula Ogigia s-a pierdut în ceață. Navigam singur spre răsărit,

Apoi i-am spus plutei ce să facă. Am pomenit singurul loc care-mi trecea prin minte, pentru că aveam nevoie de alinare și de prieteni.

— Tabăra Semizeilor, am spus. Du-mă acasă.

In care angajăm un ghid nou

Câteva ore mai târziu, pluta mea a ajuns la Tabăra Semizeilor. Cum am poposit acolo, n-am nicio idee. La un moment dat, apa lacului s-a transformat în apă sărată. Țărmlul binecunoscut al Long Island mi-a apărut în față și câțiva rechini albi mari și prietenoși s-au ridicat la suprafață și m-au ghidat spre plajă.

Când am ajuns, tabăra părea pustie. Era după-amiaza târziu, dar poligonul de tras cu arcul era gol. Peretele de alpinism era acoperit de lavă și huruia de unul singur. În pavilion: nimeni. Cabanele: goale. Apoi am observat că iese fum din amfiteatru. Era prea devreme pentru un foc de tabără și mi-am dat seama că nu prăjeau bezele. Am fugit într-acolo.

Înainte să ajung, l-am auzit pe Chiron făcând un anunț. Când mi-am dat seama ce spune, m-am oprit brusc.

— ... presupunem că e mort, a spus Chiron. După ce n-am auzit nimic de el atâta vreme, e puțin probabil ca rugăciunile noastre să fie ascultate. Am rugat-o pe cea mai bună prietenă a lui, care a supraviețuit, să facă ultimele onoruri.

Am urcat în partea din spate a amfiteatrului. Nu m-a observat nimeni. Cu toții o priveau pe Annabeth, care a luat un giulgiu de mătase lung și verde, împodobit cu un trident brodat, și l-a pus pe foc. Îmi ardeau giulgiul.

Annabeth s-a întors cu fața la public. Arăta groaznic. Avea ochii umflați de plâns, dar a reușit să spună:

— A fost, probabil, cel mai curajos prieten pe care l-am avut vreodată. El...

Apoi m-a văzut. S-a înroșit la față.

— E chiar acolo!

Ceilalți s-au întors și au țipat uimiți.

— Percy! mi-a rânjit Beckendorf.

O grămadă de puști m-au înconjurat și m-au bătut pe spate. Am auzit câteva blesteme dinspre cabana Ares, dar Clarisse s-a mulțumit să-și dea ochii peste cap, de parcă nu-i venea să creadă c-am avut tupeul să supraviețuiesc. Chiron s-a apropiat în goană și toată lumea s-a dat la o parte.

— Ei bine, a spus el și a oftat evident ușurat. Nu cred c-am fost mai fericit vreodată de revenirea unui rezident. Dar trebuie să-mi spui...

— UNDE AI FOST? l-a întrerupt Annabeth, dându-i la o parte pe ceilalți rezidenți.

Am crezut că vrea să-mi tragă un pumn, dar în schimb m-a îmbrățișat cu atâta forță, că era să-mi rupă câteva coaste. Ceilalți au tăcut. Annabeth și-a dat seama că atrage atenția și m-a împins.

— Am crezut c-ai murit, Creier umplut cu alge!

— îmi pare rău, am spus. M-am rătăcit.

— TE-AI RĂTĂCIT? a strigat. Două săptămâni, Percy? Unde naiba...

— Annabeth, a întrerupt-o Chiron. Poate ar trebui să discutăm despre asta undeva mai retras, nu crezi? Restul, înapoi la activitățile normale!

Până să apucăm să protestăm, ne-a luat pe Annabeth și pe mine ca pe niște piscoiași și ne-a aruncat în spinare, apoi s-a îndreptat în galop spre Casa cea Mare.

Nu le-am spus întreaga poveste. Pur și simplu n-am putut vorbi despre Calipso. Le-am explicat cum provocasem explozia de pe Muntele St. Helens și cum am fost azvârlit din vulcan. Le-am spus că naufragiasem pe o insulă. Că apoi Hefaistos m-a găsit și mi-a spus că pot pleca și că o plută magică m-a adus înapoi în tabără.

Tot ce le-am spus era adevărat, dar în timp ce vorbeam simțeam cum îmi transpiră palmele.

— Ai lipsit două săptămâni.

Vocea lui Annabeth era mai potolită, dar încă părea destul de tulburată.

— Când am auzit explozia, am crezut că...

— Știu, am spus. Îmi pare rău. Dar mi-am dat seama cum putem trece prin Labirint. Am vorbit cu Hefaistos.

— El ți-a spus răspunsul?

— Ei bine, el mi-a spus că știam deja. Și așa și este. Acum înțeleg.

Le-am împărtășit ideea mea.

Lui Annabeth nu-i venea să creadă.

— Percy, e o nebunie!

Chiron, mângâindu-și barba, s-a lăsat pe spate în scaunul cu roțile.

— Există, totuși, un precedent. Tezeu a fost ajutat de Ariadna. Harriet Tubman, fiica lui Hermes, a folosit mai mulți muritori în *Underground Railroad*¹ tocmai din acest motiv.

— Dar asta e misiunea *mea*, a spus Annabeth. *Eu* trebuie s-o conduc.

Chiron a părut stânjenit.

¹ *Underground Railroad* era o rețea de rute și case secrete folosite în secolul al XIX-lea de sclavii din Statele Unite pentru a fugi în statele libere și în Canada cu ajutorul abolitioniștilor care le sprijineau cauza.

— Draga mea, chiar e misiunea ta. Dar ai nevoie de ajutor.

— Și chestia *asta* se presupune c-o să mă ajute? Te rog! E o greșeală. E o lașitate. E....

— E greu să recunoaștem că avem nevoie de ajutorul unui muritor, am spus. Dar așa stau lucrurile.

Annabeth mi-a aruncat o privire urâtă.

— Ești *de departe* persoana cea mai enervantă pe care am întâlnit-o vreodată!

Și a părăsit camera în trombă.

M-am uitat lung la ușă. Îmi venea să lovesc ceva.

— Cam atât cu „cel mai curajos prieten pe care l-a avut vreodată”⁴¹.

— Se va calma, a promis Chiron. E geloasă, băiete.

— Asta-i o prostie. Nu e... nu-i ca și cum...

Chiron a chicotit.

— Nu prea contează. Annabeth e foarte posesivă când vine vorba de prietenii ei, dacă n-ai observat până acum. Și-a făcut griji pentru tine. Și acum, că te-ai întors, cred că bănuiește unde ai naufragiat.

Privirile ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că Chiron știe de Calipso. Era greu să ascunzi ceva de un tip care antrenează eroi de trei mii de ani și le-a cam văzut pe toate.

— N-o să discut despre alegerile pe care le-ai făcut, a spus Chiron. Te-ai întors. Altceva nu mai contează.

— Spune-i asta și lui Annabeth.

Chiron a zâmbit.

— Dimineață o să-l rog pe Argus să vă ducă în Manhattan. I-ai putea face o vizită mamei tale, Percy. Îți dai seama că e înnebunită de durere.

Inima mi s-a oprit în loc. În tot timpul petrecut pe insula lui Calipso, nici nu-mi trecuse prin cap cum se

simte mama. Mă crezuse mort. Fusesse devastată. Ce-o li fost în capul meu de nu mă gândisem la asta?

— Chiron, i-am spus, ce se aude cu Grover și Tyson? Crezi că...

— Nu știu, băiete.

Chiron a rămas cu privirea pierdută în șemineul gol.

— Juniper e foarte afectată. Toate ramurile ei îngălbenesc. Consiliul Bătrânilor Copitați a revocat permisul de căutător al lui Grover în absență. Presupunând că se întoarce viu, îl vor trimite într-un exil rușinos.

A oftat.

— Dar Grover și Tyson sunt foarte inventivi. Să nu ne pierdem speranța.

— N-ar fi trebuit să-i las singuri.

— Grover are propriul destin, iar Tyson a fost foarte curajos că l-a urmat. Tu ai ști dacă Grover e în pericol de moarte, nu crezi?

— Așa cred. Legătura empatică. Dar...

— Mai trebuie să știi ceva, Percy, mi-a spus el. De fapt, sunt două lucruri neplăcute.

— Minunat.

— Chris Rodriguez, oaspetele nostru...

Mi-am amintit ce văzusem în subsol. Clarisse încercase să-i vorbească în timp ce el bolborosea ceva despre Labirint.

— A murit?

— Nu încă, a spus Chiron încruntat. Dar e mult mai rău. E în infirmerie acum, prea slăbit ca să se poată deplasa. A trebuit să-i poruncesc Clarisei să revină la îndatoririle ei obișnuite, pentru că nu făcea altceva decât să stea la căpătâiul lui. Nu mai răspunde la nimic. Nu mănâncă și nu bea. Niciunul dintre medicamentele date

de mine nu-l ajută. Și-a pierdut pur și simplu dorința de-a trăi.

M-am cutremurat. în ciuda tuturor ciocnirilor mele cu Clarisse, îmi părea foarte rău pentru ea. Se străduise atât de mult să-l ajute. Iar acum, că fusesem în Labirint, înțelegeam de ce îi fusese atât de ușor fantomei lui Minos să-l facă pe Chris să-și piardă mințile. Dacă aș fi rătăcit pe acolo de unul singur, fără prieteni care să mă ajute, n-aș fi reușit să ies.

— îmi pare rău s-o spun, a continuat Chiron, dar cealaltă veste e și mai puțin plăcută. Quintus a dispărut.

— A dispărut? Cum așa?

— Acum trei nopți s-a strecurat în Labirint. Juniper l-a văzut plecând. Se pare că ai avut dreptate în privința lui.

— E un spion de-al lui Luke.

I-am povestit lui Chiron despre Ferma Trei G - cum Quintus își cumpăraseră scorpionii de acolo și cum Gerion aprovizionează armata lui Cronos.

— Nu poate fi o coincidență.

Chiron a oftat din toți rărunchii.

— Atâtea trădări. Speram că Quintus se va dovedi a fi un prieten. Se pare că l-am judecat greșit.

— Și Doamna O'Leary ? am întrebat.

— Câinele infernal e tot în arenă. Nu lasă pe nimeni să se apropie. N-am avut inima să-l bag cu forța într-o cușcă... sau să-l distrug.

— Quintus n-ar fi lăsat-o aici.

— Așa cum spuneam, Percy, se pare că m-am înșelat în privința lui. Acum ar trebui să te pregătești pentru dimineață. Tu și Annabeth aveți încă multe de făcut.

L-am lăsat în scaunul lui cu rotile, privind trist spre șemineu. M-am întrebat de câte ori mai stătuse așa, așteptând eroi care nu s-au mai întors.

Înainte de cină, m-am oprit la arena de lupte. După cum mă așteptam, Doamna O'Leary stătea ghemuită în mijlocul stadionului, o movilă enormă de blană neagră care mesteca fără chef capul unui manechin de luptă.

Când m-a văzut, a lătrat și a venit țopăind spre mine. Am crezut că s-a zis cu mine. Am apucat doar să spun: „Uau!“ înainte să mă doboare la pământ și să înceapă să mă lingă pe față. De obicei, ca fiu al lui Poseidon, mă ud doar dacă vreau, dar se pare că puterile mele n-aveau niciun efect asupra salivei de câine, pentru că mi-a făcut o baie ca lumea.

— Hei! am strigat. Nu pot să respir. Lasă-mă să mă ridic!

În cele din urmă am reușit s-o dau jos de pe mine. Am scărpinat-o după urechi și am găsit un biscuit pentru câini extra-gigantic.

— Unde-i stăpânul tău? am întrebat. Cum a putut să te abandoneze așa, ia spune?

A scheunat de parcă ar fi vrut și ea să știe. Puteam să accept că Quintus e de partea dușmanului, dar tot nu puteam pricepe de ce o abandonase pe Doamna O'Leary.

1)acă eram singur de ceva, era faptul că el chiar ținea la super-câinele lui.

Meditam la asta ștergându-mi de pe față balele de câine când am auzit o voce de fată:

— Ai mare noroc că nu te-a decapitat.

Clarisse stătea în celălalt capăt al arenei înarmată cu o sabie și un scut.

— Ieri am venit să mă antrenez, a mormăit ea. Câinele a încercat să mă înfulece.

— E o cățea inteligentă, i-am spus.

— Foarte amuzant.

S-a îndreptat spre noi. Doamna O'Leary a mârâit, dar am mângâiat-o pe cap și am calmat-o.

— Câine tâmpit, a spus Clarisse. N-o să mă împiedice să mă antrenez.

— Am auzit de Chris, am spus. îmi pare rău.

Clarisse a făcut un tur de arenă. Când a ajuns în dreptul celui mai apropiat manechin, l-a atacat cu furie, retezându-i capul dintr-o singură lovitură și înfigându-i sabia în burtă. Și-a scos sabia și a continuat să se plimbe.

— Mda, asta e. Uneori lucrurile nu merg cum trebuie.

îi tremura vocea.

— Eroii sunt răniți... mor, în timp ce monștrii continuă să revină.

A apucat o sulită și a aruncat-o de-a curmezișul arenei. A nimerit coiful unui manechin chiar între ochi.

îl numise pe Chris erou, de parcă nici n-ar fi trecut de partea titanului. Mi-a amintit de felul cum Anna- beth vorbea uneori despre Luke. Am hotărât să nu spun nimic.

— Chris a fost curajos, i-am spus. Sper să se însănătoșească.

M-a privit de parcă eu eram următoarea ei țintă. Doamna O'Leary a mârâit.

— Fă-mi o favoare, mi-a spus Clarisse.

— Da, sigur.

— Dacă-l găsești pe Dedal, să n-ai încredere în el. Nu-i cere ajutor. Pur și simplu, ucide-l.

— Clarisse...

— Pentru că oricine poate crea ceva de genul Labirintului, Percy, e rău. E dracul gol.

Pentru o clipă mi-a amintit de văcarul Eurition, fratele ei vitreg mult mai în vârstă. Avea aceeași privire, de parcă ar fi fost folosită în ultimii două mii de ani și ar fi obosit. Și-a băgat sabia în teacă.

— Antrenamentul s-a încheiat. De acum înainte, luptăm pe viață și pe moarte.

În noaptea aceea am dormit în patul meu și, pentru prima dată după vizita pe Insula lui Calipso, am visat.

Eram într-o sală de tron, o încăpere mare și albă cu coloane de marmură și un tron de lemn. Pe tron stătea un tip durduliu, cu părul roșcat și creț și cu o coroană de lauri. Alături de el erau trei fete care păreau fiicele lui. Toate aveau părul roșcat și purtau haine albastre.

Ușile s-au deschis cu un scârțâit și un crainic a anunțat:

— Minos, regele Cretei!

M-am încordat, dar omul de pe tron s-a mulțumit să le zâmbească fiicelor sale.

— Abia aștept să văd ce față face.

Minos, ticălosul regal în persoană, a pătruns în încăpere. Era atât de înalt și de serios, că-l făcea pe celălalt rege să pară caraghios. Barba ascuțită a lui Minos încărunțise. Arăta mai suplu decât ultima dată când îl visasem și avea sandalele mânjite cu noroi, dar în ochi avea aceeași sclipire malefică.

S-a înclinat țeapăn în fața tipului de pe tron.

— Rege Cocalus. Am înțeles c-ai rezolvat micuța mea enigmă?

Cocalus a zâmbit.

— Puțin spus *micuță*, Minos. Mai ales când dai sfără-n țară că ești dispus să plătești o mie de talanți de aur celui care o rezolvă. Mai este valabilă oferta?

Minos a bătut din palme. Au intrat două gărzi solide, cărând cu greutate o cutie mare de lemn. Au pus-o la picioarele lui CocaluS și au deschis-o. Stive de lingouri de aur străluceau înăuntru. Probabil că valorau un catralion de dolari.

Cocalus a fluierat admirativ.

— Probabil că ti-ai băgat regatul în faliment pentru o astfel de recompensă, prietene.

— Asta nu e treaba ta.

Cocalus a ridicat din umeri.

— Enigma a fost destul de simplă, într-adevăr. Unul dintre slujitorii mei a rezolvat-o.

— Tată, l-a avertizat una dintre fete.

Părea cea mai în vârstă, era un pic mai înaltă decât surorile ei.

Cocalus a ignorat-o. A scos dintre faldurile robei sale o scoică spiralată. Prin ea fusese introdus un fir de argint, așa că atârna ca o mărgea uriașă pe un colier.

⁹ Minos a făcut un pas înainte și a luat scoica.

— Unul dintre slujitori tăi, ai spus? Cum a introdus firul fără să spargă scoica?

— S-a folosit de ⁰ furnică, dacă îți vine să crezi. A legat un fir de mătase de micuța creatură și a momit-o prin scoică punând miere la celălalt capăt.

— Un tip ingenios, a spus Minos.

— O, așa este. E profesorul fiicelor mele. Țin foarte mult la el.

Privirea lui Minos a devenit tăioasă.

— Eu aș avea mare grijă.

Aș fi vrut să-l avertizez pe Cocalus: „Nu avea încredere în tipul ăsta! Aruncă-l în temniță cu niște lei fio- roși sau așa ceva!“ Dar regele cel roșcat s-a mulțumit să chicotească.

— N-ai de ce să te îngrijezi, Minos. Fiicele mele sunt foarte înțelepte pentru vârsta lor. Acum, cu privire la aurul meu...

— Da, a spus Minos. Dar, vezi tu, aurul e pentru cel care a rezolvat enigma. Iar acest om nu poate fi decât unul singur. îl adăpostești pe Dedal.

Cocalus s-a foit neliniștit pe tron.

— Cum se face că-i cunoști numele?

— E un hoț, a spus Minos. A lucrat cândva la curtea mea, Cocalus. A întors-o pe propria-mi fiică împotriva mea. A ajutat un uzurpator să-și bată joc de mine în propriul meu palat. Și apoi a fugit de mâna legii. îl urmăresc de zece ani.

— N-am știut nimic despre asta. Dar i-am oferit protecția mea. Mi-a fost de foarte mare folos...

— Te las să alegi, a spus Minos. Predă-mi fugarul, și aurul va fi al tău. Sau riscă să mă transformi în dusma-uul tău. N-ai vrea să faci din Creta un dușman.

Cocalus a pălit. Mi s-a părut o tâmpenie să se arate atât de speriat în mijlocul propriei săli a tronului. Ar li trebuit să-si cheme armata sau așa ceva. Minos avea doar două gărzi. Dar Cocalus stătea și asuda pe tronul său.

— Tată, a spus fiica cea mare, nu poți...

— Liniște, Aelia.

Cocalus a început să-și răsucescă barba. A privit din nou aurul strălucitor.

— Mă simt rănit, Minos. Zeii nu iubesc un om care-si încalcă iurământul de ospitalitate

— Zeii nu-i iubesc nici pe cei care adăpostesc criminali.

Cocalus a aprobat din cap.

— Foarte bine. Îți vei primi omul în lanțuri.

— Tată! a spus din Aelia nou.

Apoi a reușit să-și țină firea, și-a vorbit pe un ton mai blând.

— Cel... cel puțin să-l ospătăm pe musafirul nostru. După o călătorie atât de lungă, merită o baie fierbinte, haine noi și o masă bună. Aș fi onorată să pregătesc chiar eu baia.

I-a zâmbit cu drăgălășenie lui Minos, iar bătrânul rege a mormăit.

— Nu mi-ar strica o baie... a spus privindu-l pe Cocalus. Ne vedem la cină, domnul meu. Cu prizonierul.

— Pe aici, maiestate, a spus Aelia.

Ea și surorile ei l-au condus pe Minos afară din încăpere.

I-am urmat într-o cameră de baie decorată cu mozaic. Era plină de aburi. În cadă, dintr-un robinet, curgea apă fierbinte. Aelia și surorile ei au umplut-o cu petale de trandafir și cu ceva care trebuie să fi fost o spumă de baie antică, pentru că în scurt timp apa s-a acoperit cu spumă multicoloră. Fetele s-au întors când Minos și-a scos hainele și s-a băgat în cadă.

— Ahh, a spus el zâmbind. O baie excelentă. Vă mulțumesc, dragele mele. Călătoria a fost cu adevărat lungă.

— Ați urmărit prada zece ani, stăpâne? a întrebat Aelia, clipind din gene. Trebuie că sunteți un om perseverent.

— Nu uit niciodată o datorie, a zâmbit Minos. Tatăl nostru a fost întotdeauna un om cu o conștiință clară.

Am crezut că exagerează cu lingușirea asta exagerată, dar bătrânul îi mânca din palmă. Surorile Aeliei au turnat ulei parfumat în capul regelui.

— Știți, stăpâne, a spus Aelia, Dedal s-a gândit că veți veni. A bănuir că enigma ar putea fi o capcană, dar n-a rezista tentației de-a o rezolva.

Minos s-a încruntat.

— Dedal ți-a vorbit despre mine?

— Da, stăpâne.

— E un om rău, prințesă. Fiica mea a căzut sub vraja lui. Să nu-l asculți.

— E un geniu, a spus Aelia. Și crede că o femeie e la fel de inteligentă ca un bărbat. A fost primul care ne-a tratat ca pe niște oameni cu judecată. Poate că fiica ta a crezut același lucru.

Minos a încercat să se ridice, dar surorile Aeliei l-au împins înapoi în apă. Aelia a venit în spatele lui. Ținea în palmă trei mici sfere. La început, am crezut că sunt mărgelile de baie, dar ea le-a aruncat în apă, iar din mărgelile au ieșit fire de bronz care au început să se înfășoare în jurul regelui, legându-i gleznele, prinzându-i încheieturile și înconjurându-i gâtul. Oricât l-aș fi urât pe Minos, era o scenă sinistă. El s-a zbătut și a strigat, dar fetele erau mult mai puternice. În scurt timp, a devenit neajutorat, culcat în baie cu bărbia chiar deasupra apei. Firele de bronz continuau să se înfășoare în jurul lui ca un cocon, prinzându-i corpul ca o menghină.

— Ce vreți? a întrebat Minos. De ce faceți asta?

Aelia a zâmbit.

— Dedal a fost bun cu noi, majestate. Și nu-mi place că l-ați amenințat pe tatăl nostru.

— Spune-i lui Dedal..., a mormăit Minos. Spune-i c-o să-l vânez chiar și după moarte! Dacă există dreptate

în Lumea Subpământeană, sufletul meu îl va bântui pe vecie!

— Ce cuvinte mari, maiestate, a spus Aelia. Vă doresc mult noroc în a vă găsi dreptatea în Lumea Subpământeană.

Și cu asta, firele de bronz s-au înfășurat complet în jurul feței lui Minos, transformându-l într-o mumie de bronz.

Ușa băii s-a dat în lături și înăuntru a pășit Dedal, cu un bagaj în mână.

Se tunsese scurt. Barba îi era de un alb pur. Părea fragil și trist, dar s-a întins și a atins fruntea mumiei. Firele s-au desfăcut și s-au scufundat în cadă. Nu mai

rămăsese nimic. Regele Minos parcă se evaporase.

— O moarte lipsită de dureri, a cugetat Dedal. Mai mult decât merita. Vă mulțumesc, prințesele mele.

Aelia l-a îmbrățișat.

— Nu mai poți rămâne aici, învățătorule. Când tatăl nostru o să afle...

— Mda, a spus Dedal. Mă tem că v-am făcut probleme.

— O, nu-ți face griji pentru noi. Tata va fi destul de fericit să ia aurul bătrânului. Iar Creta e foarte departe. Dar el te va învinui pe tine pentru moartea lui Minos. Trebuie să pleci într-un loc sigur.

— Într-un loc sigur, a repetat bătrânul. De ani de zile fug din regat în regat, căutând un loc sigur. Mă tem că Minos a spus adevărul. Moartea nu-l va opri să mă vâneze. Nu va exista loc sub soare care să mă găzduiască, odată ce se va auzi despre crima asta.

— Și atunci unde vei merge? a spus Aelia.

— Într-un loc unde am jurat că nu mă voi mai întoarce vreodată, a spus Dedal. Închisoarea mea ar putea fi

— Nu înțeleg, a spus Aelia.
— E mai bine așa.
— Dar cum rămâne cu Lumea Subpământeană? a întrebat una dintre surori. Te așteaptă o judecată îngrozitoare! Fiecare om trebuie să moară.

— Poate, a spus Dedal.

Apoi a scos un papirus din bagaj - același papirus pe care-l văzusem în visul cu însemnările nepotului său.

— Sau poate că nu.

A bătut-o pe umăr pe Aelia, apoi a binecuvântat-o pe ea și pe surorile ei. A mai aruncat o privire la firele de cupru care scânteiau pe fundul băii.

— Găsește-mă, dacă îndrăznești, rege al fantomelor.

S-a întors spre peretele de mozaic și a atins o placă.

IV perete a apărut un semn strălucitor - litera grecească A iar peretele s-a dat la o parte. Prințesele au țipat uimite.

— Nu ne-ai spus niciodată de pasajul acesta secret! a spus Aelia. Ai fost ocupat.

— *Labirintul* a fost ocupat, a corectat-o Dedal. Nu încercați să mă urmați, dragele mele, dacă puneți preț pe sănătatea voastră mintală.

Peisajul din vis s-a schimbat. Mă aflam sub pământ, mtr-o încăpere de piatră. Luke și încă un războinic semizeu studiau o hartă la lumina lanternei.

Luke a blestemat.

— Ar fi trebuit să fie ultima cotitură.

A mototolit harta și a aruncat-o cât colo.

— Domnule! a protestat însoțitorul lui.

— Hărțile sunt inutile aici, a spus Luke. Nu-ți face griji. O s-o gălesc.

— Domnule, e adevărat că cu cât grupul e mai mare...

— Cu atât e mai probabil să se piardă? Da, e adevărat. De ce crezi c-am trimis exploratori singuri de la bun început? Dar nu-ți face griji. De îndată ce avem firul, putem conduce avangarda prin Labirint.

— Dar cum vom *obține* firul?

Luke s-a ridicat și și-a pocnit degetele.

— O, Quintus se va descurca. Tot ce trebuie e să ajungem în arenă, care e la o răscruce. E imposibil să ajungi oriunde fără să treci prin ea. De aceea trebuie să încheiem un armistițiu cu stăpânul lui. Trebuie doar să rămânem în viață până...

— Domnule! s-a auzit o voce de pe coridor.

Un alt tip în armură grecească a venit în fugă, ducând o torță.

— Dracenele au găsit un semizeu!

Luke s-a încruntat.

— Singur? Rătăcind prin Labirint?

— Da, domnule! Ați face bine să vă grăbiți. Sunt în camera cealaltă. L-au încolțit.

— Cine e?

— Nu l-am mai văzut niciodată, domnule.

Luke a dat din cap.

— Un cadou din partea lui Cronos. Ne-am putea folosi de acest semizeu. Vino!

Au luat-o la fugă pe coridor și dintr-odată m-am trezit pe întuneric. „Un semizeu singur, rătăcind în Labirint.” Mi-a trebuit mult până să pot adormi la loc.

A doua zi dimineață m-am asigurat că Doamna O’Leary are suficienți biscuiți de câini. L-am rugat pe Beckendorf să n-o scape din ochi, lucru care nu l-a prea bucurat. Apoi m-am urcat pe Dealul Semizeilor, iar pe drum m-am întâlnit cu Annabeth și Argus.

Annabeth și cu mine n-am prea vorbit în camionetă. Argus n-a vorbit deloc, probabil pentru că avea ochi pe tot corpul, inclusiv - așa am auzit - pe vârful limbii și imi plăcea să-i arate.

Annabeth părea răvășită, de parcă ar fi dormit chiar mai rău decât mine.

— Coșmaruri? am întrebat în cele din urmă.

A scuturat din cap.

— Un mesaj Iris de la Eurition.

— Eurition! S-a întâmplat ceva cu Nico?

— A plecat de la fermă noaptea trecută și s-a întors în Labirint.

— *Pofti nil* Și Eurition n-a încercat să-l oprească?

— Nico a plecat înainte ca el să se trezească. Orthus i a luat urma până la opritorul de vite. Eurition a spus că I a auzit pe Nico vorbind singur în ultimele nopți. Crede ca Nico vorbea iarăși cu fantoma lui Minos.

— E în pericol, am spus.

— Nu mai spune. Minos e unul dintre judecătorii morților, dar e vicios până-n măduva oaselor. Nu știu ce vrea de la Nico, dar...

Nu la asta m-am referit. Am avut un vis azi-noapfe...

I-am spus despre Luke, despre faptul că pomenise de (jiiintus și că oamenii lui găsiseră un semizeu singur în I - abirint.

Maxilarul lui Annabeth s-a încleștat.

— E rău. Foarte rău.

— Deci, ce facem?

A ridicat o sprânceană.

— Păi e bine că ai un plan care să ne ghideze, nu-i i
ica?

Era sâmbătă, iar traficul era aglomerat la intrarea în oraș. Am ajuns la apartamentul mamei în jurul prânzului. Când a răspuns la ușă, m-a strâns în brațe atât de tare, că parcă sărise pe mine un câine infernal.

— Eu *le-am spus* că ești bine, a spus mama, dar părea că povara întregului cer îi fusese ridicată de pe umeri - si, credeti-mă, eu chiar știu ce înseamnă asta.

Ne-a așezat la masa din bucătărie și a insistat să gustăm din fursecurile ei albastre cu ciocolată în timp ce i-am povestit despre misiunea noastră. Ca de obicei, am încercat să împlânzesc părțile înfricoșătoare (adică majoritatea), dar, cumva, asta făcea ca totul să pară și mai periculos.

Când am ajuns la partea despre Gerion și grajduri, mamei îi venea să mă strângă de gât.

— Nu reușesc să-l conving să-și facă ordine în cameră, dar în schimb curăță o sută de tone de balebă de cal din grajdurile nu știu cărui monstru?

Annabeth a pufnit în râs. Era prima oară când o auzeam râzând după mult timp și-mi părea bine.

— Deci, a spus mama după ce-am terminat de povestit, ai distrus Insula Alcatraz, ai aruncat în aer Muntele St. Helens și ai strămutat o jumătate de milion de oameni, dar cel puțin ești în siguranță.

Asta-i mama, mereu vede partea bună a lucrurilor.

— Mda, am încuviințat. Cam despre asta e vorba.

— Aș fi vrut să fie și Paul aici, a spus, mai mult pentru ea. Voia să-ți vorbească.

— O, da. Școala.

Atâtea se întâmplaseră, că aproape uitasem de turul de orientare de la Liceul Goode - de faptul că lăsasem camera orchestrei în flăcări și că prietenul mamei mă văzuse sărind pe fereastră ca un fugar.

— Ce i-ai spus? am întrebat.

Mama a clătinat din cap.

— Ce să-i spun? El știe că ești diferit, Percy. E un tip inteligent. Nu crede că ești un om rău. Nu știe ce se întâmplă, dar școala face presiuni asupra lui. La urma urmei, datorită lui ai fost admis. Trebuie să-i convingă că incendiul n-a fost din vina ta. Și faptul c-ai fugit nu dă prea bine.

Annabeth mă studia. Părea destul de înțelegătoare. Știam că fusese și ea în situații asemănătoare. Pentru un semizeu nu e niciodată ușor să se descurce în lumea muritorilor.

— O să vorbesc cu el, am promis. După ce terminăm cu misiunea. Dacă vrei îi pot spune adevărul.

Mama mi-a pus o mână pe umăr.

— Ai face asta?

— Ei bine, da. Oricum va crede că sunt nebun.

— Crede deja asta.

— Atunci n-am nimic de pierdut.

— Mulțumesc, Percy. O să-i spun că vei fi acasă...

S-a încruntat.

— Când? Ce-o să se întâmple acum?

Annabeth și-a rupt fursecul în două.

— Percy are un *plan*.

Fără nicio tragere de inimă, i l-am spus mamei.

A dat din cap precaută.

— Pare foarte periculos. Dar s-ar putea să funcționeze.

— Si tu ai abilitățile astea, nu-i așa? am întrebat. Poți vedea prin Ceață.

Mama a oftat.

— Nu ca pe vremuri. Când eram mai tânără, era mai ușor. Dar, da, mereu am văzut mai mult decât ar fi

E unul dintre lucrurile care i-au atras tatălui tău atenția când ne-am întâlnit. Să fii atent. Promite-mi c-o să scapi teafăr.

— Vom încerca, doamnă Jackson, a spus Annabeth. Dar fiul dumneavoastră e dificil de ocrotit.

Și-a încrucișat brațele și a privit pe fereastra bucătăriei. Mă jucam cu șervețelul și încercam să nu spun nimic.

Mama s-a încruntat.

— Ce se întâmplă cu voi doi? V-ați certat?

N-a spus niciunul nimic.

— Înțeleg, a spus mama, și m-am întrebat dacă nu cumva vedea și prin altceva decât prin Ceață.

Părea să înțeleagă ce se întâmplă cu Annabeth și cu mine, dar să fiu al naibii dacă eu înțelegeam.

— Nu uitați, ne-a spus, Grover și Tyson se bazează pe voi.

— Știu, am spus amândoi odată simțindu-ne și mai jenați.

Mama a zâmbit.

— Percy, ai putea folosi telefonul de pe hol. Mult noroc.

Am fost ușurat să ies din bucătărie, chiar dacă ce urma să fac mă neliniștea. M-am dus la telefon și am

sunat. Numărul îmi dispăruse de mult de pe mână, dar nu era nicio problemă. Îl memorasem fără să vreau.

Am aranjat o întâlnire în Times Square. Am găsit-o pe Rachel Elizabeth Dare în față la Marriott Marquis și era pictată cu totul în auriu.

Cu totul - adică fața, părul, hainele. Arăta de parcă fusese atinsă de Regele Midas. Stătea ca o statuie

ce turiștii se loveau de ei sau se opreau să-i privească. I) nii trecători aruncau bani pe prelată de pe trotuar.

Pe pancarta de la picioarele lui Rachel scria: ARTA URBANĂ PENTRU COPII, DONAȚIILE VOR FI APRECIATE.

Am stat acolo cu Annabeth vreo cinci minute, privind-o pe Rachel, dar n-a schițat niciun semn că ne-ar li observat. Din câte mi-am dat seama, nu s-a mișcat si nici măcar n-a clipit. Având deficit de atenție și așa mai departe, eu n-aș fi putut face asta. Aș fi înnebunit dacă ar li trebuit să stau nemișcat atâta timp. Era ciudat s-o văd pe Rachel în auriu. Arăta ca statuia unei celebrități, ca o actriță sau așa ceva. Numai ochii ei verzi arătau normal.

— Poate ar trebui s-o împingem, a sugerat Annabeth.

M-am gândit că era cam răutăcioasă, dar Rachel n-a reacționat. După alte câteva minute, un puști argintiu a venit din statia de taxiuri a hotelului, unde luase o pauză. A adoptat o postură din care parcă vorbea mul- ți mii, chiar lângă Rachel. Rachel s-a activat și a ieșit de pe prelată.

— Hei, Percy, a spus zâmbind. La țanc! Hai să bem O cafea.

Am mers la un local care se numea Java Moose, pe Strada West 43. Rachel a comandat un Espresso Extreme, genul de cafea după care se dădea în vânt Grover. Anna- beth si cu mine ne-am luat câte un *smoothie* de fructe si

ne-am așezat la o masă chiar sub un elan împăiat. Nu s-a uitat nimeni ciudat la Rachel si la costumația ei aurie.

— Deci, a spus ea, tu ești Annabell, nu-i așa?

— Annabeth, a corectat-o Annabeth. Te îmbraci mereu in aur?

— De obicei, nu, a spus Rachel. Strângem fonduri pen-

copiii din școlile elementare pentru că vor să elimine orele de educație artistică din școli, înțelegeți? Facem asta o dată pe lună și într-un weekend bun strângem în jur de cinci sute de dolari. Dar bănuiesc că nu despre asta vreți să vorbim. Si tu ești semizeu?

— Șșșș! a șoptit Annabeth, privind înjur. Nu-i nevoie să știe toată lumea, bine?

— Bine.

Rachel s-a ridicat și a spus foarte tare:

— Hei, oameni buni! Aceștia nu sunt oameni! Sunt semizeii greci!

Nimeni nu s-a uitat la noi. Rachel a ridicat din umeri și s-a așezat.

— Nu prea pare să le pese.

— Nu e amuzant, a spus Annabeth. Asta nu-i o glumă, muritoareo.

— Potoliți-vă, amândouă, am spus. Calmați-vă!

— Sunt calmă, a insistat Rachel. De fiecare dată când sunt în preajma ta, suntem atacați de monștri. De ce aș fi agitată?

— Uite cum stă treaba, am spus. Îmi pare foarte rău pentru povestea din camera orchestrei. Sper că nu te-au dat afară sau ceva.

— Nu. Mi-au pus o mulțime de întrebări despre tine. Am făcut pe proasta.

— A fost greu? a întrebat Annabeth.

— În regulă, gata! am intervenit. Rachel, avem o problemă. Și avem nevoie de ajutorul tău.

Rachel a privit-o pe Annabeth printre gene.

— Voi aveți nevoie de ajutorul meu?

Annabeth amesteca absentă cu paiul în *smoothie*.

De a spus ea cu jumătate de gură. Poate

I-am povestit lui Rachel despre Labirint și că trebuia să-l găsim pe Dedal. I-am spus și ce se întâmplase în ultimele dăți când intrasem în el.

— Deci vrei să vă ghidez, a spus. Printr-un loc în care n-am mai fost niciodată.

— Tu vezi prin Ceață, i-am spus. La fel ca Ariadna. Sunt sigur c-o să găsești drumul bun. Labirintul nu va putea să te păcălească la fel de ușor.

— Și dacă te înșeli?

— Atunci o să ne pierdem. Oricum ar fi, e periculos. Poarte, foarte periculos.

— Aș putea muri?

— Da.

— Credeam c-ai spus că monștrilor nu le pasă de muritori. Că sabia ta...

— Așa e, am spus. Bronzul celest nu-i rănește pe muritori. Majoritatea monștrilor te-ar ignora. Dar Luke... Lui nu-i pasă. El se folosește de muritori, de semizeii, de monștri, de orice. Și va ucide pe oricine îi stă în cale.

— Simpatice tip, a spus Rachel.

— Se află sub influența unui titan, i-a luat Annabeth apărarea. A fost păcălit.

Rachel ne-a privit pe rând în ochi.

— Bine, a spus ea. Mă bag...

Am privit-o chiorăș. Nu-mi imaginasem c-o să fie atât de ușor.

— Ești sigură?

— Hei, vara asta se anunță plictisitoare. Asta-i cea mai bună ofertă de până acum. Deci ce trebuie să caut?

— Trebuie să găsim o intrare în Labirint, a spus Annabeth. Există o intrare în Tabăra Semizeilor, dar nu poți merge acolo. Accesul muritorilor e interzis.

Spusese cuvântul „muritori” de parcă ar fi pronunțat numele unei boli îngrozitoare, dar Rachel a dat pur și simplu din cap.

— Bine. Cum arată o intrare în Labirint?

— Ar putea fi orice, a spus Annabeth. O bucată de perete. Un bolovan. O ușă. Un capac de canal. Dar trebuie să aibă semnul lui Dedal. Litera grecească A, care emană o lumină albastră.

— Ca asta?

Rachel a desenat simbolul delta în apa de pe masă.

— Asta-i, a spus Annabeth. Știi grecește?

— Nu, a spus Rachel.

A scos din buzunar o perie mare de plastic albastră și a început să-și curețe auriul din păr.

— Trebuie să mă schimb. Ar fi bine să veniți cu mine la Marriott.

— De ce? a spus Annabeth.

— Pentru că e o intrare de genul ăsta în subsolul hotelului, acolo unde ne ținem costumele. Are semnul lui Dedal.

*în care mă duelez pe viață și pe moarte
cu fratele meu*

LJșa de metal era ascunsă pe jumătate în spatele unui coș de rufe plin cu prosoapele murdare din hotel. N-am observat nimic ciudat, dar Rachel mi-a arătat unde sa mă uit și am recunoscut pâlparea albastră a simbolului gravat în metal.

— N-a mai fost folosită de mult timp, a spus Annabeth.

— Am încercat s-o deschid, a spus Rachel, doar din curiozitate. E înțepenită de la rugină.

— Nu. Annabeth s-a apropiat. Doar că are nevoie de o îngerească a unui semizeu.

După cum era de așteptat, de îndată ce Annabeth a ;il ins semnul, acesta s-a făcut albastru. Usa metalică s-a deblocat și s-a deschis cu un scârtâit, dând la iveală o scară întunecoasă care cobora.

— Uau.

Rachel părea calmă, dar nu mi-am dat seama dacă se prefăcea sau nu. Se schimbaseră într-un tricou uzat cu Muzeul de Artă Modernă și în blugii ei mângăliți cu markerul, iar din buzunar îi ieșea peria albastră de păr. Avea părul roșcat prins la spate, dar încă îi mai rămăseseră prin el și pe față urme aurii.

— Deci... după tine?

— Tu ești ghidul, a spus Annabeth cu o politețe prefăcută. Condu-ne!

Scările duceau la un tunel larg din cărămidă. Era atât de întuneric, că nu vedeai la un metru în față, dar Annabeth și cu mine ne reîncărcasem lanternele. De îndată ce le-am pornit, Rachel a țipat.

Un schelet rânjea la noi. Nu era de om. Era foarte mare, asta era sigur - cel puțin trei metri. Fusesse spânzurat, legat de încheieturile mâinilor și de glezne formând un X gigantic în tunel. Dar ce mi-a provocat cu adevărat un fior pe șira spinării a fost orbita neagră din mijlocul craniului.

— Un ciclop, a spus Annabeth. E foarte vechi. Nu e... unul dintre cunoscuții noștri.

„Nu e Tyson“, asta voia să spună. Dar nu m-am simțit cu mult mai bine. Mi-a dat impresia c-a fost pus acolo ca avertisment. Nu-mi doream să mă întâlnesc cu cineva care putea ucide un ciclop în toată firea.

Rachel a înghițit în sec.

— Ai un prieten ciclop?

— Tyson, am spus. E fratele meu vitreg.

— Fratele tău *vitreg*.

— Să sperăm c-o să-l găsim aici, am spus. Și pe Grover. Grover e satir.

— O.

Vocea de-abia i se auzea.

— Păi atunci ar trebui să mergem mai departe.

A trecut pe sub brațul stâng al scheletului și s-a îndepărtat. Annabeth și cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Annabeth a ridicat din umeri. Am urmat-o pe Rachel în Labirint.

După vreo cincizeci de metri am ajuns la o răscruce, în față, tunelul de cărămidă continua. La dreapta, pereții

erau făcuți din dale antice de marmură. La stânga, tunelul era acoperit cu pământ și rădăcini de copaci.

Am arătat spre stânga.

— Asta arată ca tunelul pe care au apucat-o Tyson și Grover.

Annabeth s-a încruntat.

— Da, dar felul cum arată arhitectura celui din dreapta - pietrele alea vechi - e mult mai probabil să ducă înspre o parte veche a Labirintului, spre atelierul lui Dedal.

— Trebuie să mergem tot înainte, a spus Rachel.

Annabeth și cu mine ne-am uitat la ea.

— Asta-i cea mai puțin probabilă variantă, a spus Annabeth.

— Nu vedeți? a întrebat Rachel. Uitați-vă pe jos.

Nu vedeam nimic în afara cărămizilor uzate și a noroiului.

— Strălucește ceva acolo, a insistat Rachel. Foarte slab. Dar noi trebuie s-o luăm tot înainte. La stânga, în continuarea tunelului, rădăcinile se mișcă ciudat, ca niște tentacule. Și nu-mi place. La dreapta este o capcană, cam la șase metri. Găuri în pereți, poate pentru țepi. Nu cred că ar trebui să riscăm.

Nu vedeam nimic din cele descrise de ea, dar am dat din cap.

— Bine. Mergem înainte.

— Tu o crezi? a întrebat Annabeth.

— Da, am spus. Tu nu?

Annabeth părea gata să se ia la harță, dar i-a făcut semn lui la Rachel să ne conducă. Am mers împreună pe coridorul de cărămidă. Acesta o cotea și schimba direcția, dar fără să mai fie alte tuneluri secundare. Parcă am fi coborât, afundându-ne și mai mult sub pământ.

- Nu sunt capcane? am întrebat neliniștit.
- Nimic, a spus Rachel încruntându-se. E normal ca totul că meargă atât de ușor?
- Nu știu, am spus. N-a mai fost așa niciodată.
- Rachel, a întrebat Annabeth, de unde ești, mai exact?

A spus-o pe un ton de genul „De pe ce planetă ești?”
Dar Rachel n-a părut ofensată.

- Din Brooklyn, a spus ea.
 - Părinții tăi n-o să fie îngrijorați dacă întârzii?
- Rachel a oftat.
- Puțin probabil. Aș putea fi plecată și o săptămână fără să observe.
 - Cum așa?

*

De data asta Annabeth nu mai era la fel de sarcastică, înțelegea cum e să ai probleme cu părinții.

Înainte ca Rachel să-i poată răspunde, în fața noastră s-a auzit un scârțâit, ca și cum ar fi fost făcut de niște uși imense care se deschid.

- Ce-a fost asta? a întrebat Annabeth.
 - Nu știu, a spus Rachel. Balamale de metal.
 - O, ești de mare ajutor. Vreau să spun *ce este?*
- Apoi pași grei care făceau să se cutremure coridorul veneau spre noi.

- Fugim? am întrebat.
- Fugim, a fost de acord Rachel.

Ne-am întors și am fugit înapoi pe drumul pe care venisem, dar până să facem șase metri ne-am întâlnit cu niște prieteni vechi. Două dracene - femei-șarpe în armuri grecești - ne-au pus sulițele în piept. Între ele era Kelli, majoreta empusă.

- Măi să fie a spus Kelli

Am scos capacul lui *Anaklusmos*, iar Annabeth și-a scos cuțitul, dar înainte ca pixul meu să ia formă de sabie, Kelli s-a năpustit la Rachel. Mâna i s-a transformat într-o gheară și s-a încolăcit în jurul lui Rachel, strângând-o puternic și punându-i ghearele la gât.

— Ți-ai scos animăluțul muritor la plimbare? m-a întrebat Kelli. Sunt atât de fragili. Atât de ușor de distrus!

Din spate se auzeau niște pași apropiindu-se. O umbră imensă a apărut din beznă - un gigant lestrigon de doi metri și jumătate, cu ochii roșii și colți.

La vederea noastră gigantul s-a lins pe buze.

— Pot să-i mănânc?

— Nu, a spus Kelli. Stăpânul tău îi vrea vii. îi vor oferi o distracție pe cînste.

Mi-a zămbit.

— Acum, la drum, semizeule. Altfel o să pieriți cu toții aici, începând cu muritoarea.

Era ca în cel mai sinistru coșmar. Si, credeti-mă, am avut o mulțime de coșmaruri. Eram mânați printr-un tunel, flancați de dracene, cu Kelli și gigantul în spate, în caz că încercam să fugim. Nimeni nu părea să-și facă griji c-am putea încerca să fugim în față. Asta era direcția în care ei doreau să mergem.

La un moment dat, am văzut niște usi de bronz. Aveau cam trei metri înălțime și erau împodobite cu un blazon cu două săbii încrucișate. Din spatele lor se auzea un vuiet înfundat, ca al unei mulțimi.

— O, ssssssuper, a spus femeia-șarpe din stânga. Vei fi foarte apreciat de gazda noastră.

Nu mai avusesem ocazia să privesc o dracenă de aproape și nu eram tocmai încântat de ocazia asta. Ar fi avut o față frumoasă dacă n-ar fi avut limba despicată și

ochii galbeni, cu niște fante negre în loc de pupile. Purta o armură de bronz până în talie. Mai jos, acolo unde ar fi trebuit să-i fie picioarele, erau două trunchiuri groase de șarpe, în nuanțe de auriu și verde. Se deplasa combinând târâțul cu mersul, de parcă ar fi folosit niște schiuri vii.

— Cine e gazda voastră? am întrebat.

A scos un șuierat, care e posibil să fi fost un hohot de râs.

— O, o sssă vezi. O sssă vă înțelegeți de minune. În fond, e fratele tău.

— Poftim?

Imediat m-am gândit la Tyson, dar ar fi fost imposibil. Despre ce tot vorbea?

Gigantul ne-a împins și a deschis ușile. A apucat-o pe Annabeth de cămașă și i-a spus:

— Tu stai aici.

— Hei! a protestat ea, dar tipul era de două ori cât ea și îi confiscase deia cutitul și mie sabia.

Kelli a izbucnit în râs. Încă își ținea ghearele în jurul gâtului lui Rachel.

— Du-te, Percy. Distrează-ne. Vom aștepta aici, cu prietenele tale, ca să fim siguri că te porți frumos.

M-am uitat la Rachel.

— Îmi pare rău. O să te scot din beleaua asta.

A dat din cap atât cât i-a permis strânsoarea demonului.

— Ar fi frumos din partea ta.

Dracenele m-au împins cu sulita spre ușă și am pășit într-o arenă.

Nu era chiar cea mai mare arenă în care fusesem vreodată, dar părea destul de spațioasă, având în vedere că se afla sub pământ. Podeaua acoperită cu pământ

era circulară, suficient de mare încât să poți da ture cu mașina prin ea dacă te străduiai. În centrul arenei, se luptau un gigant și un centaur. Centaurul părea cuprins de panică. Galopa în jurul dușmanului său, apărându-se cu o sabie și un scut, în timp ce gigantul avea o sulită de mărimea unui stâlp de telefon, iar mulțimea ovaționa.

Primul rând de locuri era la trei metri și jumătate deasupra podelei. Bănci simple de piatră o încercuiau și fiecare loc era ocupat. Erau acolo uriași, dracene, semizei, telechini și alte creaturi ciudate: demoni și creaturi cu aripi de liliac - jumătate om, jumătate orice altceva: pasăre, reptilă, insectă sau mamifer.

Dar cele mai ciudate erau craniile. Arena era plină de ele. Erau așezate de jur împrejur, pe lângă balustradă. < irămezi de cranii înalte de un metru decorau scările din- I re bănci, rânjeau înfîpte în țepe în spatele tonetelor și atârneau de lanțuri din tavan ca niște candelabre sinistre.

I Inele erau foarte vechi - doar oase îngălbenite. Altele I >areau mult mai proaspete. N-o să le descriu. Credeți-mă, nici nu vă doriți.

în mijlocul acestei nebunii, fluturând cu mândrie mtr-o laterală a peretelui cu spectatori, se afla ceva ce nu înțelegeam nici în ruptul capului - un steag verde ni tridentul lui Poseidon în mijloc. Ce căuta într-un loc oribil ca ăsta?

Deasupra steagului, la loc de cinste, stătea un vechi dușman.

— Luke, am spus.

Nu sunt sigur dacă m-a putut auzi din cauza vuietului mulțimii, dar mi-a zâmbit rece. Purta pantaloni de camuflaj, un tricou alb și o platoșă de bronz, așa cum îmi apăruse în vis. Dar încă nu avea sabia asupra lui, lucru care mi s-a părut ciudat. Alături de el stătea cel mai mare

gigant pe care-l văzusem vreodată, mult mai mare decât cel care lupta cu centaurul în arenă. Gigantul de lângă Luke trebuie să fi avut cel puțin patru metri și jumătate și era atât de lat, că ocupa trei locuri. Purta doar o pânză în jurul șoldurilor, ca un luptător de sumo. Avea pielea de un roșu închis și avea tatuate valuri albastre. M-am

gândit că trebuie să fie noul bodyguard al lui Luke.

Din arenă a răzbătut un strigăt și am făcut un salt înapoi când centaurul s-a prăbușit în praf la picioarele mele.

M-a privit în ochi rugător.

— Ajutor!

Am vrut s-apuc sabia, dai' îmi fusese confiscată și nu mi reapăruse încă în buzunar.

Centaurul s-a chinuit să se ridice în timp ce gigantul se apropia cu sulita pregătită.

O mână cu gheare mi s-a încleștat de umăr.

— Dacă pui preț pe viața prietenilor tăi, a spus dracena care mă păzea, n-o să intervii. Asssta nu-i lupta ta. Așteaptă-ți rândul.

Centaurul nu s-a putut ridica. Avea un picior rupt. Gigantul și-a pus piciorul uriaș pe pieptul omului-cal și și-a ridicat sulita. S-a uitat la Luke. Mulțimea striga: MOARTE! MOARTE!

Luke n-a făcut nimic, dar luptătorul de sumo tatuat de lângă el s-a ridicat. I-a zâmbit superior centaurului, care a scâncit:

— Te rog! Nu!

Apoi luptătorul de sumo a ridicat mâna și a întors degetul mare în jos.

Am închis ochii când giganticul gladiator a aruncat sulita. Când m-am uitat din nou, centaurul dispăruse, se dezintegrase în cenușă. Tot ce-a rămas în urma lui

ora o copită, pe care gigantul a luat-o ca pe un trofeu și a arătat-o mulțimii urlând în semn de aprobare.

O poartă s-a deschis în celălalt capăt al stadionului și gigantul a ieșit triumfător.

În tribune, luptătorul de sumo a ridicat mâinile, cerând să se facă liniște.

— O distracție pe cîste! a strigat el. Dar n-a fost ceva nemaivăzut. Ce altceva mai ai, Luke, fiu al lui Hermes?

Luke și-a încordat maxilarul. Mi-am dat seama că nu-i plăcea să fie numit *fiu al lui Hermes*. Își ura tatăl. Dar s-a ridicat calm în picioare. Ochii îi străluceau. De fapt, părea să fie într-o dispoziție destul de bună.

— Stăpâne Anteu, a spus Luke, suficient de tare pentru ca mulțimea să-l audă, ai fost o gazdă extraordinară! Ne-am bucura să te amuzăm, să-ți întoarcem favoarea de-a ne da voie să trecem prin tărâmul tău.

— O favoare pe care încă nu v-am acordat-o, a mormăit Anteu. Vreau distracție!

Luke a făcut o plecăciune.

— Cred că am ceva mai bun decât centauri care să lupte pentru tine în arenă. Am un frate de-al tău. A arătat spre mine. Percy Jackson, fiul lui Poseidon.

Mulțimea a început să-mi strige cuvinte de ocară și să arunce cu pietre. Pe cele mai multe le-am evitat, dar una m-a lovit în obraz și mi-a făcut o rană adâncă.

Ochii lui Anteu s-au luminat.

— Un fiu de-al lui Poseidon? Atunci ar trebui să lupte frumos! Sau să moară frumos!

— Dacă moartea lui te mulțumește, a spus Luke, vei permite ca armatele noastre să-ți traverseze tărâmul?

— Poate! a spus Anteu.

Luke nu s-a arătat prea încântat de acest „poate“. Mi-a

c-aș face bine să mor într-un mod foarte spectaculos dacă nu vreau să am probleme.

— Luke! a strigat Annabeth. Oprește totul! Dă-ne drumul!

De-abia atunci Luke a dat semne c-a observat-o. Pentru un moment, a părut uimit.

— Annabeth?

— Femeile au destulă vreme să lupte mai târziu, a intervenit Anteu. În primul rând, Percy Jackson, ce arme vei alege?

Dracena m-a împins în mijlocul arenei.

M-am uitat la Anteu.

— Cum poți fi un fiu al lui Poseidon?

Anteu a izbucnit în râs, cu restul mulțimii îngânându-l.

— Sunt fiul lui favorit! a explodat Anteu. Iată, acesta e templul meu în cinstea Celui ce provoacă cutremurele, construit din craniile tuturor celor pe care i-am ucis în numele lui! Craniul tău trebuie să stea alături de ele!

M-am uitat cu groază la toate acele scăfârlii - sute de scăfârlii - și la steagul lui Poseidon. Cum putea fi acesta un templu închinat tatei? El era un tip de treabă. Nu-mi ceruse nici măcar o felicitare de Ziua Tatălui, darămite tigva cuiva.

— Percy! a țipat Annabeth. Mama lui e Gaia! Ga...

Lestrigonul care o păzea i-a pus mâna la gură. „Mama lui e Gaia.” Zeița Pământului. Annabeth încerca să-mi spună că asta e important, dar nu știam de ce. Poate doar pentru că tipul avea amândoi părinții zei. Asta-l făcea și mai greu de ucis.

— Ești nebun, Anteu, i-am spus. Dacă îți imaginezi că ăsta e un omagiu potrivit, nu știi nimic despre Poseidon.

Mulțimea mi-a strigat insulte, dar Anteu a ridicat mâna cerând tăcere.

— Armele, a insistat el. Și atunci să vedem cum vei muri. Să fie topoare? Scuturi? Plase? Aruncătoare de flăcări?

— Doar sabia mea, am spus.

Monștrii au izbucnit în hohote de râs, dar imediat *Analilusmos* a apărut în mâinile mele și unele voci din mulțime au părut neliniștite. Lama de bronz avea o strălucire slabă.

— Runda întâi! a anunțat Anteu.

Porțile s-au deschis și o dracenă s-a strecurat pe ele. Într-o mână avea un trident și în cealaltă o plasă grea - în stilul binecunoscut al gladiatorilor. Mă antrenasem ani de zile împotriva acestor arme în tabără.

A dat să mă împungă, dar m-am ferit. Și-a aruncat plasa, sperând să-mi prindă mâna cu sabia, dar am evitat-o cu ușurință, i-am tăiat sulița în două și am înjunghiat-o cu *Anaklusmos* printr-o crăpătură a armurii. S-a evaporat cu un țipăt de durere și aplauzele mulțimii au încetat.

— Nu! a urlat Anteu. Prea repede! Trebuie să aștepti ca să ucizi. Numai eu dau acest ordin!

M-am uitat la Annabeth și Rachel. Trebuia să găsesc o cale să le eliberez, poate să distrag atenția paznicilor.

— Bună treabă, Percy, a zâmbit Luke. Te descurci mai bine cu sabia, trebuie să recunosc.

— Runda a doua! a strigat Anteu. Și mai încet de data asta! Mai multă distracție! Așteaptă decizia mea înainte să ucizi pe cineva. **ALT FEL...**

Porțile s-au deschis din nou și de data asta a ieșit un luptător tânăr. Era puțin mai în vârstă ca mine, avea vreo șaisprezece ani. Avea părul negru lucios și ochiul

stâng acoperit. Era suplu și musculos, așa că armura grecească atârna pe el. Și-a înfipt sabia în pământ, și-a potrivit curelele de la scut și și-a pus coiful cu păr de cal.

— Cine ești? am întrebat.

— Ethan Nakamura, a spus. Trebuie să te omor.

— De ce faci asta?

— Heil a comentat batjocoritor un monstru din tribune. Gata cu vorbăria și luptați!

Ceilalți au început și ei să strige.

— Trebuie să dovedesc că sunt viteaz, mi-a spus Ethan. Doar așa mă pot înrola.

Apoi a atacat. Săbiile ni s-au întâlnit, iar mulțimea a explodat. Nu era corect. Nu voiam să lupt ca să distrez o mulțime de monștri, dar Ethan Nakamura nu prea-mi dădea de ales.

S-a năpustit spre mine. Era bun. Nu fusese în Tabăra Semizeilor, din câte știam, dar fusese instruit. Mi-a parat lovitura și aproape că m-a lovit cu scutul, dar am sărit înapoi. A lovit cu sabia. M-am dat la o parte. Am lovit și am parat amândoi, făcându-ne o idee despre stilul celuilalt de-a lupta. Am încercat să rămân pe partea în care Ethan nu vedea, dar asta nu m-a prea ajutat. Se pare că lupta de mult timp cu un singur ochi, pentru că-și apăra excelent partea stângă.

— Sânge! au strigat monștrii.

Adversarul meu s-a uitat spre tribune. Mi-am dat seama că asta era slăbiciunea lui. Voia să impresioneze. Eu nu.

A scos un strigăt furios de luptă și m-a atacat, dar i-am parat lovitura și m-am retras, lăsându-l să vină după mine.

— Huo! a spus Anteu. Stai și luptă!

Ethan mă presa, dar mă apăram fără probleme, chiar și fără scut. Era echipat pentru apărare - armură groasă și scut - ceea ce făcea să fie foarte obositor să-l ataci. Eu

eram o țintă mai ușoară, dar în același timp eram mai ușor și mai rapid. Mulțimea o luase razna, strigând și aruncând cu pietre. Luptam de aproape cinci minute și nu cursese niciun strop de sânge.

În cele din urmă, Ethan a făcut o greșală. A încercat să mă înjunghie în burtă, dar i-am prins apărătoarea săbiei cu a mea și am răsucit. Sabia i-a căzut la pământ. I nainte s-o recupereze, l-am lovit cu latul săbiei în coif și l-am doborât. Armura lui grea mă avantaja mai degrabă pe mine decât pe el. A căzut pe spate amețit și obosit. I-am pus vârful săbiei în piept.

— Hai, termină-mă odată, a gemut Ethan.

M-am uitat la Anteu. Fața lui roșie era împietrită de nemulțumire, dar a ridicat mâna și și-a îndreptat degetul cel mare în jos.

— Las-o baltă.

Mi-am băgat sabia în teacă.

— Nu fi prost, a gemut Ethan. O să ne omoare pe amândoi.

I-am oferit mâna. A prins-o fără tragere de inimă. I i-am ajutat să se ridice.

— Nimeni n-o să-mi dezonzoreze jocurile! a urlat Anteu. (lapetele voastre vor fi închinat lui Poseidon!

M-am uitat la Ethan.

— Când ai ocazia, fugi.

Apoi m-am întors spre Anteu.

— De ce nu te lupți tu cu mine? Dacă ești în grațiile tatei, vino aici și dovedeste-o!

Monștrii au început să mormăie în tribune. Anteu s-a uitat înjur dându-și seama că n-are de ales. Nu putea refuza fără să pară un laș.

— Sunt cel mai mare luptător din lume, băiete, m-a avertizat el. Lupt încă de la primul *pankration*\

— *Pankration*? am întrebat.

— E vorba de lupta până la moarte, a spus Ethan. Fără reguli. Fără menajamente. Odinioară era sport olimpic.

— Mulțumesc pentru informație, i-am spus.

— N-ai pentru ce.

Rachel mă privea cu ochii mari. Annabeth clătina din cap cu milă, cu mâna lestrigonului încă astupându-i gura.

Am îndreptat sabia spre Anteu.

— Totul sau nimic! Dacă o să câștig eu, suntem liberi cu toții. Dacă o să câștigi tu, murim. Jură pe râul Styx.

Anteu a râs.

— N-ar trebui să-mi ia prea mult timp. îți accept condițiile!

A sărit balustrada în arenă.

— Noroc, mi-a spus Ethan. Vei avea nevoie.

Apoi s-a îndepărtat repede.

Anteu și-a pocnit degetele. A zâmbit și am văzut că până și pe dinți avea gravate valuri. Probabil că era un chin să se spele pe dinți după masă.

— Arme? a întrebat.

— Eu rămân la sabia mea. Tu?

Și-a ridicat mâinile uriașe și și-a fluturat degetele.

— N-am nevoie de nimic altceva! Domnule Luke, tu vei fi arbitrul.

Luke mi-a zâmbit cu superioritate.

— Cu plăcere.

Anteu a făcut un salt înainte. M-am rostogolit printre picioarele lui și l-am înjunghiat în spatele a coapsei.

— Ahhh! a strigat.

Dar în locul de unde ar fi trebuit să curgă sânge, s-a scurs nisip, de parcă aș fi spart o clepsidră. Nisipul s-a

picioarului aproape ca un ghips. Când pământul a căzut, rana era vindecată.

A atacat din nou. Din fericire, aveam ceva experiență în lupta cu giganții. De data asta am făcut o eschivă în lateral și l-am înjunghiat sub braț. Lama lui *Anaklusmos* i s-a implantat până la plăsele în coaste. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că sabia mi-a fost smulsă din mână când gigantul s-a întors și am fost aruncat în arenă, dezarmat.

Anteu a urlat de durere. Așteptam să se dezintegreze. Niciun monstru nu mai rezistase unei astfel de lovituri. Iar din bronz celest ar fi trebuit să-i distrugă esența. Iar Anteu a căutat mânerul, a scos sabia și a aruncat-o în spate. Din rană a curs iarăși nisip, dar, din nou, pământul s-a ridicat și l-a acoperit, învelindu-i corpul până la umeri. I) e îndată ce pământul s-a risipit, Anteu și-a revenit.

— Acum vezi de ce n-am cum să pierd, semizeule! s-a bucurat Anteu. Vino să te zdrobesc. O să fiu rapid!

Anteu stătea între mine și sabie. Disperat, m-am uitat în stânga și în dreapta și am văzut privirea lui Annabeth.

Pământul, m-am gândit. Ce încerca Annabeth să-mi spună? Mama lui Anteu era Gaia, pământul-mamă, cea mai bătrână dintre zeițe. O fi fost Poseidon tatăl lui

9

Anteu, dar Gaia îl ținea în viață. Nu-i puteam face rău atâta timp cât atinge pământul.

Am încercat să-l ocolesc, dar Anteu mi-a anticipat mișcarea. Mi-a blocat calea, chicotind. Se juca pur și simplu cu mine. Mă încolțise.

Am privit în sus spre lanțurile agățate de tavan, spre craniile dușmanilor săi atârând în cârlige. Dintr-odată mi-a venit o idee.

M-am prefăcut că o iau în partea opusă. Anteu m-a

— Ești cam firav, a spus. Nu ești un fiu vrednic de zeul mării!

Am simțit cum pixul se întorsese la mine în buzunar, fără ca Anteu să știe. El credea că *Anaklusmos* e tot în praful din spatele lui. Credea că încerc să-mi recuperez sabia. Nu era un avantaj grozav, dar n-aveam altceva.

Am atacat drept înainte, pitulându-mă, încât să creadă că am de gând să mă rostogolesc iarăși printre picioarele lui. Când s-a aplecat, gata să mă prindă ca un jucător de baseball, am sărit cât am putut de sus - m-am împins în antebrațul lui, m-am cățărat pe el ca pe o scară și i-am pus piciorul pe cap. A făcut ce mă așteptam să facă. S-a îndreptat indignat și a strigat: „Hei!“ M-am împins, folosindu-mă de forța lui pentru a mă catapulta spre tavan. Am prins un capăt de lanț, iar craniile și cârligele au zornăit dedesubt. Mi-am înfășurat lanțul în jurul picioarelor, așa cum făceam cu frânghiile din sala de sport. Am scos-o pe *Anaklusmos* și am tăiat lanțul de lângă mine.

— Vino aici, lașule! a urlat Anteu.

A încercat să mă prindă, dar nu ajungea la mine. Ținându-mă cu toată forța, am strigat:

— Hai și prinde-mă! Sau ești prea lent și gras?

A urlat și s-a avântat încă o dată să mă prindă. A prins un lanț și a încercat să se ridice. În timp ce el se chinuia, eu am coborât lanțul retezat, cu cârligul în jos. Mi-au trebuit două încercări, dar în final am agățat pânza care-l acoperea pe Anteu.

— Aaaa! a strigat el.

Am băgat iute lanțul tăiat prin veriga de care era prins lanțul meu, l-am întins și l-am asigurat cât am putut de bine. Anteu a încercat să revină pe pământ, dar a rămas suspendat de pânză. Trebuia să se țină de celelalte lanțuri cu ambele mâini ca să nu se răstoarne

cu capul în jos. M-am rugat ca pânza și lanțul să mai reziste câteva secunde. în timp ce Anteu înjura și se zbătea, am încurcat lanțurile, legându-le și lovindu-le ca o maimuță nebună. Am făcut bucle cu cârlige și zale metalice. Nu știu cum am făcut-o. Mama îmi spunea mereu că am talentul de-a încurca lucrurile. în plus, eram disperat să-mi salvez prietenii. în orice caz, timp de câteva minute, gigantul a rămas suspendat deasupra pământului, prins fără scăpare în lanțuri și cârlige.

Am sărit jos, gâfâind și plin de transpirație. Măinile îmi erau rănite de la cățarat.

— Dă-mă jos! mi-a cerut Anteu.

— Eliberează-1! a ordonat Luke. E gazda noastră!

Am scos capacul lui *Anaklusmos*.

— îl voi elibera.

Și l-am înjunghiat pe gigant în burtă. A urlat și din el a început să curgă nisip, dar era prea sus ca să atingă pământul, iar pământul nu se ridica să-l ajute. Anteu pur și simplu s-a dizolvat, scurgându-se încet-încet, până când din el n-au mai rămas decât lanțurile care se legănau goale, o pânză imensă prinsă de un cârlig și o grămadă de cranii care-mi rânjeau, dansând deasupra mea de parcă ar fi avut în sfârșit un motiv să zâmbească.

— Jackson! a strigat Luke. Ar fi trebuit să te ucid demult!

— Ai încercat, i-am amintit. Hai, Luke. Am avut o înțelegere cu Anteu. Am câștigat.

A reacționat exact cum mă așteptam.

— Anteu e mort. Jurământul moare odată cu el. Dar pentru că mă simt milostiv azi, te voi ucide repede.

A arătat spre Annabeth.

— Cruțați-o pe fată.

Vocea i-a tremurat doar puțin.

— Vreau să-i vorbesc înainte de... înainte de marea noastră victorie.

Toți monștrii din public au scos o armă sau și-au pregătit ghearele. Eram încercuiți. Și copleșiți numeric.

Apoi am simțit ceva în buzunar - o senzație de răceală care se intensifica. *Fluierul pentru câini*. Degetele mi s-au strâns în jurul lui. Zile în șir evitasem să folosesc darul lui Quintus. Probabil că era un șiretlic. Dar oricum... n-aveam de ales. L-am scos din buzunar și am suflat. Nu s-a auzit nimic și s-a spart în cioburi de gheață, topindu-mi-se în mână.

Luke a râs.

— Ce-ar fi trebuit să se întâmple?

Din spate s-a auzit un scheunat surprins. Gigantul lestrigon care o păzea pe Annabeth a zburat pe lângă mine și s-a izbit de perete.

— AUUUUU...

Empusa Kelli a țipat când un mastiff negru de două sute și ceva de kilograme a apucat-o ca pe-o jucărie de ros și-a aruncat-o în aer, direct în poala lui Luke. Doamna O'Leary a mârâit, iar cele două gârzi dracene s-au retras. Pentru o clipă, monștrii din public au fost luați complet prin surprindere.

— Să mergem! le-am strigat prietenilor mei. La picior, doamnă O'Leary!

— Ieșirea din celălalt capăt! a strigat Rachel. Acela e drumul cel bun!

Ethan Nakamura s-a prins cum stau lucrurile. Ne-am repezit împreună de-a curmezișul arenei, apoi prin ieșirea din celălalt capăt, cu Doamna O'Leary pe urmele noastre. În timp alergam, auzeam sunetele haotice scoase de o întreagă armată care încerca să sară din tribune și să pornească după noi.

în care furăm niște aripi puțin folosite

— Pe aici! a strigat Rachel.

— De ce te-am urma? a întrebat Annabeth. Ne-ai băgat direct în gura lupului!

— *Trebuia* să mergeți pe acolo, a spus Rachel. La fel și acum. Haideți!

Annabeth n-a părut prea încântată, dar a alergat împreună cu noi. Rachel părea să știe exact unde merge. Tăia colțurile și n-avea nicio ezitare. La un moment dat, a spus: „Culcat“ și ne-am ghemuit cu toții exact când un topor imens a trecut pe deasupra capetelor noastre. Apoi am continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nici nu mai știu de câte ori am schimbat direcția. Nu

ne-am oprit să ne odihnim până când n-am ajuns într-o încăpere de mărimea unei săli de sport cu coloane vechi de marmură care susțineau acoperișul. Am rămas în ușă, ascultând dacă suntem urmăriți, dar n-am auzit nimic. Se pare că Luke și slujitorii lui ne pierduseră urma în Labirint.

Apoi mi-am dat seama de altceva: Doamna O'Leary plecase. Nu știam când dispăruse. Nu știam dacă s-a pierdut sau a fost copleșită de monștri sau ce se întâmplase. Îmi simțeam inima grea. Ne salvase viețile, iar eu nici măcar nu așteptasem să mă asigur că vine în urma noastră.

— Voi nu sunteți normali.

Și-a scos coiful. Fața îi strălucea de sudoare.

Annabeth a tresărit.

— îmi amintesc de tine! Acum câțiva ani, ai fost unul dintre copiii despre care nu se știa ai cui sunt din cabana Hermes.

El a privit-o cu atenție.

— Da, și tu ești Annabeth. îmi amintesc.

— Ce... ce ai pățit la ochi?

Ethan a privit în altă parte și mi-am dat seama că era un subiect despre care *nu* avea de gând să vorbească.

— Probabil ești semizeul din visul meu, am spus. Cel pe care l-au încolțit oameni lui Luke. Deci nu era Nico.

— Cine e Nico?

— Nu contează, a spus Annabeth repede. De ce ai încercat să te alături celor răi?

Ethan a rânjit.

— Pentru că cei buni nu există. Zeilor nu le-a păsat niciodată de noi. De ce să nu...

— Te alături unei armate care te pune să lupți până la moarte pentru distracție? a spus Annabeth. Nu știu, zău, ce să zic.

Ethan s-a ridicat cu greu în picioare.

— N-am de gând să mă cert cu tine. Mulțumesc pentru ajutor, dar eu mă car.

— Mergem să-l căutăm pe Dedal, am spus. Vino cu noi. După aceea, ești binevenit înapoi în tabără.

— Sunteți *cu adevărat* nebuni dacă vă imaginați că Dedal vă va ajuta.

— Trebuie s-o facă, a spus Annabeth. O să-l facem să ne asculte.

Ethan a pufnit.

— Da, bine. Vă doresc mult noroc.

L-am prins de braț.

— Ai de gând să intri de capul tău în Labirint? E sinucidere curată.

S-a uitat la mine cu o furie abia controlată. Plasturele de la ochi era uzat pe margini, iar pânda neagră era decolorată, de parcă l-ar fi purtat foarte mult timp.

— N-ar fi trebuit să mă cruți, Jackson. Mila n-are ce căuta în acest război.

Apoi a fugit în întuneric, pe drumul pe care veniserăm.

Annabeth, Rachel și cu mine eram atât de epuizați, că ne-am stabilit tabăra chiar acolo, în încăperea cea mare. Eu am găsit niște vreascuri și am făcut un foc. Umbrele dansau pe coloane, ridicându-se ca niște copaci în jurul nostru.

— Ceva nu era regulă cu Luke, a murmurat Annabeth, jucându-se cu vârful cuțitului în foc. Ai văzut cum se comporta?

— Mi s-a părut destul de mulțumit, am spus. De parcă și-ar fi petrecut ziua torturând eroi.

— Nu-i adevărat! Ceva nu era în regulă cu el. Arăta... neliniștit. Le-a spus monștrilor să mă cruțe. Voia să-mi spună ceva.

— Probabil: „Bună, Annabeth! Stai aici, lângă mine, și privește cum îi fac bucăți pe prietenii tăi. Va fi distractiv.”

— Ești imposibil, a mormăit Annabeth.

Și-a băgat pumnalul în teacă și s-a uitat spre Rachel.

— Deci pe unde o luăm acum, Sacagawea* ¹?

¹ Femeie din tribul Lemhi Shoshone care a însoțit Expediția I jewis și Clark în calitate de interpret și ghid în timpul explorării vestului Statelor Unite. A călătorit mii de kilometri între 1804 și 1806 din Dakota de Nord la Oceanul Pacific.

Rachel n-a răspuns imediat. Devenise mai tăcută după evenimentele din arenă. Acum, ori de câte ori Annabeth făcea vreun comentariu sarcastic, Rachel de-abia se mai obosea să-i răspundă. Arsese vârful unui băț în foc și-l folosea pentru a desena pe podea imagini cu monștrii pe care-i văzuserăm. Din câteva mișcări, a surprins perfect chipul unei dracene.

— Vom urma calea, a spus ea. Strălucirea de pe jos.

— Cea care ne-a dus direct într-o capcană? a întrebat Annabeth.

— Las-o în pace, Annabeth, i-am spus. Face tot ce poate.

Annabeth s-a ridicat.

— Focul pălește. Mă duc să caut niște vreascuri până când discutați *voi* despre strategie.

Și cu asta a dispărut în întuneric.

Rachel a mai făcut un desen cu bățui - un Anteu în cărbune, suspendat în lanțuri.

— De obicei, Annabeth nu e așa, i-am spus. Nu știu care-i problema ei.

Rachel a ridicat din sprâncene.

— Ești sigur că nu știi?

— Ce vrei să spui?

— Băieții, a murmurat. Sunt complet orbi.

— Hei, nu te lua și tu de mine! Uite ce e, îmi pare rău că te-am implicat în povestea asta.

— Nu, ai avut dreptate, a spus ea. Eu pot vedea calea. Nu-mi explic cum, dar e foarte clară.

A arătat spre celălalt capăt al încăperii, în întuneric.

— Atelierul e în direcția aia. în inima Labirintului. Suntem foarte aproape. Nu știu de ce drumul a trecut prin arenă. îmi pare rău pentru asta. Am crezut c-o să mor.

Părea gata să izbucnească în plâns.

— Hei, eu tot timpul sunt în pericol de moarte, am asigurat-o. Nu trebuie să te simți prost.

Mi-a studiat fața.

— Deci, faci asta în fiecare vară? Lupti cu monștri? Salvezi lumea? Apuci să faci vreodată, cum să zic, chestii normale?

Nu mă gândisem niciodată la asta. Ultima dată când am dus o viață normală a fost... Ei bine, niciodată.

— Semizeii se obișnuiesc cu asta, cred. Sau poate că nu se obișnuiesc, dar...

M-am foit stânjenit.

— Dar tu? Tu ce faci de obicei?

Rachel a ridicat din umeri.

— Pictez. Citesc foarte mult.

Bun, m-am gândit. Până acum, avem zero elemente comune.

— Și familia ta?

Am simțit cum își activează scuturile mentale, ca și cum subiectul ăsta n-ar fi fost plăcut.

— O... ei sunt doar, știi tu, familie.

— Ai spus că nici n-ar observa dacă ai pleca.

A pus jos bățul cu care desena.

— Hei, sunt foarte obosită. Aș vrea să dorm puțin, bine?

— O, sigur. Îmi pare rău dacă...

Dar Rachel se cuibărea deja, folosindu-și rucsacul ca pernă. A închis ochii și a rămas nemișcată, dar am avut impresia că de fapt n-a adormit.

Annabeth s-a întors câteva minute mai târziu. A mai aruncat niște vreascuri pe foc. S-a uitat la Rachel, apoi la mine.

— O să stau eu de veghe prima, a spus. Ar trebui să te culci și tu.

— Nu trebuie să te porți așa.

— Cum așa?

— Așa... nu contează.

M-am întins pe jos, simțindu-mă groaznic. Eram atât de obosit, c-am adormit imediat ce-am închis ochii.

în vis, am auzit un râs. Un râs rece, aspru, ca niște cuțite ascuțite.

Stăteam la marginea unei gropi în adâncurile Tartarului. Dedesubt, întunericul clocotea ca o supă de cerneală.

— Atât de aproape de moarte, micule erou, m-a muștrătat vocea lui Cronos. Si încă ești orb.

Avea o voce diferită față de data trecută, aproape fizică, de parcă ar fi venit dintr-un corp real, nu de la... ce-o fi fost el în starea lui ciopârțită.

— îți sunt recunoscător pentru multe, a spus Cronos. M-ai ajutat să mă ridic.

Umbrele din peșteră au devenit mai întunecate și mai grele. Am încercat să mă îndepărtez de marginea gropii, dar era ca și cum aș fi înnotat în ulei. Timpul a încetinit. Respirația aproape că mi s-a oprit.

— O favoare, a spus Cronos. Stăpânul titan își plătește întotdeauna datoriile. Poate că vrei să-ți vezi prietenii pe care i-ai abandonat...

întunericul a fremătat în jurul meu și m-am trezit într-o altă peșteră.

— Grăbește-te! a spus Tyson.

A intrat în goană în încăpere. Grover se poticnea în spatele lui. Se auzea un huruit pe coridorul pe care veniseră, și capul unei șarpe enorm a pătruns în peșteră.

~~~~~

să spun că era atât de mare, încât corpul lui de-abia încăpea prin tunel. Avea solzi arămii. Capul avea forma unui diamant, ca un șarpe cu clopoței, iar ochii galbeni străluceau de ură. Când a deschis gura, am văzut că avea niște colți cât Tyson de mari.

S-a năpustit spre Grover, dar Grover a apucat să se dea la o parte. Șarpele a mușcat din pământ. Tyson a luat un bolovan și l-a aruncat spre monstru, nimerindu-l între ochi, dar șarpele s-a mulțumit să se retragă și să sâsâie.

— O să te mănânce! i-a țipat Grover lui Tyson.

— De unde știi?

9

— Tocmai mi-a spus! Fugi!

Tyson s-a repezit într-o parte, dar șarpele și-a folosit capul ca pe-o băță și l-a doborât la pământ.

— Nu! a strigat Grover.

Dar înainte ca Tyson să-și recapete echilibrul, șarpele s-a înfășurat în jurul lui și a început să-l strângă.

Tyson s-a încordat, împingând din toată puterea, dar șarpele l-a strâns și mai tare. Grover a început să-l lovească disperat pe șarpe cu naiul, dar era ca și cum ar fi dat într-un zid de piatră.

întreaga încăpere s-a cutremurat când șarpele și-a încordat mușchii, străduindu-se să biruiască puterea lui Tyson.

Grover a început să cânte la nai, iar din tavan au început să cadă stalactite. întreaga peșteră părea gata să se prăbușească...

M-am trezit scuturat de Annabeth.

— Percy, trezește-te!

— Tyson.. Tyson are probleme! am spus. Trebuie să-l ajutăm!

— Toate la vremea lor, a spus ea. E cutremur!  
Era limpede: încăperea se cutremura.

— Rachel! am strigat.

A deschis ochii instantaneu. Și-a luat rucsacul și am luat-o cu toții la fugă. Chiar când să ajungem la tunelul din celălalt capăt, o coloană de lângă noi a cedat cu un scrâșnet. Am continuat să fugim în timp ce o sută de tone de marmură s-au prăbușit în spatele nostru.

Am ajuns la tunel și ne-am întors la timp ca să vedem celelalte coloane prăbușindu-se. Un nor de praf alb s-a îndreptat spre noi și am luat-o iarăși la fugă.

— Știi ceva? a spus Annabeth. Până la urmă, îmi convine s-o luăm pe aici.

N-a trecut mult timp și am văzut o lumină în față - părea lumină electrică normală.

— Acolo, a spus Rachel.

Am urmat-o pe un hol din oțel inoxidabil, care semăna cu cele care îmi imaginam că trebuie să existe pe o stație spațială sau așa ceva. Pe tavan străluceau lumini fluorescente. În loc de podea era un grătar metalic.

Eram atât de obișnuit să stau în întuneric, că odată ajuns la lumină trebuia să mijesc ochii. Annabeth și Rachel apăreau palide în lumina aceea puternică.

— Pe aici, a spus Rachel, luând-o la fugă. Suntem aproape!

— Pur și simplu nu e bine! a spus Annabeth. Atelierul ar trebui să fie în cea mai veche parte a Labirintului. Acesta nu poate fi...

S-a oprit, pentru că ajunsesem în fața unor uși metalice duble. Gravate în oțel, la nivelul ochilor, se găsea litera grecească A, mare și albastră.

— Am ajuns, a anunțat Rachel. E atelierul lui Dedal.

Annabeth a apăsât pe simbolul de pe uși, iar acestea s-au deschis silențios.

— Cam asta a fost cu arhitectura veche, am spus.

Annabeth s-a încruntat. Am pășit înăuntru.

Primul lucru care m-a frapat a fost lumina zilei - razele strălucitoare ale soarelui care pătrundeau prin ferestrele uriașe. Nu era tocmai ce te așteptai să găsești în inima unei temnite. Atelierul semăna cu al unui artist, cu camere înalte de nouă metri și iluminat industrial, podele de piatră șlefuită și mese de lucru așezate de-a lungul ferestrelor. O scară în spirală ducea la o mansardă. Pe o jumătate de duzină de șevalet se aflau schițe făcute de mână ale unor clădiri și mașinării care arătau ca schițele lui Leonardo da Vinci. Mai multe laptopuri erau împrăștiate neglijent pe mese. Borcane de sticlă cu un ulei verde - foc grecesc - stăteau înșirate pe un raft. Se găseau acolo și invenții - mașinării metalice ciudate, despre care nu-mi dădeam seama ce sunt. Una dintre ele era un scaun de bronz cu o sumedenie de fire electrice atașate, ca un instrument de tortură. Intr-un colț se afla un ou gigant de metal, cam de mărimea unui om. Mai era un ceas cu pendulă care părea făcut în întregime din sticlă, astfel că puteai vedea toate roțile învârtindu-se. Și agățate de perete erau mai multe perechi de aripi din bronz și argint.

— Pe toți zeii, a murmurat Annabeth.

S-a repezit la cel mai apropiat șevalet și s-a uitat la schiță.

— E un geniu. Uită-te la liniile curbe ale acestei clădiri!

— Și un artist, a spus și Rachel, uimită. Aripile astea sunt uimitoare!

Aripile păreau mai complexe decât cele pe care le văzusem în vis. Penele erau mai bine îmbinate. În loc de ceară, părțile laterale erau prinse cu bandă adezivă.

Îmi țineam mâna pe *Anaklusmos*. Se pare că Dedal nu era acasă, dar atelierul părea folosit recent. Pe ecranele laptopurilor se vedeau *screen save*. Pe o masă de lucru erau o brișă cu afine pe jumătate mâncată și o ceașcă de cafea.

M-am dus la fereastră. Priveliștea de afară era uimitoare. În depărtare, am recunoscut Munții Stâncoși. Eram la poalele munților, la o înălțime de cel puțin o sută cincizeci de metri, iar dedesubt se întindea o vale presărată cu terase de stâncă roșie, bolovani imenși și stânci ascuțite. Parcă un copil uriaș construise un oraș de jucărie, cu blocuri de piatră de mărimea unor zgârie-nori și apoi hotărâse să-l dărâme.

— Unde suntem? am întrebat.

— Colorado Springs, s-a auzit o voce în spatele nostru. Grădina zeilor.

Pe scara în spirală de deasupra noastră, cu sabia scoasă, stătea Quintus, profesorul nostru de scrimă dispărut.

— Tu, a spus Annabeth. Ce-ai făcut cu Dedal?

Quintus a zâmbit slab.

— Crede-mă, draga mea. Nu vrei să-l cunoști.

— Știi ceva, domnule trădător, a mormăit ea, n-am luptat cu o femeie-dragon și cu un tip cu trei corpuri și cu un Sfinx nebun ca să te văd *pe tine*. Așadar, unde e DEDAL?

Quintus a coborât scările, ținându-și sabia pe lângă corp. Purta blugi și cizme și tricoul de consilier din Tabăra Semizeilor. Ceea ce părea o insultă acum că știam că e

spion. Nu știam dacă îl pot învinge într-o luptă cu sabia. Era foarte bun. Dar m-am gândit că trebuie să încerc.

— Crezi că sunt un agent al lui Cronos, a spus el. Că lucrez pentru Luke.

— Ei bine, cam da, a spus Annabeth.

— Ești o fată inteligentă, a spus el. Dar te înșeli. Eu lucrez doar pentru mine.

— Luke a pomenit de tine, i-am spus. Și Gerion știa de tine. Ai fost la ferma lui.

— Desigur, a spus el. Am fost aproape peste tot. Chiar și aici.

A trecut pe lângă mine de parcă n-aș fi reprezentat o amenințare și s-a oprit în dreptul ferestrei.

— Priveliștea se schimbă de la o zi la alta, a spus el gânditor. E întotdeauna un loc aflat la înălțime. Ieri a fost un zgârie-nori cu vedere spre Manhattan. Cu o zi înainte - , o panoramă frumoasă a lacului Michigan. Dar revine mereu în Grădina zeilor. Cred că Labirintului îi place aici. E un nume potrivit, presupun.

— Ai mai fost aici, i-am spus.

— O, da.

— E o iluzie? am întrebat. O proiecție sau așa ceva?

— Nu, a murmurat Rachel. Este real. Suntem într-a-devăr în Colorado.

Quintus a privit-o.

— Ai vedere absolută, nu-i așa? îmi amintești de o altă muritoare pe care am cunoscut-o. O altă prințesă care-a dat de necaz.

— Gata cu jocurile, am spus. Ce-ai făcut cu Dedal?

Quintus s-a uitat la mine.

— Băiete, ar trebui să iei lecții de la prietena ta cu vedere absolută. *Eu* sunt Dedal.

Existau o mulțime de răspunsuri pe care le-aș fi putut da, de la „știam eu“ la „**MINCINOSULE!**“ sau la „Da, sigur, iar eu sunt Zeus“.

Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost:

— Dar tu nu ești inventator! Ești spadasin!

— Sunt și asta, a spus Quintus. Și arhitect. Și savant, în plus, joc baschet destul de bine pentru un tip care a început să joace abia pe la două mii de ani. Un artist adevărat trebuie să fie bun la multe.

— E adevărat, a spus Rachel. Așa cum eu pot să pictez și cu picioarele, nu doar cu mâinile.

— Vezi? a spus Quintus. O fată cu multe talente.

— Dar nici măcar nu arăți ca Dedal, am protestat. L-am văzut într-un vis, și...

Dintr-odată, un gând sinistru mi-a trecut prin minte.

— Da, a spus Quintus. Ai ghicit, în sfârșit, adevărul.

— Ești un automat. Ți-ai făcut un corp nou.

— Percy, a spus Annabeth neliniștită, asta e imposibil. El... nu poate fi un automat.

Quintus a chicotit.

— Știi ce înseamnă Quintus, draga mea?

— Al cincilea, în limba latină. Dar...

— Acesta e al cincilea meu trup.

Spadasinul și-a întins antebrațul.

Și-a apăsat cotul și o parte a încheieturii mâinii s-a deschis - ca o trapă dreptunghiulară în piele. Dedesubt, zumăiau mecanisme de bronz și străluceau fire.

— E uimitor! a spus Rachel.

— E ciudat, am spus eu.

— Ai găsit o modalitate de a-ți transfera sufletul într-o mașinărie? a spus Annabeth. Asta e... împotriva firii.

— O, te asigur, draga mea, înăuntru sunt tot eu. în mare, tot Dedal sunt. Mama noastră, Atena, are grijă să nu mă lase să uit asta.

Și-a tras înapoi gulerul cămășii. La baza gâtului avea semnul pe care-l mai văzusem - imaginea întunecată a unei păsări grefată pe piele.

— Stigmatul unui criminal, a spus Annabeth.

— Pentru nepotul tău, Perdix, am ghicit. Băiatul pe care l-ai împins din turn.

Fața lui Quintus s-a întunecat.

— Nu l-am împins. Pur și simplu...

— L-ai făcut să-și piardă echilibrul, i-am spus. L-ai lăsat să moară.

Quintus s-a uitat pe fereastră la munții purpurii.

— Regret ce-am făcut, Percy. Eram furios și supărat. Dar nu pot da timpul înapoi, iar Atena nu mă lasă să uit. Când Perdix a murit, ea l-a transformat într-un mică pasăre - o potârniche. M-a însemnat pe gât cu imaginea păsării, pentru aducere aminte. Indiferent în ce corp mă aflu, semnul îmi apare pe piele.

M-am uitat în ochii lui și mi-am dat seama că era același om pe care-l văzusem în vis. Poate că avea un cu totul alt chip, dar sufletul era același - aceeași inteligență și toată acea tristețe.

— Chiar ești Dedal, m-am decis. Dar de ce ai venit în tabără? De ce ne spionezi?

— Pentru a vedea dacă tabăra voastră merită salvată. Luke mi-a spus o variantă a poveștii. Am preferat să trag singur concluziile.

— Deci *ai vorbit* cu Luke.

— O, da. De mai multe ori. Poate fi destul de convingător.

— Dar acum ai văzut tabăra! a insistat Annabeth. Așa că știi că avem nevoie de ajutorul tău. Nu-l poți lăsa pe Luke să treacă prin Labirint!

Dedal și-a pus sabia pe masa de lucru.

— Labirintul nu mai este al meu, ca să-l pot controla, Annabeth. Eu l-am creat, e adevărat. De fapt, e legat de forța mea vitală. Dar i-am permis să trăiască și să se dezvolte singur. E prețul pe care l-am plătit pentru intimitate.

— De cine te ascunzi?

— De zei, a spus el. Și de moarte. Draga mea, trăiesc de două milenii ascunzându-mă de moarte.

— Dar cum te poți ascunde de Hades? am întrebat. Adică... Hades are Furiile.

— Ele nu știu totul, a spus el. Și nici nu văd totul. Le-ai întâlnit, Percy. Știi că ăsta-i adevărul. Un om inteligent se poate ascunde destul de mult timp, iar eu m-am îngropat foarte adânc. Dușmanul meu cel mai mare e singurul care m-a urmărit, dar l-am păcălit și pe el.

— Te referi la Minos, i-am spus.

Dedal a dat din cap.

— Mă vânează fără odihnă. Acum, că e judecător al morților, nu-și dorește decât să ajung în fața lui ca să mă poată pedepsi pentru fărădelegile mele. După ce fiicele lui Cocalus l-au ucis, fantoma lui Minos a început să mă tortureze în vis. Mi-a promis că mă va vâna. Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. M-am retras cu totul din lume. Am coborât în Labirintul meu. Am hotărât că asta va fi opera mea supremă: să înșel moartea.

— Și ai reușit, a spus cu mirare Annabeth, timp de două mii de ani.

Părea destul de impresionată, în ciuda lucrurilor sinistre pe care Dedal le făcuse.

Chiar atunci de pe coridor s-a auzit un lătrat puternic. Am auzit **BUM, BUM, BUM**, zgomotul făcut de niște labe uriașe, și Doamna O'Leary s-a năpustit în atelier. M-a lins pe față, apoi mai că l-a doborât pe Dedal cu un salt entuziast.

— Vechea mea prietenă! a spus Dedal, scărpinând-o pe Doamna O'Leary după urechi. Singurul meu însoțitor în toți acești ani de singurătate.

— Ai pus-o să mă salveze, am spus. Fluierul chiar a funcționat.

Dedal a dat din cap.

— Desigur, Percy. Ai o inimă bună. Și știam că Doamna O'Leary te place. Voiam să te ajut. Poate... poate că mă simțeam si vinovat.

— Vinovat pentru ce?

— Pentru că misiunea voastră e în zadar.

— Poftim? a spus Annabeth. Dar încă ne poți ajuta. Trebuie! Dă-ne firul Ariadnei ca să nu ajungă în mâinile lui Luke.

— Da... firul. I-am spus lui Luke că ochii unui muritor cu vedere absolută sunt cel mai bun ghid, dar nu m-a crezut. Era foarte preocupat de ideea unui obiect magic. Iar firul funcționează. Poate că nu e la fel de precis ca prietena voastră muritoare. Dar e destul de bun. Destul de bun.

— Unde e? a spus Annabeth.

— La Luke, a spus Dedal cu tristețe. Îmi pare rău, draga mea. Dar ați întârziat câteva ore.

Mi-am dat seama înfiorat de ce Luke era într-o dispoziție atât de bună în arenă. Promise deja firul de la Dedal. Singurul lui obstacol era stăpânul arenei, iar eu rezolasem problema omorându-l pe Anteu.

— Cronos mi-a promis libertatea, a spus Quintus. Odată ce Hades va fi răsturnat, mă va trimite în Lumea Subpământeană. Îmi voi recupera fiul, pe Icar. Voi îndrepta lucrurile și cu bietul Perdix. Voi vedea sufletul lui Minos aruncat în Tartar, de unde nu mă va mai putea deranja vreodată. Și nu va mai trebui să fug de moarte.

— Asta e ideea ta strălucită? a strigat Annabeth. Ai de gând să-l lași pe Luke să ne distrugă tabăra, să ucidă sute de semizeci și apoi să atace Olimpul? Ai de gând să distrugi întreaga lume ca să poți obține ce-ți dorești?

— Cauza voastră e sortită eșecului, draga mea. Am înțeles asta de îndată ce am început să lucrez în tabără. E absolut imposibil să-l opriți pe puternicul Cronos.

— Nu-i adevărat! a strigat ea.

— Fac ceea ce trebuie să fac, draga mea. Oferta a fost prea bună ca s-o pot refuza. Îmi pare rău.

Annabeth a răsturnat un șevalet. Desenele cu clădiri s-au împrăștiat pe podea.

— Te-am respectat. Ai fost eroul meu! Ai construit lucruri... uimitoare. Ai rezolvat enigme. Acum... nu știu cine ești. Copiii Atenei ar trebui să fie *înțelepți*, nu doar inteligenți. Poate chiar *ești* doar o mașină. Ar fi trebuit să mori acum două mii de ani.

În loc să se înfurie, Dedal a lăsat capul în pământ.

— Ați face bine să mergeți să-i avertizați pe cei din tabără. Acum, că Luke are firul...

Deodată, Doamna O'Leary a ciulit urechile.

— Vine cineva! ne-a avertizat Rachel.

Ușile atelierului au fost izbite de perete și Nico a fost împins înăuntru, cu mâinile prinse în lanțuri.

Apoi, Kelli și doi lestrigoni s-au ivit în spatele lui, urmași de fantoma lui Minos. Corpul lui era aproape

real - un rege palid, bărbos, cu ochii reci și fuioare de Ceață pe haine.

L-a fixat cu privirea pe Dedal.

— Iată-te, vechi prieten.

Dedal si-a încleștat fălcile. S-a uitat la Kelli.

9

9

— Ce înseamnă asta?

— Luke îți trimite salutări, a spus Kelli. S-a gândit că ți-ar plăcea să-l vezi pe fostul tău patron, Minos.

— Nu așa ne-a fost înțelegerea, a spus Dedal.

— Ai dreptate, a spus Kelli. Dar avem deja ce ne doream de la tine și mai avem și alte înțelegeri de onorat. Minos a cerut altceva de la noi pentru a ni-l preda pe acest semizeu tânăr și simpatic.

Și-a trecut degetul pe sub bărbia lui Nico.

— Ne va fi foarte util. Și tot ce a cerut Minos în schimb a fost capul tău, bătrâne.

Dedal a pălit.

— Trădare.

— Obişnuiește-te cu asta, a spus Kelli.

— Nico, am spus. Ești bine?

A dat din cap morocănos.

— îmi pare rău, Percy. Minos mi-a spus că sunteți în pericol. M-a convins să mă întorc în Labirint.

— încercai să ne ajuți *pe noi*?

— Am fost păcălit, a spus. Ne-a păcălit pe toți.

M-am încruntat la Kelli.

— Unde-i Luke? De ce nu-i aici?

Demonul a zâmbit de parcă i-aș fi spus o glumă bună.

— Luke e... ocupat. Se pregătește pentru asalt. Dar nu-ți face griji. Vor mai veni și alți prieteni. Și, între timp, cred că voi lua o gustare minunată!

Măinile i s-au transformat în gheare. Părul i-a izbucnit în flăcări și picioarele au luat forma lor adevărată - un picior de măgar, unul de bronz.

— Percy, mi-a șoptit Rachel. Aripile. Crezi că...

— Ia-le, i-am spus. Voi încerca să trag de timp.

Și cu asta, s-a dezlănțuit Hadesul. Annabeth și cu mine am atacat-o pe Kelli. Giganții s-au îndreptat spre Dedal, dar Doamna O'Leary i-a sărit în apărare. Nico a fost împins la pământ și se lupta cu lanțurile, în timp ce spiritul lui Minos urla:

— Ucideți-l pe inventator! Ucideți-l!

Rachel a apucat aripile de pe perete. Nimeni nu era atent la ea. Kelli a dat s-o sfâșie pe Annabeth. Am încercat să ajung la ea, dar demonul era rapid și periculos. A răsturnat mese, a zdrobit niște mașinării și nu ne-a lăsat să ne apropiem. Cu coada ochiului am văzut-o pe Doamna O'Leary înfigându-și colții în brațul unui gigant. Acesta a urlat de durere și s-a scuturat, încercând să scape de ea. Dedal a încercat să-și apuce sabia, dar cel de-al doilea gigant a distrus masa de lucru cu pumnul, iar sabia a zburat. Un borcan cu foc grecesc s-a spart de podea și a început să ardă, flăcările verzi răspândindu-se cu repeziciune.

— La mine! a strigat Minos. Spirite ale morților!

Și-a ridicat mâinile fantomatice și aerul a început să freamăte.

— Nu! a strigat Nico.

Se ridicase în picioare. Reușise cumva să scape de lanțuri.

— Nu mă poți controla, tinere fără minte, a rânjit Minos. În tot acest timp, eu te-am controlat pe tine! Suflet pentru suflet, da. Dar nu sora ta se va întoarce din morți, ci eu, de îndată ce-l ucid pe inventator!

în jurul lui Minos au început să apară spirite - umbre sclipitoare care se tot înmulțeau, transformându-se în soldați cretani.

— Sunt fiul lui Hades, a insistat Nico. Dispari!

Minos a râs.

— N-ai nicio putere asupra mea. Eu sunt Stăpânul spiritelor! Regele fantomelor!

— Nu.

Nico a scos sabia.

— *Eu* sunt.

A împlântat lama cea neagră în podea, și aceasta a trecut prin piatră ca prin unt.

— Niciodată!

Umbra lui Minos a început să pâlpaie.

— Eu nu voi...

Pământul a început să huruie. Ferestrele s-au făcut fărâme, lăsând să pătrundă un val de aer curat. în podeaua de piatră a atelierului a apărut o fisură, iar Minos și toate spiritele sale au fost supte în gol cu un geamăt oribil.

Vestea proastă: în jurul nostru, lupta continua, iar eu mă lăsasem distras. Kelli s-a năpustit spre mine atât de repede, că n-am avut timp să mă apăr. Sabia a sărit cât-colo, și în cădere m-am lovit cu capul de o masă de lucru. Vederea mi s-a încețoșat. Nu-mi puteam ridica brațele.

Kelli a râs.

— Sper să ai un gust minunat!

Și-a dezvelit colții. Apoi, brusc, corpul ei a devenit rigid. Ochii ei roșii s-au făcut mari. A icnit:

— N-aveți... spirit... colegial...

Annabeth și-a scos cuțitul din spatele empusei. Cu un țipăt îngrozitor, Kelli s-a transformat în vapori galbeni.

Annabeth m-a ajutat să mă ridic. încă eram amețit, dar nu era timp de pierdut. Doamna O'Leary și Dedal erau încă prinși în luptă cu giganții și am auzit strigăte din tunel. Alți monștri se îndreptau spre atelier.

— Trebuie să-l ajutăm pe Dedal! am spus.

— N-avem timp, a spus Rachel. Vin prea mulți!

își pusese deja aripile și-l ajuta pe Nico, care era palid și transpirat după lupta cu Minos. Aripile s-au prins imediat pe spatele și brațele lui.

— Acum e rândul tău ! mi-a spus ea.

în câteva secunde, Nico, Annabeth, Rachel și cu mine ne echipaserăm cu aripi arămii. Simțeam deja vântul care intra pe fereastră ridicându-mă. Focul grecesc mistuia mesele și mobilierul, răspândindu-se pe scările circulare.

— Dedal! am strigat. Haide!

Avea sute de răni, dar din ele nu-i curgea sânge, ci un ulei auriu. îşi găsisese sabia și folosea tăblia unei mese sparte ca scut împotriva giganților.

— Nu pot s-o abandonez pe Doamna O'Leary! ne-a spus. Plecați!

N-aveam timp de ceartă. Chiar dacă am fi rămas, nu eram sigur că îi puteam fi de ajutor.

— Niciunul dintre noi nu știe să zboare! a protestat Nico.

— E un prilej excelent să învățăm, am spus.

Și, împreună, ne-am aruncat pe fereastră, în gol.

<sup>A</sup>  
In general, nu mi se pare distractiv să sar pe fereastră de la o sută cincizeci de metri. Mai ales când port aripi de bronz, dau din mâini și arăt ca o rață.

Mă îndreptam în viteză spre vale și spre stâncile roșii de dedesubt. Eram convins că o să ajung o pată de grăsime în Grădina zeilor, când Annabeth mi-a strigat de undeva, de deasupra:

— Desfă brațele! Tine-le întinse.

Părticica de creier care nu-mi era afectată de panică a auzit-o și brațele s-au executat. De cum le-am întins, aripile au devenit rigide, au înaintat printr-o pală de vânt și viteza de coborâre a scăzut. M-am lansat într-o coborâre controlată, ca un uliu în picaj.

Am dat o dată din brațe, de încercare. Am descris un arc pe cer, cu vântul şuierându-mi pe la urechi.

— Daaaa! am strigat.

Era un sentiment incredibil. După ce m-am prins cum stă treaba, aripile parcă făceau parte din mine. Puteam să plutesc, să mă năpustesc și să cobor în picaj după pofta inimii.

M-am întors și mi-am văzut prietenii - pe Rachel, Annabeth, și Nico - descriind cercuri deasupra mea, strălucind în lumina soarelui. În spatele lor, de la ferestrele atelierului lui Dedal se ridica fum.

— Aterizați! a strigat Annabeth. Aripile astea nu vor rezista la infinit.

— Cât rezistă? a întrebat Rachel.

— Nu vreau să aflu! a spus Annabeth.

Ne-am prăvălit spre Grădina zeilor. Am făcut un cerc complet în jurul unei stânci și am speriat niște cățărători. Apoi, am plutit cu toți deasupra văii, a unui drum, și am aterizat pe terasa unui centru pentru turiști. Era după-amiaza târziu și locul părea destul de pustiu, dar ne-am desprins aripile cât am putut de repede. Când m-am uitat la ele, am văzut că Annabeth avea dreptate. Banda adezivă cu care erau fixate de spate începuse să se înmoaie și curgeau pene de bronz. Era păcat, dar nu le puteam repara și nici nu le puteam lăsa acolo să le găsească muritorii, așa că le-am îndesat în coșurile de gunoi de lângă restaurant.

Am privit prin telescopul pentru turiști la dealul pe care fusese atelierul lui Dedal, dar acesta dispăruse fără urmă. Nici tu fum, nici tu ferestre sparte. Doar versantul unui deal.

— Atelierul s-a mutat, și-a dat Annabeth cu părerea. Nu se știe unde.

— Și-acum, ce facem? am întrebat. Cum ne întoarcem în Labirint?

Annabeth a privit la vârful muntelui Pikes Peak aflat în depărtare.

— Poate e imposibil. Dacă Dedal a murit... el spunea că forța lui vitală e legată de Labirint. Poate c-a fost distrus. Poate că asta va opri invazia lui Luke.

M-am gândit la Grover și Tyson care erau încă acolo undeva. Iar Dedal... chiar dacă făcuse niște lucruri îngrozitoare și îi pusese pe toți cei dragi mie în pericol, mi se părea c-a avut parte de-o moarte îngrozitoare.

- Nu, a spus Nico. N-a murit.
- Cum poți fi așa sigur? am întrebat.
- Știu când mor oamenii. Simt asta, e ca un zumzet.
- Atunci cum stă treaba cu Tyson și Grover?

Nico a clătinat din cap.

— Asta-i mai complicat. Ei nu sunt nici oameni, nici semizeii. N-au suflute muritoare.

— Trebuie să ajungem în oraș, a decis Annabeth. Avem șanse mai mari să găsim o intrare în Labirint. Trebuie să ajungem în tabără înaintea lui Luke și a armatei.

— Am putea lua avionul, a spus Rachel.

M-am cutremurat.

— Eu nu zbor.

— Dar tocmai ai făcut-o.

— A fost un zbor la înălțime mică și chiar și-așa a fost riscant. Zborul la altitudine mare - e de domeniul lui Zeus. Nu pot. În plus, nici n-avem timp să zburăm cu avionul. Prin Labirint ne putem întoarce cel mai repede.

N-am vrut s-o spun cu voce tare, dar speram că poate poate îi vom găsi pe Grover și Tyson pe drum.

— Deci avem nevoie de o mașină care să ne ducă în oraș, a spus Annabeth.

Rachel s-a uitat în jos, în parcare. S-a strâmbat de parcă era pe cale să facă ceva ce avea să regrete.

— Mă ocup eu de asta.

— Cum? a întrebat Annabeth.

— Ai încredere în mine.

Annabeth a părut neliniștită, dar a fost de acord.

— Bine, eu o să cumpăr o prismă din magazinul de suveniruri, o să încerc să fac un curcubeu și o să trimit în tabără un mesaj Iris.

Un minut mai târziu Nico: Mă așteptați

— Atunci eu rămân cu Rachel, am spus. Ne vedem în parcare.

Rachel s-a încruntat de parcă nu mă voia pe lângă ea. M-am simțit cam prost din pricina asta, dar am urmat-o totuși înspre parcare.

S-a îndreptat spre o mașină mare, neagră aflată la marginea parării. Era un Lexus cu șofer, ca cele pe care le văd mereu trecând prin Manhattan. Șoferul stătea afară și citea un ziar. Purta un costum de culoare închisă și cravată.

— Ce ai de gând să faci? am întrebat-o pe Rachel.

— Așteaptă aici, a răspuns pe un ton jalnic. Te rog.

Rachel s-a dus direct la șofer și a vorbit ceva cu el.

Bărbatul s-a încruntat. Rachel a mai zis ceva. Bărbatul s-a albit la față și a împăturit ziarul. A dat din cap și și-a căutat mobilul. După o convorbire scurtă a deschis portiera din spate ca să urce Rachel. Ea a arătat înspre mine și șoferul a încuviințat din nou din cap, ceva de genul *Da, domnișoară. Cum doriți dumneavoastră.*

Nu înțelegeam de ce era atât de agitat.

Rachel s-a întors la mine chiar când Nico și Annabeth se întorceau de la magazinul de suveniruri.

— Am vorbit cu Chiron, a spus Annabeth. Fac tot ce le stă în putință să se pregătească pentru luptă, dar insistă să ne întoarcem. Au nevoie de toți eroii disponibili. Am găsit mașină?

— Șoferul e la dispoziția noastră, a zis Rachel. Șoferul discuta acum cu un tip în pantaloni kaki și un tricou polo, probabil clientul care închiriasse mașina. Clientul se plângea, dar l-am auzit pe șofer spunând:

— îmi pare rău, domnule. E o urgență. Am chemat o altă mașină pentru dumneavoastră.

— Haideți, a spus Rachel.

Ne-a condus la mașină și a urcat fără ca măcar să-i arunce o privire tipului nervos care o închinase. Un minut mai târziu rulam pe șosea. Scaunele erau din piele. Aveam spațiu suficient pentru picioare. Locurile din spate aveau televizoare cu ecran plat încasturate în tetiere și un mini-frigider plin cu sticle de apă, sucuri și gustări. Am început să ne îndopăm.

— încotro, domnișoară Dare? a întrebat șoferul.

— încă nu știu sigur, Robert, a răspuns ea. Vrem doar să ne plimbăm prin oraș și, ăăă, să aruncăm o privire.

— Cum doriți, domnișoară.

M-am uitat la Rachel.

— îl cunoști pe tipul ăsta?

— Nu.

— Dar a lăsat totul baltă ca să te ajute. De ce?

— Fii cu ochii în patru, a spus ea. Ajută-mă să caut. Nu era tocmai răspunsul pe care-l așteptam.

Ne-am învârtit prin Colorado Springs vreo jumătate de oră și Rachel n-a văzut nimic care să semene cu o posibilă intrare în Labirint. Eram foarte conștient că umărul lui Rachel era lipit de-al meu. Mă tot întrebam cine era ea de fapt și cum de putea să intre-n vorbă cu un șofer necunoscut și să facă imediat rost de mașină.

După vreo oră, am hotărât să ne îndreptăm spre nord, spre Denver, gândindu-ne că poate într-un oraș mai mare erau mai multe șanse să existe o intrare în Labirint, dar eram tot mai agitați. Pierdeam timp.

Chiar când să ieșim din Colorado Springs, Rachel a înțepenit pe scaun.

— Ieși de pe autostradă!

Șoferul s-a uitat în spate.

— Domnișoară?

Am văzut ceva, cred. Ieși pe aici.

Șoferul a virat în trafic și a ieșit de pe autostradă.

— Ce-ai văzut? am întrebat, pentru că deja ieșiserăm binișor din oraș.

Nu se vedea nimic în afară de dealuri, pajiști, și câteva clădiri de fermă în paragină. Rachel l-a pus pe șofer s-o ia pe un drum de țară total neinteresant. Am trecut prea repede pe lângă un indicator ca să-mi dau seama ce scria pe el, dar Rachel a zis: *Muzeul de Vest al Mineritului și Industriei*.

N-arăta prea grozav pentru un muzeu - o căsuță care semăna cu o clădire veche de gară, cu burghie și pompe și niște excavatoare vechi cu aburi expuse afară.

— Acolo.

Rachel a arătat înspre o gaură din versantul unui deal din apropiere - un tunel închis cu scânduri și cu lanțuri.

— O veche intrare în mină.

— O poartă de intrare în Labirint? a întrebat Anna-beth. De unde știi?

— Păi, uită-te la ea! a spus Rachel. Adică... *eu* o pot vedea, bine?

I-a mulțumit șoferului și am coborât cu toții din masină. El nu i-a cerut nici bani, nici nimic.

— Sunteți sigură că vă descurcați, domnișoară Dare? Aș putea să-l sun pe...

— Nu! a spus Rachel. Nu, serios. Mulțumesc, Robert. Dar ne descurcăm.

Muzeul părea închis, așa că nu ne-a deranjat nimeni în timp ce urcam dealul pentru a ajunge la puțul de mină. Când am ajuns la intrare, am văzut semnul de Dedal gravat pe lacăt, deși nu-mi dădeam seama cum putuse Rachel să vadă o chestie atât de mică tocmai de pe autostradă. Am atins lacătul și lanțurile s-au desfășurat

Am doborât pe câteva scânduri și am intrat. De bine, de rău, eram din nou în Labirint.

Tunelurile de pământ erau acum unele de piatră. Șerpuiau și se bifurcau încercând, de fapt, să ne zăpăcească, dar Rachel ne conducea prin ele fără probleme. I-am spus că trebuie să ne întoarcem la New York și când ajungeam la vreo intersecție, nici nu mai stătea pe gânduri.

Spre surprinderea mea, Rachel și Annabeth au început să discute din mers. Annabeth a întrebat-o mai multe despre trecutul ei, dar Rachel răspundea pe ocolite, așa c-au trecut la arhitectură. Se părea că Rachel știa câte ceva despre arhitectură, pentru că studiase artele. Au vorbit despre diferite fațade ale clădirilor din New York:

— Ai văzut-o pe aia, bla, bla, bla, așa c-am rămas mai în spate și am continuat să merg alături de Nico într-o liniște stânjenitoare.

— Mulțumesc c-ai venit după noi, i-am spus în cele din urmă.

Nico s-a încruntat. Nu arăta la fel de furios ca înainte, ci doar neîncrezător, atent.

— Vă rămăsesem dator de la fermă, Percy. În plus... Voiam să-l văd personal pe Dedal. Minos a avut dreptate, într-un fel. Dedal *ar trebui* să moară. Nimeni n-ar trebui să poată fenta moartea atâta vreme. E anormal.

— Asta ai urmărit tot timpul. Să dai sufletul lui Dedal pentru cel al surorii tale.

Nico a mai mers vreo cincizeci de metri până să-mi răspundă.

— Nu mi-a fost ușor, să știi. Să am în jurul meu doar oameni morți. Să știu că nu voi fi niciodată acceptat de cei vii. Numai morții mă respectă și o fac de frică.

— Ai putea fi acceptat, am spus. Ai putea avea prieteni în tabără.

M-a privit.

— Chiar crezi asta, Percy?

Nu i-am răspuns. Adevărul e că nu știam ce să cred. Nico fusese mereu un pic diferit, dar de când murise Bianca, devenise aproape... înfricoșător. Avea ochii lui taică-său - mocnea în ei un foc intens, dement, care te făceau să crezi că ori e geniu, ori e nebun. Și felul în care-l alungase pe Minos, proclamându-se pe *el* regele fantomelor - era impresionant într-un fel, dar și neplăcut.

Până să-mi dau seama ce să-i răspund, m-am ciocnit de Rachel, care se oprise în fața mea.

Ajunseserăm la o răscruce. Tunelul mergea tot înainte, dar un tunel lateral cotea spre dreapta - un puț tubular tăiat în rocă vulcanică.

— Ce e? am întrebat.

Rachel a privit în jos, în tunelul întunecat. În lumina slabă a lanternei, chipul ei semăna cu una dintre fantomele lui Nico.

— Pe-acolo trebuie s-o luăm? a întrebat Annabeth.

— Nu, a răspuns Rachel agitată. Nici vorbă.

— Atunci de ce ne-am oprit? am întrebat.

— Ascultă, a spus Nico.

Am auzit vântul coborând prin tunel, de parcă ar fi fost o ieșire pe-aproape. Și am simțit un miros cunoscut - care-mi amintea de lucruri neplăcute.

— Arbori de eucalipt, am spus. Ca în California.

Iarna trecută, când ne-am confruntat cu Luke și cu titanul Atlas pe vârful Muntelui Tamalpais, aerul mirosea exact așa.

— În tunelul asta sălășluiește ceva malefic, a spus Rachel. Ceva foarte puternic.

— Și mirosul de moarte, a adăugat Nico, ceea ce m-a făcut să mă simt mult mai bine.

Am schimbat priviri cu Annabeth.

— Intrarea lui Luke, și-a dat ea cu presupusul. Cea spre Muntele Othrys - palatul titanilor.

— Trebuie să văd care-i treaba, am spus.

— Percy, nu.

— Luke ar putea fi chiar aici, am spus. Sau... sau Cronos. Trebuie să aflu ce se întâmplă.

Annabeth a ezitat.

— Atunci vom merge cu toții.

— Nu, am zis. E prea periculos. Dacă pun mâna pe Nico, sau chiar pe Rachel, Cronos s-ar putea folosi de ei. Rămâi aici și păzește-i.

N-am mai spus că și eu eram îngrijorat pentru Annabeth. Nu știam ce-ar fi putut să facă dacă l-ar fi întâlnit din nou pe Luke. O păcălise și o manipulasese de prea multe ori în trecut.

— Percy, nu, a spus Rachel. Nu te duce acolo singur.

— Mă întorc repede, i-am promis. N-o să fac nicio prostie.

Annabeth și-a scos șapca cu Yankees din buzunar.

— Măcar ia asta. Și ai grijă.

— Mulțumesc.

Mi-am amintit când mă despărțisem ultima oară de Annabeth și mă sărutase ca să-mi poarte noroc pe Muntele St. Helens. De data asta, nu căpătasem decât o șapcă.

Mi-am pus-o pe cap.

— încercarea moarte n-are. Și m-am strecurat nevă-  
zut prin tunelul de piatră negru ca smoala.

Până să ajung la ieșire am auzit voci: mârâitul și lătrăturile demonilor mării, fierarii telechini.

— Cel puțin am recuperat lama, a spus unul dintre ei. Maestrul tot o să ne răsplătească.

— Da! Da! a țipat un altul. Recompense nenumărate!  
O altă voce, de data asta mai omenească, a zis:

— Hm, da, e grozav. Acuma, dacă nu mai aveți nevoie de mine...

— Nu, semizeule! a spus un telechin. Trebuie să ne ajutați să o prezentăm. Este o mare onoare!

— O, mulțumesc a zis semizeul, și mi-am dat seama că era Ethan Nakamura, netrebnicul care fugise după ce-i salvasem viața în arenă.

M-am furișat spre capătul tunelului. A trebuit să-mi aduc aminte tot timpul că sunt invizibil. N-aveau cum să mă vadă.

Când am ieșit, m-a lovit o pală de aer rece. Eram aproape în vârful Muntelui Tam.

Oceanul Pacific se întindea cenușiu dedesubt, acoperit de cerul înnorat. La vreo șase metri mai jos, doi telechini băgau ceva sub o piatră mare, ceva lung și subțire înfășurat în pânză neagră. Ethan îi ajuta la despachetat.

— Ai grijă, prostule, l-a certat unul dintre telechini. O singură atingere și ascuțișul lamei îți va desprinde sufletul de corp.

Ethan a înghițit cu noduri.

— Atunci poate te las pe tine s-o despachetezi.

M-am uitat în sus, spre vârful muntelui, unde se putea desluși o cetate de marmură neagră precum cea

din vise. Semăna cu un mausoleu supradimensionat, cu ziduri înalte de cincisprezece metri. Nu înțelegeam cum de le scăpa muritorilor prezența ei aici. Pe de altă parte, tot ce se afla mai jos de vârf îmi era neclar, ca și cum între mine și partea inferioară a muntelui s-ar fi aflat un vâl gros. Locul era vrăjit, acoperit de o ceață foarte deasă. Deasupra, cerul se învoldura formând o tornadă uriașă. Nu-l vedeam pe Atlas, dar îl auzeam gemând în depărtare, chinându-se sub greutatea cerului, chiar la limita cetății.

— Gata! a spus telechinul.

A ridicat arma cu respect și mi-a înghețat sângele-n vine.

Era o coasă - o lamă de doi metri curbată ca o semilună, cu un mâner de lemn învelit în piele. Lama avea două nuanțe diferite, otel și bronz. Era arma lui Cronos, cea pe care o folosisese ca să-și ciopârțească tatăl, pe Uranus, înainte ca zeii să i-o ia și să-l ciopârțească pe Cronos cu ea, aruncându-l în Tartar. Acum arma fusese recreată.

— Trebuie sfințită cu sânge, a zis telechinul. Apoi, tu, semizeule, o să ne-ajuti să i-o dăm stăpânului când se trezește.

Am fugit spre cetate, și inima îmi bubuia în urechi. Nu voiam să mă apropiu de mausoleul acela negru și oribil, dar știam ce-aveam de făcut. Trebuia să-l împiedic pe Cronos să se trezească. Probabil că era singura mea sansă.

M-am repezit printr-un foaier întunecos și am ajuns în sala principală. Podeaua strălucea ca un pian din lemn de mahon - de un negru intens, dar plină de lumină. De-a lungul pereților erau înșirate statui de marmură neagră. Nu le-am recunoscut chipurile, dar știam că-i reprezentau pe titanii ce domniseră înaintea zeilor. În

capătul camerei, între două vase de bronz pentru jar, era un podium. Iar pe podium, sarcofagul de aur.

În sală era liniște, nu se auzea decât focul care trosnea. Luke nu era aici. Nu erau nici paznici. Nimic.

Era prea simplu, dar m-am apropiat de podium.

Sarcofagul era întocmai cum mi-l aminteam - lung de vreo trei metri, mult prea mare pentru un om. Era sculptat cu scene detaliate legate de moarte și distrugere, imagini cu zei călcați de care de luptă, temple și monumente celebre din toată lumea distruse și arse. Dinspre sicriu venea un aer extrem de rece, de parcă m-aș fi plimbat printr-un frigider. Am început să scot aburi pe gură.

Am scos-o pe *Anaklusmos* și m-am mai liniștit simțind în mână greutatea familiară a săbiei.

De fiecare dată când mă mai apropiasem de Cronos, îi auzisem vocea în minte. De ce nu zicea nimic acum? Fusesse ciopârțit într-o mie de bucăți, tăiat cu propria lui coasă. Ce-aș fi găsit dac-aș fi deschis capacul? Cum era posibil să-i facă un corp nou?

Nu știam răspunsul la niciuna dintre aceste întrebări. Știam doar că dacă s-ar fi trezit, ar fi trebuit să-l lovesc înainte s-ajungă la coasă. Trebuia să găsesc o cale să-l opresc.

M-am aplecat peste sicriu. Decorațiunile de pe capac erau chiar mai complicate decât cele de pe părțile laterale, scene legate de masacre și putere. În mijloc era sculptată o inscripție cu litere mai vechi decât cele grecești, dintr-o limbă magică. N-am putut citi exact, dar am știut ce scrie:

**CRONOS, STĂPÂNUL TIMPULUI.**

Am atins capacul cu mâna. Vârfurile degetelor mi s-au învinetit. Sabia mi s-a acoperit de gheață.

Apoi am auzit zgomote în spate - voci care se apropiau. Acum era momentul. Am împins capacul de aur care a căzut pe podea cu un BOOOOM puternic!

Am ridicat sabia, gata să lovesc. Dar când m-am uitat înăuntru, n-am înțeles nimic din ce-am văzut. Picioare de muritor, îmbrăcate în pantaloni gri. Un tricou alb, mâinile împreunate pe burtă. îi lipsea o bucată din piept - acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima, era o gaură neagră perfectă de mărimea unei răni făcute de glonț. Avea ochii închiși. Era palid, părul blond... și o cicatrice de-a lungul obrazului stâng.

Trupul din sicriu era al lui Luke.

Ar fi trebuit să-l înjunghii pe loc. Ar fi trebuit să-l străpung cu toată puterea cu vârful lui *Anaklusmos*.

Dar eram prea uluit. Nu înțelegeam. Oricât de mult îl uram pe Luke, oricât de grav mă trădase, pur și simplu nu înțelegeam de ce era în sicriu și de ce arăta atât de mort.

Apoi am auzit vocile telechinilor chiar în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat! a țipat unul dintre demoni când a văzut capacul.

M-am dat jos împleticindu-mă de pe podium, uitând că eram invizibil, și m-am ascuns după o coloană în timp ce se apropiau.

— Ai grijă! l-a avertizat celălalt demon. Poate se trezește. Trebuie să-i dăm darurile acum. Imediat!

Cei doi telechini au înaintat și au îngenuncheat, ridicând coasa învelită în pânză.

— Stăpâne, a spus unul dintre ei. Simbolul puterii a fost refăcut.

Tăcere. în sicriu nu s-a întâmplat nimic.

— Prostule, a murmurat celălalt telechin. Prima dată are nevoie de semizeu.

Ethan s-a dat înapoi.

— Hei, ce vrei să spui, are nevoie de mine?

— Nu fi laș! a șuierat primul telechin. N-are nevoie de moartea ta. Doar de supunerea ta. Pune-te în slujba lui. Leapădă-te de zei. Asta-i tot.

— Nu! am strigat.

A fost o prostie din partea mea, dar m-am repezit în încăpere și mi-am dat jos șapca.

— Ethan, nu!

— Un intrus!

Telechinii și-au dezgolit colții de focă.

— Stăpânul se va ocupa de tine imediat. Grăbește-te, băietel!

— Ethan, l-am rugat, nu-i asculta. Ajută-mă să-l distrug.

Ethan s-a întors spre mine și peticul de pe ochi se îmbina cu umbrele de pe chipul lui. Avea o expresie care aducea cu mila.

— Ți-am spus să nu mă cruți, Percy. Ochi pentru ochi. Ai auzit vreodată vorba asta? Am învățat pe pielea mea ce-nseamnă - când am descoperit cine e părintele meu divin. Sunt fiul lui Nemesis, zeița răzbunării. Am fost creat să fac asta.

S-a întors spre podium.

— Mă leapăd de zei! Au făcut ei vreodată ceva pentru mine? Mai bine-i văd distruși. îl voi sluji pe Cronos.

Clădirea a huruit. Un firicel de lumină albastră s-a înălțat din podea, de la picioarele lui Ethan Nakamura. Lumina a plutit spre sicriu și a început să pâlpâie, ca un nor de energie pură. Apoi, a coborât pe sarcofag.

Luke s-a ridicat în capul oaselor. A deschis ochii, care nu mai erau albaștri. Erau aurii, la fel ca sicriul. Gaura din piept dispăruse. Era întreg. A sărit din sicriu cu

ușurință, iar acolo unde picioarele au atins podeaua, marmura a înghețat formând niște cratere de gheață.

S-a uitat la Ethan și la telechini cu ochii aceea aurii sinistri, de parcă ar fi fost un nou-născut care nu înțelege ce vede. Apoi s-a uitat la mine și pe buze i-a apărut un zâmbet, ca și cum m-ar fi recunoscut.

— Acest trup a fost bine pregătit.

Când vorbea, parcă-mi trecea o lamă pe piele. Era vocea lui Luke, dar parcă nu era el. Pe lângă sunetul vocii se mai auzea un sunet mai sinistru - un sunet străvechi, metalic, ca de metal frecat de piatră.

— Nu crezi, Percy Jackson?

Nu mă puteam mișca. Nu puteam răspunde.

Cronos și-a dat capul pe spate și a râs. Cicatricea de pe chip s-a încrețit.

— Luke se temea de tine, a spus vocea titanului. Gelozia și ura lui au fost instrumente puternice. Datorită lor a fost docil. Pentru asta, îți mulțumesc.

Ethan s-a prăbușit îngrozit. Și-a acoperit fața cu mâinile. Telechinii tremurau, cu coasa în mâini.

Până la urmă mi-am redobândit curajul. M-am repezit la chestia care fusese Luke, înfigându-i sabia drept în piept, dar pielea a deviat lovitura de parcă ar fi fost făcut din oțel pur. M-a privit amuzat. Apoi a făcut un gest cu mâna și am zburat de-a lungul încăperii.

M-am izbit de un stâlp. M-am chinuit să mă ridic în picioare, clipind des ca să nu mai văd stelute, dar Cronos apucase deja mânerul coasei.

— Ah... e mult mai bine, a zis el. Luke îi spunea Clevetitorul. Numele i se potrivește. Acum, că a fost refăcută în întregime, ar trebui într-adevăr să-și facă treaba.

— Ce-ai făcut cu Luke? am gemut.

Cronos a ridicat coasa

— Mă slujește cu toată ființa, așa cum îi cer. Diferența e că el se temea de tine, Percy Jackson. Eu, nu.

Atunci am luat-o la fugă. N-am stat deloc pe gânduri. N-am ezitat defel - hm, să-l înfrunt și să mă lupt din nou? Nici vorbă. Pur și simplu, am fugit.

Dar picioarele îmi erau ca de plumb. Timpul a încetinit în jurul meu, ca și cum lumea s-ar fi transformat în jeleu. Mai avusesem o dată sentimentul ăsta și am știut că era puterea lui Cronos. Prezența lui era atât de puternică, încât putea influența trecerea timpului.

— Fugi, micule erou, a râs el. Fugi!

M-am uitat înapoi și l-am văzut apropiindu-se încet, fluturând coasa de parcă se bucura de senzația de-a o ține din nou în mâini. Nicio armă din lume nu-l putea opri. Nici dacă era din bronz celest.

Era la trei metri de mine când am auzit:

— PERCY!

Vocea lui Rachel.

Un obiect a zburat pe lângă mine și o perie albastră de păr l-a nimerit pe Cronos în ochi.

— Au! a strigat el.

Pentru o clipă s-a auzit doar vocea lui Luke, plină de surpriză și durere. Mi-am simțit membrele eliberate și m-am izbit de Rachel, Nico și Annabeth, care stăteau în holul de la intrare, cu ochii măriți de spaimă.

— Luke? a strigat Annabeth. Ce...

Am apucat-o de tricou și am tras-o după mine. Am alergat mai repede decât am alergat vreodată, ieșind din cetate. Aproape că ajunseseam la intrarea în Labirint, când am auzit cel mai puternic urlet din lume - vocea lui Cronos care preluase controlul.

— DUPĂ EI!

— Nu! a strigat Nico.

A bătut din palme și chiar în fața cetății, direct din pământ, a ieșit un vârf zimțat de stâncă de mărimea unui camion. Cutremurul pe care l-a provocat a fost atât de puternic, încât coloanele din fața ale clădirii s-au prăbușit. Dinăuntru am auzit țipetele înăbușite ale telechi- nilor. Peste tot era numai praf.

Ne-am afundat în Labirint și am continuat să alergăm în timp ce urletul titanului zguduia lumea în urma noastră.



Am alergat până la epuizare. Rachel ne-a condus evitând capcanele, dar nu știam unde vrem să ajungem ci doar să ne îndepărtăm de muntele întunecat și de urletul lui Cronos.

Ne-am oprit într-un tunel umed de piatră albă, care părea că face parte dintr-o peșteră naturală. Nu auzeam nimic în urma noastră, dar nu mă simțeam mai în siguranță. Aveam încă în minte ochii aceia aurii nefirești, care mă priveau de pe chipul lui Luke, și senzația că membrele îmi împietreau.

— Nu mai pot merge, a spus Rachel cu răsuflarea tăiată, împreunându-și mâinile peste piept.

Annabeth plânsese tot drumul. Când ne-am oprit s-a prăbușit și și-a sprijinit capul pe genunchi. Suspinele ei răsunau cu ecou în tunel. Nico s-a așezat lângă mine. Și-a lăsat sabia să cadă lângă a mea și a tras cu greutate aer în piept.

— A fost total aiurea, a spus el, și cu asta cred c-a rezumat perfect situația.

— Ne-ai salvat viața, am zis.

Nico și-a șters praful de pe față.

— Fetele-s de vină că m-au târât după ele. E singurul lucru asupra căruia au căzut de acord. Trebuia să te ajutăm, altfel făceai o prostie.

— Ce drăguț că au atâta încredere în mine.

Am luminat peștera cu lanterna. De pe stalactite picura apa de parcă ploua cu încetinitorul.

— Nico... tu, ăăă, te-ai cam dat de gol.

— Ce vrei să spui?

— Zidul acela de stâncă neagră? A fost destul de impresionant. Dacă până acum Cronos nu știa cine ești, acum știe - o odraslă a Lumii Subpământene.

Nico s-a încruntat.

— Mare brânză.

Am lăsat-o baltă. M-am gândit că nu făcea decât să mascheze cât îi era de frică și nu puteam să-l condamn.

Annabeth a ridicat capul. Avea ochii roșii de plâns.

— Ce... ce-a pățit Luke? Ce i-au făcut?

I-am spus ce-am văzut în sicriu, cum ultima bucătică de spirit al lui Cronos intrase în trupul lui Luke când Ethan Nakamura ajurat să-l slujească.

— Nu, a spus Annabeth. Nu poate fi adevărat. El n-ar...

— I s-a dăruit lui Cronos, am spus. Îmi pare rău, Annabeth. Dar Luke nu mai este.

— Nu! a insistat ea. Ai văzut când l-a lovit Rachel.

Am dat din cap privind-o pe Rachel cu respect.

— L-ai lovit pe Stăpânul titanilor în ochi cu o perie de păr albastră.

Rachel părea stânjenită.

— Dacă altceva n-am avut...

— Dar ai *văzut*, a insistat Annabeth. Când a fost lovit, doar pentru o secundă, a părut uimit. Și-a venit în fire.

— Poate Cronos nu s-a instalat complet în trup, sau ceva de genul, am spus. Asta nu înseamnă că Luke deține controlul.

— Tu chiar *vrei* ca el să fie malefic, nu-i așa? a strigat Annabeth. Tu nu l-ai cunoscut înainte, Percy. Eu, da!

— Ce-i cu tine? am izbucnit. De ce-i tot iei apărarea?

— Hei, oameni buni, a zis Rachel. Terminați! Annabeth s-a luat de ea.

— Nu te băga, muritoare! Dacă nu erai tu...

Vocea i s-a frânt și n-a mai zis ce voia să spună. Și-a lăsat din nou capul în jos și a suspinat cu jale. Aș fi vrut s-o consolez, dar nu știam cum. încă eram amețit, de parcă șmecheria cu încetinitul timpului făcută de Cronos mi-ar fi afectat creierul. Pur și simplu nu înțelegeam ce văzusem. Cronos era în viață. Era înarmat. Și probabil că sfârșitul lumii era pe-aproape.

— Trebuie să mergem mai departe, a zis Nico. O să trimită monștri după noi.

Nimeni nu mai putea s-alerge, dar Nico avea dreptate. M-am ridicat cu greu în picioare și am ajutat-o și pe Rachel să se ridice.

— Te-ai descurcat bine acolo, i-am spus.

A reușit să zâmbească slab.

— Da, mă rog. N-am vrut să mori.

A roșit.

— Adică... doar pentru că, știi tu. îmi datorezi prea multe favoruri. Cum o să te revanșezi dacă mori?

Am ingenuncheat lângă Annabeth.

— Hei, îmi pare rău. Trebuie să ne punem în mișcare.

— Știu, a spus ea. Sunt... sunt bine.

Era evident că *nu* e bine. Dar s-a ridicat în picioare și am pornit din nou prin Labirint.

— Să ne întoarcem la New York, am zis. Rachel, poți să...

Am înlemnit. Lumina lanternei a căzut pe un ghemotoc de material roșu care zăcea pe jos la câțiva metri

în fața noastră. Era o căciulă Rasta: cea pe care o purta Grover.

îmi tremurau mâinile când am ridicat căciula. Arăta de parcă fusese călcată de un picior plin de noroi. După toate câte mi se întâmplaseră în ziua aceea, gândul că lui Grover i se putuse întâmpla ceva rău era prea mult pentru mine.

Apoi am observat altceva. Podeaua peșterii era moale și umedă de la apa care se scurgea de pe stalactite. Niște urme mari, ca ale lui Tyson, și unele mai mici, de capră, duceau spre stânga.

— Trebuie să ne luăm după ele, am spus. Au luat-o pe acolo. Trebuie să fi fost de curând.

— Cum rămâne cu Tabăra Semizeilor? a întrebat Nico. Nu mai avem timp.

— Trebuie să-i găsim, a insistat Annabeth. Sunt prietenii noștri.

Rachel luat căciula boțită a lui Grover și s-a năpustit înainte.

Am urmat-o, pregătindu-mă pentru ce era mai rău. Tunelul era înșelător. O cotea în unghiuri și era noroiu de la umezeală. Mai mult alunecam și patinam decât mergeam.

în cele din urmă, am ajuns la poalele unei pante și ne-am trezit într-o peșteră mare, cu stalagmite uriașe. Prin mijlocul sălii trecea un râu subteran și Tyson stătea pe mal legănându-l pe Grover în poală. Grover avea ochii închiși. Nu se mișca.

— Tyson! am strigat.

— Percy! Vino repede!

Am alergat spre el. Grover nu era mort, mulțumesc zeilor, dar tremura din tot corpul de parcă murea de frig.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Atât de multe lucruri, a murmurat Tyson. Un șarpe mare. Câini mari. Bărbați cu săbii. Apoi... ne-am apropiat de locul ăsta. Grover s-a entuziasmat. A fugit. Apoi am ajuns în sala asta și el a căzut. Așa.

— A spus ceva? am întrebat.

— A spus: „Suntem pe-aproape.“ Apoi s-a lovit cu capul de pietre.

Am îngenuncheat lângă el. Singura dată când îl mai văzusem pe Grover leșinat fusese în New Mexico, când simțise prezența lui Pan.

Am luminat peștera cu lanterna de jur împrejur. Pereții de piatră sclipeau. La capătul ei era intrarea într-o altă peșteră, flancată de coloane uriașe de cristal care păreau de diamant. Iar dincolo de intrare...

— Grover, i-am spus. Trezește-te.

— Aaaaaah!

Annabetha îngenunchea lângă el și l-a stropit pe față cu apă rece de izvor.

— Brrrr!

Pleoapele s-au zbatut.

— Percy? Annabeth? Unde...

— E în regulă, am spus. Ai leșinat. Prezența a fost prea puternică pentru tine.

— îmi... îmi amintesc. Pan.

— Da, am spus. Dincolo de intrarea aceea e o prezență puternică.

Am făcut repede prezentările, pentru că Tyson și Grover n-o cunoșteau pe Rachel. Tyson i-a spus lui Rachel că e frumoasă, replică la care lui Annabeth au început să - i tremure nările de parcă ar fi urmat să sufle foc.

— în fine, am spus. Haide, Grover. Sprijină-te de mine.

Annabeth și cu mine l-am ajutat să se ridice și împreună ne-am croit cu greu drum prin râul subteran. Curenții erau puternici. Apa ne ajungea până la brâu. Mi-am impus să rămân uscat, una din abilitățile mele foarte convenabile, dar asta nu i-a ajutat și pe ceilalți și eu tot simțeam frigul, de parcă am fi înaintat printr-o furtună de zăpadă.

— Cred că suntem în Peșterile Carlsbad, a spus Annabeth, cu dinții clănțănind. Poate e o porțiune neexplorată.

— De unde știi?

— Carlsbad e în New Mexico, a zis ea. Asta ar explica ce s-a întâmplat iarna trecută.

Am dat din cap. Episodul cu leșinul lui Grover se întâmplase la trecerea prin New Mexico. Acolo se simțise cel mai aproape de puterea lui Pan.

Am ieșit din apă și am mers mai departe. Pe măsură ce coloanele de cristal deveneau mai mari, am început să simt puterea din cealaltă sală. Mai fusesem în prezenta zeilor, dar acum era diferit. Simțeam furnicături de energie prin piele. Slăbiciunea a dispărut cu totul ca după un somn bun. Simțeam cum devin tot mai puternic, ca în filmările pe repede-înainte cu plante care cresc. Iar mirosul care venea din peșteră nu semăna deloc cu mirosul umed și rece din subteran. Mirosea a copaci, a flori și a zi caldă de vară.

Grover scâncea de încântare. Eu eram mut de uimire. Până și Nico rămăsese fără cuvinte. Am intrat în peșteră și Rachel a exclamat:

— O, uau.

Pereții străluceau de la cristalele roși, verzi și albastre. În lumina aceea ciudată creșteau plante minunate - orhidee gigantice, flori în formă de stea, lujeri plini cu fructe portocalii și violet se strecurau printre cristale. Pe jos era un strat de mușchi verde. Deasupra, tavanul era mai înalt decât cel al unei catedrale, strălucind ca o galaxie de stele. În mijlocul peșterii se afla un pat în stil roman din lemn aurit în formă de U, cu perne de catifea. În jurul lui zăceau animale care n-ar fi trebuit să mai existe. Erau acolo o pasăre dodo, ceva ce părea o combinație de tigru cu lup, un rozător imens care parcă era mama tuturor cobailor, iar în spatele patului se fățâia un mamut lănos care culegea fructe cu trompa.

Pe pat stătea întins un satir bătrân. Ne-a privit apropiindu-ne, cu niște ochi albaștri ca cerul. Părul lui creț era alb, la fel și barba ascuțită. Chiar și blana de capră de pe picioare era cărunță. Avea niște coarne imense, curbate și de un brun lucios. N-ar fi avut cum să și le ascundă sub o căciulă așa cum făcea Grover. De gât îi atârnavu naiuri.

Grover a îngenunchat în fața patului.

— Stăpâne Pan!

Zeul a zâmbit amabil, dar cu privirea tristă.

— Grover, dragul și curajosul meu satir. Te-aștept de mult.

— M-am... m-am rătăcit, s-a scuzat Grover.

Pan a râs. Era un sunet minunat, ca prima adiere a primăverii, umplând toată peștera cu speranță. Tigru-lup a oftat și și-a așezat capul pe genunchi zeului. Pasărea dodo i-a ciugulit cu afecțiune copitele, scoțând un sunet ciudat cu ciocul. Aș fi putut să jur că fredona „Ce lume mică“.

Pan arăta însă obosit. Întreaga lui siluetă pâlpaia de

Am observat că și ceilalți prieteni au îngenuncheat. Pe față li se citea uimirea. M-am pus și eu în genunchi.

— Ai o pasăre dodo care fredonează, am spus ca un neghiob.

Ochii zeului au sclipit.

— Da, ea e Dede. Mica mea actriță.

Dede, pasărea Dodo, a părut ofensată. A ciugulit genunchii lui Pan și a fredonat ceva ce semăna cu un bocet de înmormântare.

— E cel mai frumos loc din lume! a exclamat Anna-beth. Arată mai bine decât orice clădire care-a fost construită vreodată.

— Mă bucur că-ți place, dragă, a spus Pan. E unul dintre ultimele locuri sălbatice. Din păcate, regatul meu de la suprafață nu mai există. Au mai rămas câteva locașuri. Mici frânturi de viață. Acesta va rămâne așa cum e... pentru ceva vreme.

— Stăpâne, a spus Grover, te rog, trebuie să vii cu mine! Bătrânii nu mă vor crede! Vor fi încântați! Poți salva sălbăticia!

Pan i-a pus lui Grover mâna pe cap și i-a ciufulit părul creț.

— Ești atât de tânăr, Grover. Atât de bun și de sincer. Cred c-am făcut o alegere bună.

— Alegere? a întrebat Grover. Nu... nu înțeleg. Imaginea lui Pan a tremurat, transformându-se pentru un moment în fum. Cobaiul cel uriaș s-a băgat sub pat țipând îngrozit. Mamutul lănos a mârâit agitat. Dede și-a băgat capul sub aripă. Apoi Pan a reapărut.

— Sunt mulți eoni de când dorm, a spus zeul cu tristețe. Am avut vise sumbre. Mă trezesc în răstimpuri, dar de fiecare dată perioada de trezie e tot mai scurtă. Acum. sfârșitul e anroane.

— Poftim? a strigat Grover. Nu! Iată-te aici cu noi!

— Dragul meu satir, a spus Pan. Am încercat să dau de veste lumii acum două mii de ani. I-am spus lui Lysas, un satir ce-ți semăna mult. A trăit în Efes și a încercat să ducă vestea mai departe.

Annabeth a făcut ochii mari.

— Vechea poveste. Un marinar care trecea pe lângă coasta Efesului a auzit o voce care striga de la țărm: „Spune-le că marele zeu Pan a murit“.

— Dar nu era adevărat! a spus Grover.

— Cei din neamul tău n-au crezut niciodată. Voi, scumpi și încăpățânați satiri, ați refuzat să acceptați dispariția mea. Și îmi sunteți dragi pentru asta, dar n-ați făcut decât să amânați inevitabilul. Doar mi-ați prelungit moartea lentă, dureroasă, somnul acesta întunecos. Acum, gata.

— Nu! a spus Grover cu vocea tremurândă.

— Dragă Grover, a spus Pan. Trebuie să accepți adevărul. Însoțitorul tău, Nico, înțelege.

Nico a dat încet din cap.

— E pe moarte. Ar fi trebuit să moară de mult. Ce vedem e... e mai mult o amintire.

— Dar zeii nu mor, a spus Grover.

— Se pot stinge, a zis Pan, atunci când tot ce au simbolizat ei nu mai există. Când nu mai au nicio putere și locurile lor sacre dispar. Sălbăticia, dragul meu Grover, este atât de mică acum și atât de izolată, că niciun zeu n-o mai poate salva. Țărâmul meu a dispărut. De aceea am nevoie de tine să transmiți un mesaj. Trebuie să te întorci în fața consiliului. Trebuie să spui satirilor și driadelor și celorlalte spirite ale naturii că marele zeu Pan a murit. Anunță-le moartea mea. Pentru că nu trebuie

să mă mai aștepte să-i salvez. N-am cum. Trebuie să vă salvați singuri. Fiecare dintre voi trebuie să...

S-a oprit și s-a încruntat la pasărea dodo care începuse din nou să fredoneze.

— Dede, ce faci? a întrebat-o Pan. Iar cânti *Kumbaya*?

Dede și-a ridicat privirea inocentă și a clipit din ochii galbeni.

Pan a oftat.

— Toată lumea e cinică. Dar, așa cum spuneam, dragul mea Grover, voi trebuie să-mi duceți menirea mai departe.

— Dar... nu! a scâncit Grover.

— Fii tare, a spus Pan. M-ai găsit. Dar acum trebuie să mă eliberezi. Trebuie să-mi preiei spiritul. Nu mai poate fi purtat de un zeu. Voi toți trebuie să vă ocupați de el.

Pan s-a uitat la mine cu ochii lui albaștri limpezi și am înțeles că nu se referea doar la satiri. Se referea și la semizei, și la oameni. La toți.

7

— Percy Jackson, a zis zeul. Știu ce-ai văzut azi. Îți cunosc îndoilele. Dar te anunț că, la momentul potrivit, nu te vei mai lăsa stăpânit de frică.

S-a întors spre Annabeth.

— Fiică a Atenei, va veni și vremea ta. Vei juca un rol important, deși poate nu va fi rolul la care te-ai gândit.

Apoi s-a uitat la Tyson.

— Domnule ciclop, nu dispera. Rareori eroii se ridică la înălțimea așteptărilor noastre. Dar, Tyson, numele tău va dăinui vreme de generații printre ciclopi. Iar domnișoară Rachel Dare...

Rachel a tresărit când și-a auzit numele. S-a dat înapoi de parcă ar fi fost vinovată de ceva, dar Pan doar a

— Știu că ești convinsă că nu mai poți îndrepta lucrurile, a spus el. Însă ești la fel de importantă ca tatăl tău.

— Eu..., Rachel a șovăit.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz.

— Știu că nu crezi asta acum, a zis Pan. Dar nu pierde ocazia. Cu siguranță va veni și aceasta.

În cele din urmă s-a întors din nou spre Grover.

— Dragul meu satir, a spus Pan cu amabilitate, îmi vei transmite mesajul?

— Eu... nu pot.

— Ba poți, a spus Pan. Ești cel mai puternic și cel mai curajos. Inima ta e sinceră. Ai crezut în mine mai mult

decât oricine altcineva și de aceea trebuie să transmiți  
\* \*

mesajul și să fii primul care mă eliberează.

— Nu vreau să fac asta.

— Știu, a zis zeul. Dar numele meu, *Pan...* inițial a însemnat *rustic*. Știați? Dar de-a lungul anilor a ajuns să însemne *tot*. Acum trebuie să preluați voi spiritul sălbăticiei. Trebuie să le spuneți tuturor celor pe care îi veți întâlni: dacă vreți să-l găsiți pe Pan, duceți mai departe spiritul lui Pan. Refaceți sălbăția, puțin câte puțin, fiecare în colțișorul lui de lume. Nu puteți aștepta să facă altcineva asta în locul vostru, nici chiar un zeu.

Grover s-a șters la ochi. Apoi, încet, s-a ridicat în picioare.

— Mi-am petrecut toată viața căutându-te. Acum... te eliberez.

Pan a zâmbit.

— Mulțumesc, dragul meu satir. Ai binecuvântarea mea de pe urmă.

Zeul a închis ochii și a dispărut. Ceața albă s-a transformat în fuioare de energie, dar energia asta nu era

Cronos. A umplut camera. Un fir de fum mi-a intrat în gură și la fel li s-a întâmplat și lui Grover și celorlalți. Dar cred că lui Grover i-a intrat un pic mai mult. Cristalele au pălit. Animalele ne-au aruncat o privire tristă. Dede, pasărea Dodo, a oftat. Apoi toate au devenit gri și s-au transformat în praf. Plantele s-au uscat. Și am rămas singuri într-o peșteră întunecată, cu un pat gol.

Am aprins lanterna.

Grover a tras adânc aer în piept.

— Ești... ești bine? l-am întrebat.

Arăta mai matur și mai trist. A luat căciula de la Annabeth, a curățat-o de noroi și și-a pus-o bine pe capul lui creț.

— Ar trebui să plecăm acum, a zis, și să spunem tuturor. Marele zeu Pan e mort.

*Grouer provoacă panică*

A

În Labirint, distanțele sunt mai mici. Însă până când Rachel ne-a condus în Times Square, am avut senzația că am alergat tot drumul din New Mexico. Am ieșit din subsolul hotelului Marriott și ne-am așezat pe trotuar în lumina puternică de vară, uitându-ne la trafic și la mulțimile de oameni.

Nu mă puteam hotărî ce mi părea mai puțin real, New York-ul sau peștera de cristal unde văzusem un zeu murind.

I-am condus pe toți pe o alee care răsuna cu un ecou puternic. Apoi am fluierat de cinci ori cât am putut de tare.

Un minut mai târziu, Rachel a exclamat:

— Sunt minunați!

9

O ceată de pegași a coborât din cer, virând printre zgârie-nori. În frunte era Blackjack, urmat de patru dintre prietenii lui albi.

„Hei, șefu!” i-am auzit vocea în minte. Ai supraviețuit!

— Da, i-am spus. Am avut noroc. Ascultă, avem nevoie să ne duceți *repede* în tabără.

„La asta mă pricep cel mai bine! Ah, omule, îl ai și pe ciclopul acela cu tine? Hei, Guido! Cum stai cu spatele?”

Pegasul Guido a mormăit și a comentat ceva, dar în cele din urmă a fost de acord să-l care pe Tyson. Am început să ne pregătim de plecare, cu excepția lui Rachel.

— Ei bine, mi-a spus ea, cred că asta a fost tot.

Am încuviințat din cap stânjenit. Știam amândoi că nu putea merge în tabără. M-am uitat la Annabeth, care se prefăcea că era foarte ocupată cu pegasul ei.

— Mulțumesc, Rachel, am zis. Nu ne-am fi descurcat fără tine.

— N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume. Mă rog, exceptând faptul că era să mor și Pan...

Vocea i s-a frânt.

— A pomenit ceva despre tatăl tău, mi-am amintit. Ce-a vrut să spună?

Rachel și-a făcut de lucru cu cureaua de la rucsac.

— Tata... Slujba tatei. E un om de afaceri foarte cunoscut.

— Adică... ești bogată?

— Păi, da.

— Deci așa l-ai făcut pe șofer să ne ajute? Doar i-ai pomenit de tatăl tău și...

— Da, mi-a tăiat-o Rachel. Percy... tata e dezvoltator imobiliar. Zboară peste tot în lume în căutare de locuri nedezvoltate.

A suspinat.

— Locuri sălbatice. Le... le cumpără. Urăsc treaba asta, dar el pune totul la pământ, împarte terenurile în parcele sinistre și construiește centre comerciale. Iar acum că l-am văzut pe Pan... moartea lui...

— Hei, nu ești tu de vină pentru asta.

— Nu știi partea cea mai rea. Mie... mie nu-mi place să vorbesc despre familia mea. Nu voiam să știi. Îmi pare rău. Nu trebuia să zic nimic.

— Nu, am spus. E în regulă. Rachel, te-ai descurcat de minune. Ne-ai condus prin Labirint. Ai fost foarte curajoasă. Nu te judec decât după asta. Nu-mi pasă ce face tatăl tău.

Rachel m-a privit cu recunoștință.

— Păi... dacă mai ai chef vreodată să pierzi vremea cu un muritor... mă poți suna sau ceva de genul.

— Aăă, da. Sigur.

S-a încruntat. Cred că n-am părut prea entuziasmat, dar n-am vrut să sune așa. Doar că nu știam ce să zic de față cu prietenii mei. Cred că mă simțeam destul de confuz după ultimele două zile.

— Adică... Mi-ar place, am spus.

— Numărul meu nu e în cartea de telefon, a zis ea.

— II am.

— E încă pe mână? Nu cred.

— Nu. L-am... memorat.

Pe față i-a înflorit iar un zâmbet, mai încet, dar mult mai sincer.

— Pe curând, Percy Jackson. Du-te și salvează lumea pentru mine, bine?

A luat-o pe Seventh Avenue și a dispărut în mulțime.

Când m-am întors la cai, Nico avea probleme. Pegasul se tot ferea de el și nu-l lăsa să se urce.

„Miroase a oameni morți!“ s-a plâns pegasul.

„Te-ai trezit“, a spus Blackjack. „Las-o baltă, Porkpie. O grămadă de semizeii miros ciudat. Nu-i vina lor. O, nu vorbeam despre tine, șefu’.“

— Plecați fără mine! a zis Nico. Oricum nu vreau să mă întorc în tabăra aia.

— Nico, i-am spus, avem nevoie de ajutorul tău.

Și-a încrucișat brațele și s-a încruntat. Apoi Annabeth i-a pus mâna pe umăr.

— Nico, a zis. Te rog.

Ușor, chipul i s-a destins.

— Bine, a spus fără tragere de inimă. Pentru *tine*. Dar nu rămân acolo.

Am ridicat o sprânceană la Annabeth, ceva de genul „Cum se face că dintr-odată Nico ascultă de tine?” Ea mi-a scos limba.

În cele din urmă, ne-am suit cu toții pe pegași. Am țâșnit spre cer și, în curând, eram dincolo de East River, în fața noastră întinzându-se Long Island.

Am aterizat în mijlocul cabanelor și am fost întâmpinați prompt de Chiron, de Silenus, satirul burtos, și de doi arcași din cabana lui Apollo. Chiron a ridicat o sprânceană când l-a văzut pe Nico, însă mă înșelasem crezând că va fi surprins de ultimele vești despre Quintus, care era Dedal, sau despre trezirea lui Cronos.

— De asta îmi teamă, a spus Chiron. Trebuie să ne grăbim. Probabil că l-ați încetinit pe Stăpânul titanilor, dar avangarda lui tot va ajunge aici. Vor fi însetați de sânge. Majoritatea apărătorilor sunt deja pe poziții. Haideți!

— Stați așa, ne-a cerut Silenus. Cum rămâne cu căutarea lui Pan? Au trecut aproape trei săptămâni de la termenul limită, Grover Underwood! Permisul de căutător ți-a fost anulat!

Grover a tras adânc aer în piept. Și-a îndreptat spinarea și l-a privit pe Silenus drept în ochi.

— Permisele de căutători nu mai au nicio valoare. Marele zeu Pan e mort. S-a stins și ne-a lăsat nouă spiritul său.

— Cum?

Silenus s-a înroșit tare la față.

— Sacrilegiu și minciuni! Grover Underwood, vei fi exilat pentru vorbele acestea!

— E adevărat, am spus. Am fost acolo când a murit. Toți am fost.

— Imposibil! Sunteți toți niște mincinoși! Distrugători ai naturii ce sunteți!

Chiron s-a uitat iscoditor la chipul lui Grover.

— Vom vorbi despre asta mai târziu.

— Vom vorbi acum! a spus Silenus. Trebuie să ne ocupăm de această...

—Silenus, i-a retezat-o Chiron. Tabăra mea e atacată. Povestea cu Pan a așteptat două mii de ani. Mă tem că va trebui să mai aștepte un pic. Asta dacă vom mai fi aici până la lăsarea serii.

Și în această notă optimistă și-a pregătit arcul și a pornit în galop spre pădure, lăsându-ne să ne ținem după el care cum puteam.

A fost cea mai mare operațiune militară pe care am văzut-o vreodată în tabără. Toată lumea era în poiană, îmbrăcată în armură completă de luptă, dar de data asta nu pentru *Capturează steagul*. Cei din cabana Hefaistos puseseră capcane în jurul intrării în Labirint - sârmă ghimpată, gropi pline cu vase cu foc grecesc, șiruri de pari ascuțiți, ca să oprească un atac. Beckendorf se ocupa de două catapulte cât niște camioane, care erau deja încărcate și îndreptate spre Pumnul lui Zeus. Rezidenții din cabana Ares se aflau în prima linie, făcând exerciții aranjați în falangă, iar Clarisse dădea ordine. Cei din cabanele Hermes și Apollo erau împrăștiați prin pădure cu arcurile pregătite. Mulți luaseră poziție în copaci.

Până si driadele erau înarmate cu arcuri, iar satirii tro-păiau pe-acolo cu ciomege de lemn și scuturi făcute din scoarță dură de copac.

Annabeth s-a alăturat fraților ei din cabana Atenei, care ridicaseră un cort de comandă și dirijau desfășurarea operațiunilor. Lângă cort flutura un steag gri cu o bufniță pe el. Argus, responsabilul cu securitatea, stătea de pază la intrare. Copiii Afroditei alergau încoace și-ncolo aranjând armurile celorlalți și oferindu-se să le descâlcească creștele din păr de cal de pe coifuri. Până și copiii lui Dionysos găsiseră ceva de făcut. Zeul încă nu era de găsit, însă băieții lui gemeni alergau peste tot împărțind sticle de apă și cutii de suc războinicilor transpirați.

Organizarea părea bună, dar Chiron a murmurat lângă mine:

— Nu-i de ajuns.

M-am gândit la ce văzusem în Labirint, la toți monștrii din arena lui Anteu și la puterea lui Cronos pe care o simțisem pe Muntele Tam. M-am întristat. Chiron avea dreptate, dar asta era tot ce putuserăm face. Pentru prima dată mi-am dorit ca Dionysos să fi fost aici, dar chiar dacă ar fi fost, nu știu dacă ar fi putut face ceva. Când era vorba de războaie, zeii n-aveau voie să intervină în mod direct. Se pare că titanilor nu le păsa de interdicțiile de genul ăsta.

Grover discuta cu Juniper la marginea poienii. Îi ținea de mâini în timp ce el îi spunea ce se întâmplase. Când i-a dat vestea despre Pan, în ochi i s-au adunat lacrimi verzi.

Tyson îi ajuta pe copiii lui Hefaistos să pregătească apărarea. Ridica bolovani și-i aduna lângă catapulte, gata de lansare.

— Stai cu mine, Percy, mi-a spus Chiron. Când începe lupta, vreau să așteptați până când vom ști sigur cu ce avem de-a face. Trebuie să fii acolo unde avem cea mai mare nevoie de întăriri.

— L-am văzut Cronos, am zis, încă uimit de întâlnire. M-am uitat direct în ochii lui.

— Era Luke... dar în același timp nu era.

Chiron și-a trecut degetele peste coarda arcului.

— Bănuiesc că avea ochi aurii. Iar în preajma lui timpul se lichefia.

Am dat din cap.

— Cum poți pune stăpânire pe trupul unui muritor?

— Nu știu, Percy. Zeii și-au luat înfățișări umane de când lumea, dar chiar să-si însușească una... să-si unească trupul divin cu unul de muritor... Nu știu cum ar fi posibil una ca asta fără ca Luke să se transforme în cenușă.

— Cronos a spus că trupul său a fost pregătit.

— Mă cutremur când mă gândesc ce înseamnă asta. Dar poate că-i va limita puterea. Pentru un timp, cel puțin, e prins într-un trup uman. Sunt legați unul de altul. Să sperăm că-l și îngrădește.

— Chiron, dacă el conduce atacul...

— Nu cred, băiete. Aș simți dacă ar fi pe-aproape. Nu mă-ndoiesc că asta plănuia, dar cred că l-ai încurcat când i-ai dăruit sala tronului în cap.

M-a privit cu reproș.

— Tu și prietenul tău, Nico, fiul lui Hades.

Mi s-a pus un nod în gât.

— îmi pare rău, Chiron. Știu c-ar fi trebuit să-ți spun. Doar că...

Chiron a ridicat mâna.

— înțeleg de ce-ai făcut-o, Percy. Te-ai simțit responsabil. Ai căutat să-l protejezi. Dar, băiete, dacă vrem să supraviețuim acestui război, trebuie să avem încredere unul în celălalt. Trebuie să...

Vocea i-a tremurat. Ni s-a cutremurat pământul sub picioare.

Toată lumea din poiană s-a oprit în loc. Clarisse a strigat un singur ordin:

— Uniti-vă scuturile!

Apoi armata stăpânului titanilor a țășnit din Labirint.

Am mai luat eu parte la încăierări, dar asta era o bătălie în toată regula. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o duzină de giganți lestrigoni ieșind din pământ, care urlau atât de tare încât am crezut că-mi pleznesc timpanele. Aveau scuturi făcute din mașini turtite și bâte care de fapt erau trunchiuri de copaci cu piroane ruginite înfipite la capăt. Unul dintre giganți a scos un urlet către falanga celor din cabană, i-a împrăștiat cu o lovitură de bătă, ușa cabanei a fost doborâtă și o duzină de războinici au zburat prin aer ca niște păpuși de cârpă.

— Foc! a strigat Beckendorft.

Catapultele au intrat în acțiune. Doi bolovani au fost aruncați spre giganți. Unul a ricoșat dintr-un scut fără ca măcar să-l îndoiaie, dar celălalt l-a nimerit direct în piept pe unul dintre lestrigoni, doborându-l. Arcașii lui Apollo au tras o salvă, zeci de săgeți înfigându-se în armura groasă a giganților, ca țepii unui porc spinos. Multe dintre ele și-au atins ținta prin fisurile armurilor și giganții s-au evaporat la contactul cu bronzul celest.

Dar când credeam că lestrigonii vor fi copleșiți, din Labirint a apărut un alt val: treizeci, poate patruzeci de dracene în armură completă de luptă, înarmate cu

sulițe și plase. S-au împrăștiat în toate direcțiile. Unele au nimerit în capcanele puse de cei din cabana Hefaistos. Una s-a înfipt în parii ascuțiți și a devenit o țintă ușoară pentru arcași. Alta a atins un fir și au provocat explozia unor vase cu foc grecesc, iar flăcările verzi le-au înghițit pe câteva dintre femeile-șarpe. Dar altele continuau să apară. Argus și războinicii Atenei s-au năpustit să le iasă în cale. Am văzut-o pe Annabeth scoțând sabia și luptându-se cu una dintre ele. Nu departe, Tyson călărea un gigant. Reușise cumva să urce pe spinarea gigantului și îl lovea în cap cu un scut din bronz - *POC! POC! POC!*

Chiron trăgea calm săgeată după săgeată, doborând de fiecare dată câte un monstru. Dar din Labirint continuau să iasă dușmani. În sfârșit, un câine infernal, dar nu Doamna O'Leary, a sărit din tunel și a luat-o în direcția satirilor.

— Du-te! mi-a strigat Chiron.

Am scos-o pe *Anaklusmos* și am atacat.

În timp ce alergam spre câmpul de luptă, am văzut chestii sinistre. Un semizeu din tabăra inamică lupta cu unul dintre fiii lui Dionysos, dar nu prea avea cu cine. Inamicul l-a înjunghiat în braț și apoi l-a pocit în cap cu mânerul săbiei, iar fiul lui Dionysos a căzut la pământ. Un alt războinic inamic trăgea săgeți aprinse în copaci, băgând spaima în arcașii noștri și în driade.

O duzină de dracene au ieșit deodată din luptă și-au pornit-o târăș pe drumul care ducea spre tabără, de parcă ar fi știut întocmai încotro se îndreaptă. Dacă reușeau să ajungă acolo ar fi putut incendia întreaga tabără, care era complet lipsită de apărare.

Singurul aflat în preajmă era Nico di Angelo. A înjunghiat un telechin, iar sabia lui neagră a absorbit

monstrului, sorbindu-i energia, până când s-a ales praful de el.

— Nico! am strigat.

S-a uitat în direcția în care arătam, a văzut femeile-șarpe și a înțeles imediat.

A tras adânc aer în piept și a întins mâna în care ținea sabia neagră.

— Slujește-mă, a spus.

Pământul s-a cutremurat. în fața dracnelor a apărut o crăpătură și o duzină de războinici strigoi s-au ivit din pământ - cadavre sinistre în uniforme militare din toate timpurile - soldați din Războiul de Independență al S.U.A., centurioni romani, călăreți din cavaleria lui Napoleon pe cai scheletici. Și-au scos săbiile de-odată și le-au atacat pe dracene. Nico a căzut în genunchi, dar n-am mai avut timp să văd dacă era teafăr sau nu.

M-am apropiat de câinele infernal care-i împingea pe satiri înspre pădure. Bestia a dat să-l muște pe unul dintre satiri, însă acesta s-a ferit din calea ei. Apoi s-a năpustit asupra altuia care era prea lent. în cădere, scutul din coajă de copac i-a crăpat.

— Heil am strigat.

Câinele infernal s-a întors. M-a mârâit și s-a aruncat asupra mea. M-ar fi sfâșiat cu ghearele, dar când am căzut pe spate am apucat cu mâna un vas de lut, unul din recipientele cu foc grecesc ale lui Beckendorf. I l-am aruncat în bot și creatura a luat foc. M-am îndepărtat gâfâind.

Satirul care fusese călcat în picioare nu mișca. M-am repezit să văd ce face când am auzit vocea lui Grover:

— Percy!

în pădure izbucnise un incendiu. Flăcările vuiau la trei metri de copacul lui Juniper, iar Juniper și Grover

se dădeau de ceasul morții încercând să-l salveze. Grover a început la nai un cântec de ploaie. Juniper încerca cu disperare să stingă focul cu șalul ei verde, dar nu făcea decât să înrăutățească situația.

Am fugit spre ei, ocolind încheștările și făcând slalom printre picioarele gigantilor. Cea mai apropiată apă era pâraul, la o jumătate de kilometru... dar trebuia să fac ceva. M-am concentrat. Stomacul mi s-a strâns, urechile au început să-mi vuiască. Apoi, dintre copaci a apărut un zid de apă. A măturat focul, pe Juniper și pe Grover și cam tot ce i-a ieșit în cale.

Grover a scuipat apa care-i intrase în gură.

— Mulțumesc, Percy!

— N-ai de ce!

M-am întors în grabă la luptă, iar Grover și Juniper m-au urmat. Grover avea în mână o măciucă, iar Juniper un băț care semăna cu o biciuscă din vechime. Părea foarte furioasă, de parcă urma să înroșească spatele cuiva cu ea.

Când părea că lupta s-a echilibrat din nou și poate aveam o șansă de câștig, din Labirint s-a auzit un urlet nepământesc, un sunet pe care-l mai auzisem.

Campe a țâșnit în înaltul cerului, cu aripile ei de liliac deschise complet. A aterizat pe Pumnul lui Zeus și a cuprins cu privirea măcelul. O satisfacție malefică îi dădea strălucire feței. Capetele de animale mutante mârâiau în jurul brâului. Șerpii sâsâiau și i se încolăceau în jurul picioarelor. În mână dreaptă ținea un ghem strălucitor de ață - firul Ariadnei - pe care l-a aruncat în gura unui leu de la brâu și apoi și-a scos săbiile curbate. Otrava le dădea o strălucire verzuie. Campe a scos un tipăt victorios și câțiva dintre rezidenți au zbierat. Alții

au încercat să fugă și au fost călcați în picioare de câinii infernali și de giganți.

— Pe toți zeii! strigă Chiron.

A ținut cu arcul, dar Campe i-a simțit prezența. A pornit în zbor cu o viteză uimitoare și săgeata lui Chiron i-a trecut pe lângă cap fără s-o atingă.

Tyson s-a desprins de gigantul pe care-l doborâse și-l lăsase în stare de inconștiență. A venit în fugă spre noi, strigând:

— Mențineți pozițiile! Nu fugiți de ea! Luptați!

Dar apoi a sărit pe el un câine infernal și împreună s-au rostogolit la pământ.

Campe a aterizat pe cortul de comandă al Atenei, punându-l la pământ. Am fugit după ea și m-am trezit cu Annabeth lângă mine, ținând pasul, cu o sabie în mână.

— Poate că atât ne-a fost, a spus.

— Poate.

— Mi-a făcut plăcere să lupt alături de tine, Creier umplut cu alge.

— Si mie.

A >

împreună am sărit în calea monstrului. Campe a săsărit și a dat să ne spintece. M-am ferit, vrând să-i distrag atenția, în timp ce Annabeth a încercat o lovitură, dar se pare că monstrul putea să lupte cu amândouă mâinile independent. I-a blocat sabia lui Annabeth care a trebuit să facă un salt în spate pentru a se feri de norul de otravă. Să stai în preajma ei era ca și cum ai fi stat într-o ceață acidă. Îmi ardeau ochii. Nu-mi ajungea destul aer în plămâni. Știam că nu rezist mai mult de câteva secunde.

— Haideți! am strigat. Avem nevoie de ajutor!

Dar n-a venit niciun ajutor. Toți erau fie la pământ, fie luptau pe viață și pe moarte, fie erau prea înspăimântați să mai facă un pas. Trei dintre săgețile lui Chiron s-au

înfipt în pieptul lui Campe, dar ea pur și simplu a urlat mai tare.

— Acum! a spus Annabeth.

Am atacat împreună, evitând loviturile monstrului, ne-am apropiat de ea și a fost cât pe ce... *cât pe ce* s-o înjunghii pe Campe în piept, dar de la brăul monstrului a atacat capul unui urs imens și am fost nevoiți să ne retragem ca să nu ne muște.

*Poc!*

Mi s-a întunecat vederea. În secunda următoare, Annabeth și cu mine eram la pământ. Monstrul stătea cu labelle din față pe piepturile noastre, ținându-ne. Sute de șerpi se foiau chiar deasupra mea, sâsâind, parcă râzând. Campe și-a ridicat săbiile verzui și am știut că nu mai aveam nicio șansă.

Apoi, în spatele meu s-a auzit un urlat. Un zid întunecat a izbit-o pe Campe proiectând-o în laterală. Și lângă noi a apărut Doamna O'Leary, mărînd-o și mușcând-o pe Campe.

— Bravo, fetiță! am auzit o voce cunoscută. Dedal se chinuia să-și croiască drum afară din Labirint, spintecând dușmani în dreapta și-n stânga, încercând să ajungă la noi. Mai avea pe cineva cu el - un gigant cunoscut, mult mai înalt decât lestrigonii, cu o sută de brațe unduitoare în care ținea câte o piatră uriașă.

— Briares! a strigat Tyson uimit.

— Noroc, frățioare! a urlat Briares. Nu te lăsa!

Și imediat ce Doamna O'Leary s-a dat la o parte, Cel-cu-o-sută-de-brațe a lansat o salvă de bolovani înspre Campe. Pietrele parcă deveneau mai mari după ce erau aruncate din mâinile lui Briares. Erau atât de multe, de parcă jumătate din pământ ar fi învățat să zboare.  
*BUUUUUM!*

Acolo unde o clipă înainte se afla Campe, acum era un munte de bolovani aproape la fel de înalt ca Pumnul lui Zeus. Singurul indiciu că monstrul existase cu adevărat erau vârfurile celor două săbii verzui care se îțeau printre crăpături.

Rezidenții au izbucnit în urale, dar dușmanii nu erau încă învinși. Una dintre dracene a strigat:

— Disssstrugeți-i! Ucideți-i pe toți, altfel Cronossss o să vă jupoaie de vii!

Se pare că amenințarea asta era mai înfricoșătoare decât noi. Giganții s-au năpustit într-un ultim asalt disperat. Unul dintre ei l-a luat prin surprindere pe Chiron cu o lovitură peste picioarele din spate, iar el s-a poticnit și a căzut. Șase giganți au chiuuit de bucurie și s-au repezit înainte.

— Nu! am strigat, dar eram prea departe ca să-i fiu de ajutor.

Atunci Grover a deschis gura și a scos cel mai oribil sunet pe care l-am auzit vreodată. Ca de trompetă de alamă, doar că de o sută de ori mai puternic - sunetul fricii pure.

La unison, trupele lui Cronos au lăsat armele din mâini și-au fugit să-și salveze viața. Giganții le-au călcat în picioare pe dracene în încercarea de-a ajunge primii la Labirint. Telechinii și câinii infernali și semizeii inamici s-au înghesuit după ei. Tunelul s-a închis cu un huruit și lupta s-a încheiat. În poiană era liniște și se auzea doar sunetul incendiilor din pădure și strigătele răniților.

Am ajutat-o pe Annabeth să se ridice. Am alergat la Chiron.

— Ești bine? l-am întrebat.

>

Era culcat pe-o parte, încercând în zadar să se ridice.

— Ce jenant, a murmurat el. O să fie bine. Din fericire, noi nu împușcăm centaurii cu picioare... Au!... cu picioarele rupte.

— Ai nevoie de ajutor, a spus Annabeth. Voi aduce un medic din cabana lui Apollo.

— Nu, a insistat Chiron. Sunt răni mai grave de îngrijit. Du-te! Sunt bine. Dar, Grover... mai târziu trebuie să vorbim despre cum ai făcut asta.

— A fost uimitor, am încuviințat.

Grover s-a înroșit.

— Nu știi de unde mi-a venit.

Juniper l-a îmbrățișat strâns.

— Eu știu! înainte să mai spună ceva l-am auzit pe Tyson care mă striga:

— Percy, vino repede! E Nico!

Hainele lui negre fumegau. Avea degetele încleștate, iar iarba din jurul trupului său se îngălbenise și se uscaseră.

L-am întors cât am putut de ușor și i-am pus mâna pe piept. Inima îi bătea slab.

— Aduceți niște nectar! am strigat.

Unul dintre rezidenții cabanei lui Ares a venit son-tacăind și mi-a dat o ploscă. Am reușit să strecur un pic de băutură magică în gura lui Nico. A tușit și a scuipat, dar pleoapele i s-au deschis.

— Nico, ce s-a întâmplat? am întrebat. Poți să vorbești?

El a dat ușor din cap.

— N-am mai încercat niciodată să chem atâția. O să... o să-mi revin.

L-am ajutat să se ridice în fund și i-am mai dat niște nectar. S-a uitat la noi clipind des de parcă încerca să-și

amintească cine suntem, apoi privirea i s-a fixat pe cineva din spatele meu.

— Dedal, a murmurat.

— Da, băiete, a spus inventatorul. Am făcut o mare greșeală. Am venit s-o îndrept.

Dedal avea câteva zgârieturi din care se scurgea un ulei auriu, dar arăta mai bine decât cei mai mulți dintre noi. Se pare că trupul său automat se vindeca repede. Doamna O'Leary s-a așezat în spatele lui, lingând rănilor de pe capul stăpânului său, așa că părul lui Dedal stătea ridicat într-un mod comic. Briares stătea lângă el, înconjurat de un grup de rezidenți și satiri uimiți. Părea timid, dar dădea autografe pe armuri, scuturi și tricouri.

— Când veneam prin Labirint l-am găsit pe Cel-cu- o-sută-de-brațe, ne-a explicat Dedal. Și el voia același lucru, să vă vină în ajutor, dar se rătăcise. Așa că amândoi am venit să ne răscumpărăm greșelile.

— Iupiii!

Tyson țopăia de bucurie.

— Briares!

Știam eu c-o să vii!

— Eu nu știam, a spus Cel-cu-o-sută-de-brațe. Dar mi-ai adus aminte cine sunt, ciclopule. Tu ești adevăratul erou.

Tyson s-a înroșit, dar l-am bătut pe spate.

— Știam asta de mult, am spus. Dar, Dedal... armata titanilor e încă acolo jos. Se vor întoarce, chiar și fără fir. Mai devreme sau mai târziu vor găsi o cale, iar Cronos va fi în fruntea lor.

Dedal și-a scos sabia din teacă.

— Ai dreptate. Atâta timp cât Labirintul există, vrăjmașii voștri îl pot folosi. De aceea Labirintul trebuie să piară.

Annabeth s-a uitat la el.

— Dar ai spus că Labirintul e legat de forța ta vitală! Atâta timp cât ești în viață...

— Da, tânăra mea arhitectă, a încuviințat Dedal. Când mor eu, moare și Labirintul. Așa că am un cadou pentru tine.

Și-a dat jos un rucsac de piele din spate, a deschis fermoarul și a scos un laptop argintiu lucios, unul dintre cele pe care le văzusem la el în atelier. Pe capac era simbolul albastru A.

— Toată munca mea este aici, a zis el. Tot ce-am putut salva din incendiu. Notițe despre proiecte pe care nu le-am început. Câteva dintre schițele mele preferate pe care le-a putut pune în aplicare în ultimele milenii. N-am îndrăznit să le dezvălui muritorilor munca. Poate că tu o s-o găsești interesantă.

I-a dat calculatorul lui Annabeth, care se uită la el ca la un lingou din aur masiv.

— Mi-l dai mie? Dar e un lucru neprețuit! Chestia asta valorează... nici măcar nu știu cât valorează!

— O mică recompensă pentru felul în care m-am purtat, a spus Dedal. Ai avut dreptate, Annabeth, cu privire la copiii Atenei. Ar trebui să fim înțelepți, iar eu n-am fost. Intr-o bună zi vei fi un arhitect mai mare decât am fost eu vreodată. Ia ideile astea și îmbunătățește-le.  
Măcar atâta să fac și eu înainte să mor.

— Stai așa, am spus. Să mori? Dar nu poți să te sinucizi pur și simplu. E o greșeală.

A scuturat din cap.

— Nu la fel de mare ca aceea de-a mă ascunde vreme de două mii de ani. Geniul nu scuză răul făcut, Percy. Mi-a sosit ceasul. Trebuie să-mi primesc pedeapsa.

— Nu vei avea parte de o judecată dreaptă, a spus Annabeth. Spiritul lui Minos e printre judecători...

— Ce va fi, va fi, a zis el. Și voi avea încredere în justiția din Lumea Subpământeană, așa cum e ea. E tot ce putem face, nu-i așa?

S-a uitat drept la Nico, iar acesta s-a întunecat la față.

— Da, a spus el.

— Deci vrei să-mi iei sufletul pentru răscumpărare? a întrebat Dedal. L-ai putea folosi pentru a-ți revendica sora.

— Nu, a spus Nico. Te voi ajuta să-ți eliberezi spiritul. Bianca a murit. Ea trebuie să rămână acolo unde este.

Dedal a dat din cap.

— Bravo, fiu al lui Hades. Ai devenit înțelept.

Apoi s-a întors spre mine.

— O ultimă favoare, Percy Jackson. Nu pot s-o las singură pe Doamna O'Leary. Iar ea nu vrea să se întoarcă în Lumea Subpământeană. Ai tu grijă de ea?

M-am uitat la uriașul câine negru, care scâncea jalnic, lingând în continuare părul lui Dedal. Mă gândeam că în apartamentul în care locuia mama nu era voie cu câini, mai ales cu câini mai mari decât apartamentul, dar i-am spus:

— Da. Sigur că da.

— Atunci, eu sunt gata să-mi văd fiul... și pe Perdix, a zis el. Trebuie să le spun cât de rău îmi pare.

Annabeth avea ochii în lacrimi.

Dedal s-a întors spre Nico, care și-a scos sabia. La început m-am temut că Nico îl va ucide pe bătrânul inventator, dar a spus doar atât:

— Timpul tău a trecut de mult. Fii liber și odihnește-te.

Pe chipul lui Dedal a apărut un zâmbet de ușurare. A înlemnit ca o statuie. Pielea i s-a făcut străvezie, dezvăluind mecanismele și mașinăriile de bronz ce zumzăiau în interiorul trupului său. Apoi statuia s-a transformat în cenușă gri și s-a dezintegrat.

Doamna O'Leary a urlat. Am mângâiat-o pe cap, încercând s-o liniștesc cum știam mai bine. Când Labirintul străvechi s-a prăbușit, pământul a huruit - un cutremur care probabil s-a simțit în fiecare oraș mare din țară. Speram că rămășițele armatei titanilor fuseseră îngropate pe undeva.

M-am uitat în jur, la măcelul din luminiș și la fețele obosite ale prietenilor mei.

— Haideți, le-am spus. Avem treabă.

## *In care Consiliul se desparte*

Ne -am luat rămas-bun de la prea multă lume.  
în noaptea aceea am văzut pentru prima dată cum  
erau folosite giulgiurile pentru cadavre și sper să nu mai  
văd niciodată așa ceva.

Printre cei morți, Lee Fletcher din cabana lui Apollo  
fusesse doborât de ciomagul unui gigant. Era învelit într-  
un giulgiu auriu fără niciun ornament. Fiul lui Dionysos,  
care pierise în lupta cu un semizeu inamic, era înfășurat  
într-un giulgiu de un purpuriu închis, brodat cu viță-de-  
vie. Numele lui era Castor. Mi-era rușine că-l văzusem  
prin tabără timp de trei ani și nici nu mă obosisem să aflu  
cum îl cheamă. Avea șaptesprezece ani. Fratele lui  
geamăn, Pollux, a încercat să spună câteva cuvinte, dar  
vorbele i s-au oprit în gât și s-a limitat doar în a lua torța.  
A aprins rugul funerar din centrul amfiteatrului și în  
câteva secunde șirul de giulgiuri a fost înghițit de foc, care  
fumea și scotea scânteii ce se înălțau spre stele.

A doua zi ne-am petrecut-o îngrijind răniții, adică  
aproape pe toată lumea. Satirii și driadele munceau să  
remedieze dezastrul din pădure.

La amiază, Consiliul Bătrânilor Copitați s-a întrunit  
într-o ședință de urgență în crângul lor sacru. Erau  
prezenți cei trei satiri seniori, împreună cu Chiron, care  
era în scaunul cu rotile. Piciorul de cal încă se vindeca,

că era ținut în scaun pentru câteva luni bune, până când se înzdrăvenea suficient. Crângul era plin de satiri, driade și naiade ieșite din apă - cu sutele -, nerăbdători să afle ce urma să se întâmple. Juniper, Annabeth, și cu mine stăteam lângă Grover.

Silenus voia ca Grover să fie surghiunit de îndată, dar Chiron l-a convins ca măcar să ia la cunoștință dovezile, așa că le-am povestit tuturor ce s-a întâmplat în peșteră de cristal și ce-a spus Pan. Apoi, câțiva dintre martorii la bătălie au descris sunetul ciudat scos de Grover, cel care alungase armata titanilor înapoi în subteran.

— A fost panica, a insistat Juniper. Grover a invocat puterea zeului sălbăticiei.

— Panică? am întrebat.

— Percy, mi-a explicat Chiron, în timpul primului război dintre zei și titani, Stăpânul Pan a scos un strigăt sinistru care a speriat armatele și le-a alungat. Este - *a fost* cea mai mare dintre puterile lui - un val uriaș de frică ce i-a ajutat pe zei să iasă învingători în ziua aceea. Vezi tu, cuvântul panică vine de la Pan. Iar Grover s-a folosit de puterea aceea, care a venit din el însuși.

— Revoltător! a urlat Silenus. Sacrilegiu! Poate că zeul sălbatic a binevoit să ne dea binecuvântarea sa. Sau poate că muzica lui Grover a fost atât de îngrozitoare, că a pus dușmanul pe fugă!

— N-a fost asta, domnule, a spus Grover.

Arăta mult mai calm decât as fi fost eu dacă m-ar fi insultat în asemenea hal.

— Spiritul lui ni s-a transferat nouă, tuturor. Trebuie să acționăm. Fiecare trebuie să-si dea silința să refacă sălbăticia, să protejeze ce a mai rămas din ea. Trebuie să răspândim vestea. Pan este mort. N-am mai rămas decât noi.

— După două mii de ani de căutări asta vrei să credem? a strigat Silenus. Niciodată! Trebuie să continuăm căutarea! Trădătorul să fie surghiunit!

Câțiva dintre satirii mai bătrâni au fost de acord.

— Să votăm! a cerut Silenus. Cine îi poate da crezare acestui tânăr satir ridicol, oricum?

— Eu, s-a auzit o voce cunoscută.

Toată lumea s-a întors. Dionysos s-a apropiat cu pași mari. Purta un costum negru elegant, de era să nici nu-l recunosc, o cravată roșu-închis și o cămașă violet, iar părul lui creț era pieptănat cu grijă. Avea ochii injectați ca de obicei și fața lui bucălată era îmbujorată, dar părea să sufere mai degrabă de tristețe decât de lipsa vinului.

Toți satiri s-au ridicat în picioare cu respect și au făcut o plecăciune la apropiere lui. Dionysos a făcut semn cu mâna și lângă Silenus a răsărit un scaun, un tron făcut din viță-de-vie.

Dionysos s-a așezat, picior peste picior. A pocnit din degete și un satir s-a apropiat grăbit cu un platou cu brânzeturi și biscuiți și o Cola dietetică.

Zeul vinului s-a uitat în jur la mulțimea adunată.

— V-a fost dor de mine?

Satirii nu mai pridideau să-și plece capetele și să facă plecăciuni.

— O, da, foarte tare, sire!

— Ei bine, mie nu mi-a fost dor de locul ăsta! a izbucnit Dionysos. Vă aduc vești proaste, prieteni. Vești rele. Zeii cei mici schimbă tabăra. Morfeu a trecut de partea inamicului. Hecate, Ianus și Nemesis, de asemenea. Zeus știe câți alții.

În depărtare s-a auzit un tunet.

— Reformulez, a spus Dionysos. Nici măcar *Zeus* nu știe. Acuma, vreau să ascult povestea lui Grover. Din nou și de la capăt.

— Dar, stăpâne, a protestat Silenus. E pur și simplu o prostie!

În ochii lui Dionysos a sclipit o flacără roșie.

— Tocmai am aflat că fiul meu, Castor, a murit, Silenus. Nu sunt într-o dispoziție bună. Ce-ar fi să-mi faci pe plac?

Silenus a înghițit în sec și i-a făcut semn lui Grover s-o ia de la început.

După ce Grover a terminat, Domnul D. a dat din cap.

— Pare exact genul de chestie pe care ar face-o Pan. Grover are dreptate. Căutarea e obositoare. Trebuie să începeți să gândiți și singuri. S-a întors spre un satir.

— Adu-mi de îndată niște struguri decojiți!

— Da, sire!

Satirul a șters-o.

— Trebuie să-l surghiunim pe trădător! a insistat Silenus.

— Eu spun că nu, s-a opus Dionysos. Acesta e votul meu.

— Și eu votez împotriva, a intervenit Chiron.

Silenus și-a încleștat fălcile cu încăpățănare.

— Cine e pentru surghiun?

El și încă doi satiri bătrâni au ridicat mâna.

— Trei la doi, a spus Silenus.

— Ah, da, a zis Dionysos. Însă, din nefericire pentru tine, votul unui zeu face cât două. Iar pentru că eu am votat împotriva, suntem la egalitate.

Silenus s-a ridicat, indignat.

— E scandalos! Consiliul nu se poate afla în impas.

— Atunci să-l desființăm! a spus Domnul D. Nu-mi pasă.

Silenus s-a înclinat țeapăn, împreună cu cei doi prieteni ai săi, și au părăsit crângul. Vreo douăzeci de satiri i-au urmat. Restul au rămas și murmurau stânjeniți.

— Nu vă faceți griji, le-a spus Grover. N-avem nevoie de un consiliul care să ne spună ce să facem. Ne putem da seama și singuri.

Le-a repetat cuvintele lui Pan - cum că trebuie cu toții să salveze sălbăticia, încetul cu încetul. A început să-i împartă pe satiri în grupuri - care să meargă în parcurile naționale, care să caute ultimele locuri sălbatice rămase, care să apere parcurile din marile orașe.

— Ei bine, mi-a spus Annabeth, se pare că Grover se maturizează.

Mai târziu l-am găsit pe Tyson pe plajă, stând de vorbă cu Briares. Briares construia un castel de nisip folosind vreo cincizeci dintre mâinile sale. Nu era prea atent, dar mâinile înălțaseră o construcție cu trei etaje, cu ziduri fortificate, un șanț și un pod mobil.

Tyson desena o hartă pe nisip.

— La recif faci la stânga, i-a spus lui Briares. Drept în jos când vezi nava scufundată. Apoi, la vreun kilometru spre est, după cimitirul sirenelor, vei vedea niște focuri arzând.

— îi dai indicații cum să ajungă la fierării? l-am întrebat.

Tyson a încuviințat din cap.

— Briares vrea să dea o mână de ajutor. îi va învăța pe ciclopi metode uitate cu care să facă arme și armuri mai bune

Vreau să vad ciclopi, a încuviințat Briares. Nu mai vreau să fiu singur.

— Mă îndoiesc că vei fi singur acolo jos, am spus cu tristețe în glas, pentru că nu fusesem niciodată în împărăția lui Poseidon. Ți vor da de lucru, nu glumă.

Pe chipul lui Briares s-a citit fericirea.

— Sună bine! Mi-aș dori să poată veni și Tyson.

Tyson s-a înroșit.

— Trebuie să rămân aici cu fratele meu. O să te descurci de minune, Briares. Ți mulțumesc.

Cel-cu-o-sută-de-brațe mi-a strâns mâna cam de o sută de ori.

— Ne vom revedea, Percy. Sunt sigur!

Apoi l-a îmbrățișat pe Tyson ca o caracatiță și a intrat în ocean. Ne-am uitat după el până când capul enorm i-a dispărut sub valuri.

L-am bătut pe Tyson pe spate.

— L-ai ajutat foarte mult.

— N-am făcut decât să vorbesc cu el.

— Ai crezut în el. Fără Briares n-am fi învins-o niciodată pe Campe.

Tyson a zâmbit.

— E un bun aruncător de pietre!

Am râs.

— Da. E un foarte bun aruncător de pietre. Hai, uriașule. Să mâncăm ceva de cină.

Era plăcut să iau iarăși o cină normală în tabără. Tyson stătea cu mine la masa lui Poseidon. Soarele apunea minunat peste estuarul Long Island. Lucrurile nu reveniseră nici pe departe la normal, dar când m-am îndreptat spre vasul pentru jar și am aruncat mâncare în flăcări, ca ofrandă pentru Poseidon, am simțit că

într-adevăr erau multe lucruri pentru care să fiu recunoscător. Eu și prietenii mei eram în viață. Tabăra era în siguranță. Cronos suferise o înfrângere, cel puțin pentru o vreme.

Singurul lucru care mă deranja era faptul că Nico stătea în umbră la marginea pavilionului. I se oferise un loc la masa lui Hermes, și chiar la masa principală, alături de Chiron, dar refuzase.

După cină, rezidenții s-au îndreptat spre amfiteatru, unde cei din cabana lui Apollo promiseseră o cântare care să ne mai înveselească, dar Nico a făcut stânga-mprejur și a dispărut în pădure. Mi-am zis c-ar fi bine să mă iau după el.

Pe când treceam pe sub umbra copacilor mi-am dat seama cât de întuneric se făcea. Nu-mi fusese niciodată frică în pădure, deși știam că era plină de monștri. Totuși, m-am gândit la bătălia care avusese loc cu o zi în urmă și m-am întrebat dacă voi mai putea vreodată străbate pădurea fără să-mi amintesc de grozăvia luptelor.

Nu-l vedeam pe Nico, dar după câteva minute de mers am zărit o lumină în față. La început m-am gândit că poate aprinsese Nico o torță. Când m-am apropiat am înțeles că lumina era o stafie. Silueta sclipitoare a Biancăi di Angelo stătea în luminiș, zâmbindu-i fratelui ei. I-a spus ceva și i-a atins fața - sau cel puțin a încercat. Apoi imaginea ei a pălit.

Nico s-a întors și m-a văzut, dar nu părea să-și fi pierdut mințile.

— îmi luam rămas-bun, a spus el răgușit.

— Ne-ai lipsit la cină, i-am zis. Ai fi putut sta cu mine.

— Nico, nu poți lipsi de la toate mesele. Dacă nu vrei să stai în cabana lui Hermes, poate vor face o excepție și te vor caza în Casa cea Mare. Au o mulțime de camere.

— Nu rămân, Percy.

— Dar... nu poți pleca în lume, pur și simplu. E prea periculos pentru un semizeu singur. Trebuie să te antrenezi.

— M-am antrenat cu morții, a spus el hotărât. Tabăra asta nu-i pentru mine. Faptul că nu există o cabană a lui Hades înseamnă ceva. El nu e binevenit nici aici, nici în Olimp. Locul meu nu e aici. Trebuie să plec.

Aș fi vrut să-l contrazic, dar pe undeva știam că avea dreptate. Nu-mi convenea, dar Nico trebuia să-și găsească propriul drum întunecat. Mi-am amintit cum, în peștera lui Pan, zeul sălbătăciei ne vorbise fiecăruia în parte... cu excepția lui Nico.

— Când pleci? l-am întrebat.

— Imediat. Am o mulțime de întrebări. Cum ar fi, cine e mama mea? Cine a plătit ca eu și Bianca să mergem la școală? Cine era avocatul care ne-a salvat de la Hotelul Lotus? Nu știu *nimic* despre trecutul meu. Trebuie să aflu.

— înțeleg, am spus. Dar sper că nu trebuie să fim dușmani.

Și-a coborât privirea.

— îmi pare rău că m-am purtat ca un copil. Ar fi trebuit să te ascult în legătură cu Bianca.

— Apropo..., am scos ceva din buzunar. Tyson a găsit chestia asta când făceam curat în cabană. M-am gândit că poate-o vrei tu.

I-am întins o figurină de plumb care-l reprezenta pe Hades - micuța statuie de la jocul Mitomagic, pe care

Nico o abandonase când fugisem din tabără în iarna care trecuse.

Nico a ezitat.

— Nu mai joc jocul acela. E pentru copii.

— Are patru mii de puncte de atac, am încercat să-l conving.

— Cinci mii, m-a corectat Nico. Dar numai în cazul în care adversarul te atacă primul.

I-am zâmbit.

— Poate că-i bine să fii și copil din când în când.

I-am aruncat statueta. Nico studiat-o în palmă pentru câteva secunde, apoi a băgat-o în buzunar.

— Mulțumesc.

I-am întins mâna. A strâns-o fără tragere de inimă. Avea mâna rece ca gheața.

— Am o grămadă de lucruri de investigat, a spus el. O parte dintre ele... Ei bine, dacă aflu ceva util, te anunț.

Nu eram sigur ce voia să spună, dar am dat din cap.

— Ținem legătura, Nico.

S-a întors și a pornit-o agale prin pădure. Umbrele păreau că se apleacă asupra lui în timp ce mergea, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția.

Am auzit o voce în spate:

— Iată un tânăr foarte tulburat.

M-am întors și l-am văzut pe Dionysos, îmbrăcat tot în costumul său negru.

— Fă câțiva pași cu mine, a spus el.

— încotro? l-am întrebat suspicios.

— Până la focul de tabără, a răspuns. Începusem să mă simt mai bine, așa că m-am gândit să stau puțin de vorbă cu tine. Mereu reușești să mă enervezi.

— Aăă, mulțumesc.

Am mers în tăcere prin pădure. Am observat că Dionysos nu atingea pământul, pantofii lui negri lustruiți pluteau la un centimetru de sol. Bănuiesc că nu voia să se murdărească.

— Ne-au trădat mulți, a spus el. Situația nu e prea roz pentru Olimp. Cu toate acestea, tu și Annabeth ați salvat tabăra. Nu sunt sigur dacă să-ți mulțumesc sau nu.

— E meritul întregii echipe.

A ridicat din umeri.

— Nu contează, cred că ce-ați făcut voi doi a dat dovadă de-o oarecare pricepere. M-am gândit c-ar trebui să știi că n-a fost un eșec total.

Ajunsesem la amfiteatru și Dionysos a arătat spre focul de tabără. Clarisse stătea umăr la umăr cu un puști hispanic solid care-i spunea o glumă. Era Chris Rodriguez, semizeul care o luase razna în Labirint.

M-am întors spre Dionysos.

— L-ai vindecat?

— Nebunia e specialitatea mea. A fost destul de simplu.

— Dar... ai făcut ceva drăguț. De ce?

A ridicat o sprânceană.

— Pentru că sunt drăguț! Amabilitatea îmi iese prin toți porii, Perry Johansson. N-ai observat?

— Ăăă...

— Poate m-a durut moartea fiului meu. Poate m-am gândit că băiatul acesta, Chris, merită o a doua șansă. În orice caz, se pare c-a îmbunătățit starea de spirit a Clarisei.

— De ce-mi spui toate astea?

Zeul vinului a oftat.

— O, pe Hades dacă știu. Dar ține minte, băiete, că un gest de bunătate poate fi, uneori, la fel de puternic ca

o sabie. Ca muritor n-am fost niciodată un mare luptător, atlet sau poet. M-am rezumat să fac vin. Consătenii râdeau de mine. Ziceau că n-o să se aleagă nimic de mine. Iată-mă acum. Uneori lucrurile mici se pot transforma în lucruri foarte mari.

M-a lăsat singur să meditez la asta. Și, privindu-i pe Clarisse și Chris care cântau împreună un cântec de tabără prostesc, ținându-se de mână în întuneric, unde credeau că nu-i vede nimeni, am zâmbit ușor.

## Capitolul XX

### *In care petrecerea de ziua mea ia o întorsătură neplăcută*

Restul verii mi s-a părut ciudat pentru că a fost prea obișnuit. Activitățile zilnice au continuat: trasul cu arcul, cățărări, călăritul pegașilor. Am jucat *Capturează steagul* (deși am evitat cu toții Pumnul lui Zeus). Am cântat la focul de tabără și ne-am întrecut cu carele de luptă și le-am jucat feste celor din alte cabane. Am petrecut mult timp cu Tyson, m-am jucat cu Doamna O'Leary, care încă mai urla noaptea când i se făcea dor de fostul ei stăpân. Annabeth și cu mine ne cam ocoleam. Mă bucuram să stau cu ea, dar într-un fel era și dureros, deși era dureros și când nu eram cu ea.

9

9

Aș fi vrut să discutăm despre Cronos, dar nu puteam face asta fără să pomenesc de Luke. Iar despre asta nu puteam aduce vorba. Se închidea în ea ori de câte ori încercam.

A trecut și luna iulie, cu focuri de artificii pe plajă. În august a fost atât de cald, încât căpșunile au început să fiarbă pe câmp. În sfârșit a venit și ultima zi de tabără. Scrisoarea standard mi-a apărut pe pat după micul dejun, avertizându-mă că harpiile care făceau curățenie o să mă mănânce de viu dacă nu plec până la prânz.

La ora zece eram pe culmea Dealului Semizeilor, așteptând mașina taberei ce urma să mă ducă în oraș. Am vorbit s-o las pe Doamna O'Leary în tabără, unde

Chiron mi-a promis că va avea grijă de ea. Tyson și cu mine urma s-o vizităm cu rândul pe parcursul anului.

Speram că Annabeth va călători cu mine până în Manhattan, dar a venit doar să mă conducă. Mi-a spus că a rezolvat să mai rămână o vreme în tabără. Urma să aibă grijă de Chiron până când i se vindeca piciorul complet și să studieze materialele de pe laptopul lui Dedal, activitate care o acaparase în ultimele două luni. După aceea se întorcea la tatăl ei, în San Francisco.

— Voi merge la o școală privată de acolo, mi-a spus. Probabil că o să-mi displacă total, dar..., a ridicat din umeri.

— Da, păi, sună-mă, bine?

— Sigur, a zis ea cu jumătate de gură. Voi fi cu ochii în patru la...

Iar începea. *Luke*. Nici măcar nu-i putea pronunța numele fără ca asta să declanșeze un val de durere, îngrijorare și furie.

— Annabeth, i-am spus. Ce mai spunea profeția?

A privit înspre pădure, dar n-a zis nimic.

— *În bezna Labirintului fără sfârșit veți căuta, mi-am amintit. Iar cel mort, cel ce a trădat și cel pierdut s-or ridica.* I-am trezit pe mulți din moarte. L-am salvat pe Ethan Nakamura, care s-a dovedit un trădător. Am trezit spiritul lui Pan, zeul dispărut.

Annabeth a scuturat din cap ca și cum ar fi vrut să mă opresc.

— *De mâna regelui fantomelor pierind sau biruind, am continuat. Nu era vorba de Minos, cum am crezut eu. Ci de Nico. Alegând să fie de partea noastră, ne-a salvat. O ultimă ispravă pruncul Atenei săvârșind* - se referea la Dedal.

— Percy...

— *Pentru un muribund erou distrugerea va fi pieirea.*  
Totul are sens acum. Dedal a murit pentru a distruge Labirintul. Dar care a fost ultimul...

— *Pentru ceva mai rău ca moartea tu o să-ți pierzi iubirea.*

Annabeth avea lacrimi în ochi.

— Acesta a fost ultimul vers, Percy. Ești mulțumit acum?

Soarele părea mai rece acum decât cu un moment în urmă.

— O, am spus. Deci Luke...

— Percy, n-am știut la cine se referă profeția. N-am... n-am știut dacă...

Vocea i-a tremurat de neputință.

— Luke și cu mine... ani de zile a fost singurul căruia i-a păsat de mine. M-am gândit că...

Pe când să continue, lângă noi a strălucit o lumină de parcă cineva ar fi tras o cortină de aur pe cer.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, draga mea.

Pe deal a apărut o femeie înaltă, într-un rochie albă, cu părul negru împletit atârând pe umăr.

— Hera, a spus Annabeth.

Zeița a zâmbit.

— Ai găsit răspunsurile, așa cum am știut că vei face. Misiunea ta a fost un succes.

— *Succes ?* a spus Annabeth. Luke nu mai este. Dedal e mort. Pan e mort. Cum să fie asta un...

— Familia noastră este în siguranță, a insistat Hera. E mai bine că ceilalți au plecat dintre noi. Sunt mândră de tine.

Pumnii mi s-au încleștat. Nu-mi venea să cred că zicea una ca asta.

— Tu ești cea care l-a plătit pe Gerion sa trecem prin fermă, nu-i așa?

Hera a ridicat din umeri. Rochia îi licărea în culorile curcubeului.

— Am vrut să înaintați mai repede.

— Dar nu ți-a păsat de Nico. Erai mulțumită să-l vezi dat pe mâna titanilor.

— O, te rog.

Hera a dat din mână într-un gest de respingere.

— Fiul lui Hades a spus-o chiar el. Nimeni nu-l vrea prin preajmă. Nu-și găsește nicăieri locul.

— Hefaios a avut dreptate, am mârâit. Îți pasă doar de familia ta perfectă, nu și de oameni.

Ochii au început să-i strălucească amenințător.

— Ai grijă, fiu al lui Poseidon. V-am ghidat mai mult decât vă dați seama prin Labirint. Ți-am fost alături când l-ai înfruntat pe Gerion. Eu am făcut ca săgeata ta să ajungă la țintă. Eu te-am trimis pe insula lui Calipst. Eu v-am deschis calea spre muntele titanilor. Annabeth, draga mea, sunt convinsă că tu înțelegi cât v-am ajutat. Ar fi binevenit un sacrificiu pentru eforturile mele.

Annabeth stătea țeapănă ca o statuie. Ar fi putut să mulțumească. Ar fi putut promite să arunce pentru Hei o bucată de carne în vasul cu jar și cu asta basta. Dar a strâns din fălci cu încăpățănare. Arăta că atunci când se întâlnește cu Sfinxul - că și cum n-avea de gând să se mulțumească cu calea cea mai ușoară, chiar dacă ar însemna să aibă probleme. Mi-am dat seama că aces' era unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult la Annabeth.

— Percy are dreptate.

S-a întors cu spatele la zeiță.

— *Tu ești cea care nu-și găsește locul, Regină Hera. Așa că data viitoare, mulțumesc... dar nu, mulțumesc.*

Hera a rânjit mai urât decât o empusă. Silueta a început să-i strălucească.

— *Vei regreta insulta pe care mi-ai adus-o, Annabeth. Vei regreta foarte tare.*

Mi-am întors privirea când zeița și-a luat forma divină și a dispărut într-o explozie de lumină.

Pe deal era din nou liniște. Lângă pin, dragonul Peleus moțâia sub Lâna de aur ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— *Îmi pare rău, mi-a spus Annabeth. Ar... ar trebui să mă întorc. Ținem legătura.*

— *Ascultă, Annabeth...*

M-am gândit la Muntele St. Helens, insula lui Calipso, Luke și Rachel Elizabeth Dare și cum lucrurile s-au complicat dintr-odată. Voiam să-i spun lui Annabeth că nu-mi doream cu adevărat să fiu atât de departe de ea.

Apoi dinspre șosea s-a auzit claxonul lui Argus și-am ratat ocazia.

— *Ar trebui să pleci, a zis Annabeth. Ai grijă, Creier umplut cu alge.*

A luat-o la fugă pe deal în jos. Am urmărit-o până când a ajuns la cabane. Nu s-a uitat înapoi nici măcar o dată.

Peste două zile era ziua mea. Nu spuseseș nimănui pentru că pica întotdeauna după tabără, așa că de obicei niciunul dintre prietenii din tabără nu puteau veni, iar printre muritori nu prea aveam prieteni. În plus, faptul că îmbătrâneam nu mi se părea demn a fi sărbătorit de când mi se profetise că voi distruge sau voi salva lumea

când voi împlini șaisprezece ani. Acum îplineam cincisprezece. Intram în criză de timp.

Mama a organizat o mică petrecere în apartamentul nostru. A venit Paul Blofis, dar era în regulă, pentru că Chiron se folosise de Ceață pentru a-i convinge pe cei de la Liceul Goode că nu avusesem nicio legătură cu explozia din camera orchestrei. Acum, Paul și ceilalți martori erau convinși că Kelli a fost o majoretă nebună care detonează bombe, în vreme ce eu eram un simplu spectator nevinovat care s-a panicat și a dat bir cu fugiții. Aveam voie să încep din nou școala la Goode luna viitoare. Dacă voiam să nu-mi pierd antrenamentul de-a fi dat afară din școală în fiecare an, trebuia să mă străduiesc mai tare.

Și Tyson a venit la petrecerea mea, iar mama a făcut două prăjituri albastre în plus, doar pentru el. În timp ce Tyson o ajuta pe mama să umfle niște baloane, Paul Blofis m-a rugat să-l ajut în bucătărie.

În timp ce turnam niște puncte, mi-a spus:

— Am auzit că mama ta te-a înscris la școala de șoferi

9

9

din toamnă.

— Da. E grozav. De-abia aștept.

Serios, dintotdeauna îmi dorisem să-mi iau carnetul de conducere, dar acum nu prea mai aveam chef și Paul și-a dat seama. Într-un mod ciudat, îmi amintea uneori de Chiron, de felul cum te privea și îți *vedea* gândurile. Cred că era vorba de aura de profesor.

— Ai avut o vară grea, a zis. Bănuiesc c-ai pierdut pe cineva important. Și... ai avut necazuri cu fetele?

M-am uitat la el.

— De unde știi? A pomenit mama...

A ridicat mâinile.

— Mama ta nu mi-a spus nimic. Și nu mă bag. Știu

și nu-mi dau seama ce. Dar am avut și eu cincisprezece ani odată și din expresia ta bănuiesc... în fine, ai trecut prin multe.

Am dat din cap. Ii promisesem mamei mele că-i voi spune lui Paul adevărul despre mine, dar acesta nu părea momentul potrivit. Nu încă.

— Am pierdut vreo doi prieteni în tabăra în care merg, i-am spus. Nu erau prieteni apropiați, totuși...

— îmi pare rău.

— Da. Și, mda, cred că partea cu fetele...

— Poftim.

Paul mi-a dat niște puncte.

— în cinstea celor cincisprezece ani ai tăi. Și pentru un an mai bun.

Am ciocnit paharele de hârtie și am băut.

— Percy, mă simt oarecum prost că-ți mai încarc mintea cu încă ceva, a zis Paul. Dar voiam să te întreb ceva.

— Da?

— Legat de fete.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— E vorba de mama ta, a spus Paul. Mă gândesc să-i cer mâna.

Era să scap paharul din mână.

— Adică... să te căsătorești cu ea? Tu și ea?

— Păi, cam asta-i ideea.<sup>9</sup> Ai fi de acord?<sup>9</sup>

— îmi ceri permisiunea?

Paul s-a scărpinat în barbă.

— Nu știu dacă e vorba de permisiune, dar e mama ta. Și știu că treci prin multe. Nu m-aș simți bine dacă n-aș discuta prima dată cu tine, ca de la bărbat la bărbat.

— De la bărbat la bărbat, am repetat.

Suna ciudat să spun asta. M-am gândit la Paul și la

preajmă și la cum se dăduse Paul peste cap să mă bage la liceu. M-am trezit spunând:

- Cred că-i o idee foarte bună, Paul.
- Pe chip i-a apărut un zâmbet foarte larg.
- Noroc, Percy. Hai să ne alăturăm celorlalți.

Tocmai mă pregăteam să suflu în lumânări, când a sunat soneria.

Mama s-a încruntat.

- Cine-ar putea fi?

Era ciudat, pentru că noua clădire în care locuiam avea portar, dar el nu anunțase pe nimeni.

Mama a deschis ușa și a gemut.

Era tata. Purta pantaloni scurți înflorați, o cămașă hawaiană și o pereche de șlapi Birkenstock, ca de obicei. Barbă neagră era tunsă îngrijit și ochii lui verzi ca marea sclipeau. Avea o șapcă uzată, decorată cu cârlige de pescuit. Pe ea scria: **ȘAPCA NOROCOASĂ DE PESCUIT A LUI NEPTUN.**

- Pos...

Mama s-a oprit. Se înroșise până în vârful urechilor.

- Aăă, bună.

— Bună, Sally a spus Poseidon. Arăți minunat ca întotdeauna. Pot să intru?

Mama a scos un fel de guițat care putea să însemne „Da“ sau „Ajutor“. Poseidon l-a luat ca pe un „da“ și a intrat.

Paul se uita când la unul când la altul, încercând să ne citească expresiile. În cele din urmă a făcut un pas înainte.

- Bună, sunt Paul Blofis.

Poseidon a ridicat din sprâncene în timp ce dădeau mâna.

- Blowfish<sup>1</sup> ai spus?
- Ah, nu. E Blofis.
- O, am înțeles, a zis Poseidon. Păcat. Mie chiar îmi place peștele balon. Eu sunt Poseidon.
- Poseidon? Ce un nume interesant.
- Da, îmi place. Mi se spune și altfel, dar eu prefer Poseidon.
- Ca pe zeul mării.
- Chiar așa, da.
- Păi ce să zic, i-a întrerupt mama. Aăă, ne bucurăm c-ai putut veni. Paul, el e tatăl lui Percy.
- Ah.
- Paul a dat din cap, deși nu părea prea mulțumit.
- înțeleg.
- Poseidon mi-a zâmbit.
- Aici erai, băiete. Și Tyson, salut, fiule!
- Tați! Tyson a traversat camera ținându-și și l-a îmbrățișat atât de strâns, de era să-i dea jos șapca de pe cap.
- Lui Paul i-a căzut fața. S-a uitat la mama.
- Tyson e...
- Nu e al meu, a promis ea. E o poveste lungă.
- Nu puteam să lipsesc de la cea de-a cincisprezecea aniversare a lui Percy, a spus Poseidon. Ce mai, dacă am fi în Sparta, Percy ar fi bărbat începând de azi!
- E adevărat, a zis Paul. Am predat cândva istoria antică.
- Lui Poseidon i-au sclipit ochii.
- Asta-s eu. Istorie antică scrie pe mine. Sally, Paul, Tyson... vă supărați dacă-l iau puțin pe Percy?

<sup>1</sup> În engleză, pește-balon.

După ce-am rămas singuri, zâmbetul i-a pierit.

— Ești bine, fiule?

— Da. Sunt bine. Cred.

— Am auzit tot felul de povești, a spus Poseidon. Dar am vrut să le aud direct din gura ta. Povestește-mi tot.

Așa că i-am povestit. A fost oarecum tulburător, pentru că Poseidon mă asculta cu mare atenție. Nu și-a luat nicio clipă privirea de la mine. Expresia lui nu s-a schimbat deloc cât am vorbit. Când am terminat, a dat încet din cap.

— Deci, Cronos s-a întors cu-adevărat. Nu va trece mult până ne vom trezi cu un război de proporții.

— Ce-i cu Luke? am întrebat. E-adevărat c-a pierit?

— Nu știu, Percy. Asta mă îngrijorează cel mai mult.

— Dar trupul lui e muritor. Nu l-ai putea distruge pur și simplu?

Poseidon părea preocupat.

— Poate că e muritor. Dar Luke are ceva special, fiule. Nu știu cum anume a fost pregătit să găzduiască spiritul titanului, dar nu va putea fi omorât cu ușurință. Totuși, mă tem că va trebui ucis dacă e să-l trimitem pe Cronos înapoi în genunea de unde-a ieșit. Mă voi gândi la asta. Din păcate, am și alte probleme.

Mi-am amintit ce mi-a spus Tyson la începutul verii.

— Vechii zei ai mării?

— Chiar ei. Intr-adevăr. Bătălia a început pentru mine, Percy. De fapt, nu pot sta mult. Chiar și acum oceanul se războiește cu sine însuși. Lupta e atât de aprigă, că asta-i tot ce pot face pentru ca uraganele și taifunurile să nu distrugă lumea de la suprafață.

— Lasă-mă să vin acolo, am spus. Lasă-mă să te ajut.

— Oricum, nu pot să te ajut decât dacă ești acolo.

— Nu încă, fiule. Am impresia că va fi nevoie de tine aici. Apropo...

A scos un dolar de nisip<sup>1</sup> și mi l-a pus în palmă.

— Cadou de ziua ta. Cheltuiește-l cu cap.

— Aăă, să cheltuiesc un dolar de nisip?

— O, da. Pe vremea mea puteai cumpăra destule cu un dolar nisip. Cred că vei afla și singur că încă poți cumpăra multe dacă-l folosești la momentul potrivit.

— Ce moment?

— Când va veni momentul, a zis Poseidon, vei ști.

Am strâns dolarul de nisip în mână, dar era ceva ce nu-mi dădea pace.

— Tată, i-am spus, când eram în Labirint l-am întâlnit pe Anteu. El mi-a spus... ei bine, mi-a spus că e fiul tău preferat. Își decorase arena cu cranii și...

— Pe care mi le-a închinat mie, a completat Poseidon. Și te întrebi cum poate face ceva lucruri atât de sinistre în numele meu.

Am dat din cap stânjenit.

Poseidon mi-a pus pe umăr mâna lui bătută de vânturi și ploi.

— Percy, ființele inferioare fac multe lucruri sinistre în numele zeilor. Asta nu înseamnă că noi, zeii, suntem de acord. Cum acționează fiii și fiicele noastre în numele nostru... ei bine, de obicei asta spune mai multe despre *ei* decât despre noi. Și *tu*, Percy, ești fiul meu preferat.

A zâmbit și, în acel moment, simplul fapt că eram cu el în bucătărie a fost cel mai frumos cadou de ziua mea pe care-l promisem vreodată. Apoi mama a strigat din camera de zi:

— Percy? Se tolesc lumânările!

<sup>1</sup> Specie de arici de mare.

— Du-te, a spus Poseidon. Dar, Percy, mai trebuie să știi ceva. Incidentul acela de pe Muntele St. Helens...

Pentru o secundă am crezut că se referea la faptul că Annabeth m-a sărutat și m-am înroșit, dar apoi mi-am dat seama că era vorba despre ceva mult mai important.

— Eruptiile continuă, a zis el. Tifon se agită. E foarte probabil ca în curând, în câteva luni, poate cel mult un an, să scape din lanțuri.

— îmi pare rău, am spus. N-am vrut să...

Poseidon a ridicat mâna.

— Nu-i vina ta, Percy. Tot s-ar fi întâmplat mai devreme sau mai târziu, acum când Cronos trezește monștrii străvechi. Dar ai grijă... dacă Tifon se agită... o să se întâmple ceva ce n-ai mai văzut niciodată. Prima dată când a apărut, forțele Olimpului de-abia l-au înfrânt. Și când se va agita din nou, va veni aici, la New York. Ținta lui va fi Olimpul.

Erau exact genul de vești minunate pe care aveam chef să le aud de ziua mea, dar Poseidon m-a bătut pe spate ca și cum totul era în regulă.

— Ar trebui să plec. Poftă bună la tort.

S-a transformat brusc în ceață și a ieșit pe fereastră purtat de briza caldă a oceanului.

Mi-a luat ceva să-l conving pe Paul că Poseidon a plecat pe scara de incendiu, și pentru că oamenii nu se evaporă pur și simplu, n-a putut decât să mă creadă.

Am mâncat tort albastru și înghețată până n-am mai putut. Apoi **ne-am** jucat o grămadă de jocuri de societate stupide, cum ar fi mima și Monopoly. Tyson n-a priceput nimic din mimă. Zicea întruna cu voce tare răspunsurile pe care încerca să le mimeze, dar s-a dovedit destul de bun la Monopoly. M-a scos din joc după primele cinci ture

și-apoi i-a falimentat pe mama și Paul. I-am lăsat să se joace și m-am dus la mine în cameră.

Am pus o felie neîncepută de tort albastru pe dulap. Apoi mi-am scos colierul din Tabăra Semizeilor și l-am așezat pe pervaz. Avea acum trei mărgele, una pentru fiecare vară petrecută în tabără - un trident, Lâna de Aur și încă una, ultima: un Labirint complicat care simboliza Bătălia din Labirint, după cum era cunoscută printre rezidenți. M-am întrebat care va fi mărgică de anul viitor, dacă voi mai trăi până atunci. Dacă tabăra va supraviețui până la vară.

M-am uitat la telefonul de lângă pat. M-am gândit s-o sun pe Rachel Elizabeth Dare. Mama mă întrebase dacă nu mai doream să invit pe cineva în seara asta și mă gândisem la Rachel. Dar n-am sunat-o. Nu știu de ce. Gândul de-a o suna mă neliniștea aproape la fel de mult ca o intrare în Labirint.

Mi-am verificat buzunarele și am scos ce-aveam în ele - pe *Anaklusmos*, un șervețel de hârtie, cheia de la apartament. Apoi am pus mâna pe buzunarul de la cămașă și am simțit o umflătură. Nu-mi dădusem seama, dar purtam cămașa albă din bumbac pe care mi-o dăduse Calipso pe Insula Ogigia. Am scos o bucățică de pânză, am desfăcut-o și am găsit un fir de *dantela lunii*. Era o crenguță care se vestezise în cele două luni, dar încă se mai simțea mirosul grădinii fermecate. M-am întristat.

Mi-am amintit ultima rugămintă a lui Calipso: *Plan-teaz-o într-o grădină din Manhattan pentru mine, bine ?* Am deschis fereastra și am ieșit pe scara de incendiu.

Mama ținea acolo o jardinieră. Primăvara o umplea, de obicei, cu flori, dar acum în ea nu era decât pământ, gata să fie folosit. Era o noapte senină. Luna plină se ridica deasupra Străzii 82. Am pus cu grijă în pământ

crenguța uscată de *dantela lunii* și-am stropit-o cu un pic de nectar din plosca mea.

La început nu s-a întâmplat nimic.

Apoi, în timp ce urmăream ce se întâmplă, din pământ a ieșit o plănuță argintie - un firicel de *dantela lunii* ce strălucea în noaptea caldă de vară.

— Drăguță plantă, am auzit o voce.

Am tresărit. Nico di Angelo stătea chiar lângă mine pe scara de incendiu. Apăruse din senin.

— Îmi pare rău, a spus. N-am vrut să te sperii.

— E... e în regulă. Adică... ce cauți aici?

Era mai înalt cu vreo trei centimetri față de acum două luni. Părul lui negru era încâlcit rău. Purta un tricou negru, blugi negri, și un inel de argint nou în formă de craniu. Sabia de fier stigian îi atârna pe lângă corp.

— Am făcut niște cercetări, a spus. M-am gândit c-ai vrea să știi că Dedal și-a primit pedeapsa.

— L-ai văzut?

Nico a dat din cap.

— Minos ar fi vrut să-l fiarbă pe veci în brânză fondu, dar tata avea alte planuri. Dedal va construi pentru totdeauna în Câmpia asfodelor pasaje și rampe de ieșire. Așa se va mai decongestiona traficul. Ca să fiu sincer, cred că bătrânului îi convine. Construiește în continuare.

Creează în continuare. Și își poate vedea fiul și pe Perdix la sfârșit de săptămână.

— Asta e bine.

Nico a bătut cu unghia în inelul de argint.

— Dar nu de asta am venit. Am mai descoperit ceva. Vreau să-ti fac o ofertă.

— Ce?’

— Modalitatea prin care poate fi învins Luke, a zis. Dacă nu mă înșel, doar așa vei avea o șansă.

Am tras adânc aer în piept.

— Bine. Te ascult.

Nico a aruncat o privire în camera mea. S-a încruntat.

— Ala e... e tort albastru?

Părea flămând, poate un pic melancolic. M-am întrebat dacă bietul copil avusese vreodată o petrecere de ziua lui sau dacă fusese invitat la vreo zi de naștere.

— Hai înăuntru să mănânci niște tort și înghețată, i-am spus. Se pare că avem multe de povestit.

## Cuprins

|       |                                                                        |     |
|-------|------------------------------------------------------------------------|-----|
| I.    | în care mă lupt cu o echipă de majorete .....                          | 7   |
| II.   | în care mi se face o farsă la telefon<br>din Lumea Subpământeană ..... | 23  |
| III.  | în care jucăm leapșa cu scorpionii.....                                | 48  |
| IV.   | In care Annabeth încalcă regulile .....                                | 67  |
| V.    | în care Nico le face morților cinste cu o masă ....                    | 86  |
| VI.   | în care ne întâlnim cu zeul cu două fețe .....                         | 99  |
| VII.  | în care Tyson organizează o evadare .....                              | 113 |
| VIII. | în care vizităm ferma unui demon.....                                  | 127 |
| IX.   | în care curăț balegă .....                                             | 153 |
| X.    | în care participăm la un concurs mortal.....                           | 167 |
| XI.   | în care îmi dau foc .....                                              | 190 |
| XII.  | în care îmi iau o lungă vacanță.....                                   | 210 |
| XIII. | în care angajăm un ghid nou.....                                       | 229 |
| XIV.  | în care mă duelez pe viață și pe moarte<br>cu fratele meu .....        | 253 |
| XV.   | In care furăm niște aripi puțin folosite .....                         | 271 |
| XVI.  | în care deschid un sicriu.....                                         | 291 |

|        |                                                                            |     |
|--------|----------------------------------------------------------------------------|-----|
| XVII.  | <i>In care vorbește zeul dispărut .....</i>                                | 308 |
| XVIII. | <i>In care Grover provoacă panică .....</i>                                | 320 |
| XIX.   | <i>In care Consiliul se desparte .....</i>                                 | 339 |
| XX.    | <i>In care petrecerea de ziua mea<br/>ia o întorsătură neplăcută .....</i> | 350 |

Grupul Editorial ART  
Comenzi - Cartea prin poștă  
C.R 4, O.R 83, cod 062650, sector 6, București  
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870,  
0721.213.576;  
fax: (021) 369.31.99  
Comenzi - online

